

Benczúr Gyula: Olvasó Nő, 1875. Magyar Nemzeti Galéria

Amado Mío

És

Szélvész Királykisasszony

Serfőző Levente regénye

Amado Mio

és

Szélvész Királykisasszony

Serfőző Levente regénye

A mű eredeti angol nyelvű címe: Amado Mio

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Amazon.com, 2017

Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2016

Fordította: Serfőző Levente

@ Serfőző Levente, 2017 Hungarian Translation

Minden jog fenntartva. A könyvet és bármi részletét lemásolni nem szabad, bármi nyomtatott vagy elektronikus, vagy fotókópia formában a szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A regény fiktív kitalálás. Nevek, karakterek, helyek és események vagy a szerző képzeletének eredménye, vagy imaginárius módon lettek használva. Bármilyen hasonlóság akár élő akár néhai személyre, eseményekre vagy lokalitásokra teljes méretű esetlegesség.

Első Fejezet

A tapasztalt, idős árverésvezető, Geoffrey Coburn végigpásztázta a termet éles szemeivel, és egyenként felmérte a mintegy száz főre tehető művészetért lelkesedőt és beszerzési ügynököt a világ legnevezetesebb múzeumaiból, és a magánzókat, akik mint mindig, most is a földkerekség legpénzesebbjeiből lettek kiválogatva.

A festmény, *Pórnő a Patak Szélén*, Francisco Goya állítólagos mestermunkája, amit nemrégiben fedeztek fel a Christie's Aukció Ház felderítői, egy privát birtokossági árverésen, egy Cumberland grófságban lévő romladozó kastélyban, amit a hanyag vulgáris haladó liberális beállítottságú örökösök romlásnak hagytak indulni és semmibe vették szorgalmas és takarékos őseik összegyűjtött kincseit.

Egy elfogulatlan szakértővel megbecsültette a festményt, az egyik legkimagaslóbb fiatal szakértővel a szakmában, Eszterházi Andrással, Magyarországról.

Karjának széles lendületével, ahogy mutatópálcáját keményen szorítva kezében, Geoffrey bemutatta a festményt, származása akkurátusan prezentálva és részletezve a meghívott licitálóknak kiadott brosrában, és bejelentette a kikiáltási árat.

– Ezer euró, ajánl valaki kétezret?

Számos kéz repült a levegőbe, háromezertől ötezres nagyságig ajánlatokkal. Ah, azok a megvetendő opportunisták, de volt egy százezres ajánlat is. Geoffrey csak az az egyet vette tudomásul. Fiatal nő, talán korai harmincas éveiben, észbontóan vonzó külső, és divatos ruha, egy sötéthajú szépség, gyémántként csillogó fekete szemekkel.

Geoffrey még soha nem látta a nőt. A festmény lényegesen többet ért százezernél, talán egy félmilliót is, ha Eszterházi jól végezte a felértékelést. Nem adhatta oda a kis nőnek százezerért, akármilyen csinos is.

Mr. Eszterházi, ahogy Geoffrey olvasta életrajzát az interneten, több száz szakértői véleményt írt különböző törvényszékeknek, biztosító társaságoknak, és bankoknak, mind bünygyi és polgári perekben. Több mint húsz éves tapasztalatára támaszkodva a szépművészeti műtárgy kereskedelem terén, számos intézetnek és gyűjteménynek volt hivatalos tanácsadója. Rendszeresen szolgáltatott szakértői tanácsot a Dorotheum, Ketterer, Lempertz, Bonhams és Christie's Aukció házaknak. Felsőfokú iskoláknál és egyetemeken tartott művészeti előadásokat és tulajdonosa és főszerkesztője volt egy nagy becsben tartott nemzetközi szépművészeti magazinnak. Integritása és szakértelme minden kétségen felül állt.

– Hallanék százötven ezret? – Geoffrey Coburn harsogta.

– Kétszázezer – kiáltotta a Toledói Szépművészeti Múzeum beszerzési menedzsere, két ujját kissé álla magassága felé emelve és kihívóan fixírozva az árverésvezetőt.

A bejelentést döbrent csend követte, talán a szakértők ezúttal nem voltak hajlandók hinni Eszterházi szakértelmében, hogy egy idáig ismeretlen munkája egy világklasszis festőnek valódi lehet, de kérem, és nem olcsó hamisítvány. Geoffrey maga sem hitte el, de az elfogadható célárat nem ő szabta meg. Mr. Coburn feladata a licitálás lehető legmagasabbra való felvérese volt. Nem állhatok meg kétszázezernél, gondolta, százalékban szabott tiszteletdíjam még elvesztegetett fáradságomat sem fedezné.

A boszorkányosan elbűvölő szemű fiatal nő felemelte kezét. – Ötszázezer, – cincogta sietve vékony hangján és azonnal visszahúzódott székébe.

A Toledói Szépművészeti Múzeum beszerzési menedzser arca elveresedett. Nyilvánvalóan, bármi áron is, de akarta a festményt. Talán, és Geoffrey Coburn tudott valamiféle szóbeszédekről, hogy ez a festmény volt az eredeti, és a Madridi Muse del Prado múzeumban kiállított hasonló példány pedig egy szálnalmas hamisítvány.

Döbbsent csend ereszkedett a teremre. Vajmi kevés festmény cserélt gazdát ilyen magas áron. Bármilyen megfontolás szerint is, csúcsrcord lett volna egy eddig ismeretlen festményért.

– Egy millió euró – a nagytiszteletű beszerzési menedzser Toledóból kiáltotta.

Egy perc is elmúlt, és Geoffrey felemelte fakalapácsát. – Egy millió euró, egyszer – mennydörögte sztentori hangján. – Másodszor – ismételte és egy másodperc múlva hangos csatakiáltást hallatva kalapácsával rácsapott az asztalra letett falapra. – Eladva, a festmény a jobbnál felőli úriemberé.

Az eladási ár egy negyede a kikiáltóé, egy tizede a felbecsülő-biztosító társaságé, és a többi az örökösöké. Nem rossz, Geoffrey gondolhatta, ahogy a szája sarkában megvillanó enigmatikus mosoly kissé enyhítette máskülönben kőkemény arcvonásait. Kensington kerületi palotájának és rejtkehelyének fenntartási költségei az egekig rúgtak, és az ilyen sikeres napok minden bizonnyal segítettek a számlák kifizetésében.

A licitációk sikeres befejezése után, szokása szerint kellemes konferenciára gyűlt össze barátaival és üzletfeleivel, akik lehetővé tették csodálatos megélhetését, ebben az esetben legyen az Mr. Eszterházi. Geoffrey vastag kubai szivart szorított fogai közé, egy palack Courvoiser konyakot helyezett keze közelébe, és lábait a mahagóni íróasztal tetején nyugtatva türelmesen várt az akcióháznál részére fenntartott privát szobában.

Kevéssel később Eszterházi jelent meg nyitott ajtaja előtt és Geoffrey barátságosan beintette.

– Foglalj helyet, András – mondta a fiatal szakértőnek. – Micsoda váratlan siker. Megérdemli, hogy megünnepeljük.

– Igaz. – András ledobta százkilencven centi magas termetét az egyik süppedős fotelbe és a remek konyak után nyúlt, amit Geoffrey szívélyesen máris kitöltött neki egy pohárba. – Magam is meglepődtem. Egy millió, a szerencse istenei ma nagyon jók voltak hozzánk.

– Egy isten, – Geoffrey jóképű pártfogoltja felé villantotta ragyogó műfogsorát, – de inkább egy istennő. A fiatal hölgy a lemeztelenített vállakkal, és az élénkpiros ruhában, ő tette lehetővé. Lenne valami fogalmad, hogy ki lehet? Vagy talán valami titkos cinkosod, és nem akarod köztudomásra hozni kilétét?

– Semmi esetre sem. – András gyors mosollyal utasította vissza a gyanúsító célzást, és lazított testtartásán. – Még csak a nevét sem ismerem.

– Megnézhetjük a licitálók listáján. – Geoffrey egy paksaméta összekapcsolt sárga papiros felé nyúlt. – Negyvennyolcas volt a száma. Gondosan megjegyeztem magamnak.

– Ügyes. – András bólintott. – Lássuk hát, hogy ki lenne az.

Geoffrey sietve átforgatott többtucat gépelt oldalt és fél percen belül nagyot kiáltott. – Megvan. Itt a negyvennyolcas szám. Nézzem csak, ki is lenne ez a titokzatos nő.

András közelebb hajolt és együtt olvasták a lap tartalmát.

– Kálnoky Katalin – tudatta a bejegyzés. – Budapestről, saját maga képviselőjében.

– A honfitársad. – Geoffrey nevetett. – Ne akard azt mondani, hogy véletlen lenne.

– Ismerősnek nézem. – András szemlélgette a licitáló minősítési laphoz csatolt fényképet. – De szavamra mondom, nem tudnám hová tenni.

– Ugyan már, kedvenc Don Juanom, – Geoffrey barátságosan hátba vágta Andrást. – A titkos szeretőd, nekem nyugodtan beismerheted.

– Éppen ellenkezőleg, – András hátrarettent, kissé sértődötten. – Te tudod a legjobban, hogy családos ember vagyok és két tinédzser fiam van. Soha meg nem csálnám a feleségem.

– Ha olyan jóképű lennék, mint te. – Geoffrey sóhajtott. – Azokkal a göndör szőke fürtökkel és azzal az ellenállhatatlan mosollyal, széles vállakkal és szexi popsival hozzá, minden szoknyát vagy poliészter nadrágot meghódítanék, aki puskám célkeresztje elé lép.

– Nem így megy a dolog, – András csóválta a fejét. – A nők ravasz manipulálók és becsapnak, ha egyszer belestél csapdájukba, nincs menekvés.

– Saját tapasztalataid alapján ítélsz? – Geoffrey lassan forgatta italát poharában és egyik szemével hunyorított. – Hallom, hogy Stefánia rövid pórázon tart, és rengeteg suba alatti problémát titkolgattok.

– Feleségemet hagyd ki aljas rágalmazásaidból. – András maradék italát gyorsan leöntötte a torkán és felállt. – Stefánia a kivétel, és most mennem kell.

– Okos, – Geoffrey ismét nevetett. – Látom, hogy nem akarsz Kálnoky kisasszonyt sokáig várakoztatni. Ezt megértem, de ma este, mind a ketten meg vagytok invitálva vacsorára Kensingtoni házamhoz. Tudod a címet a Viktória téren, London egyik legelőkelőbb negyedében. Meg szeretném mutatni neked a hosszú évek alatt összeszedett festmény gyűjteményt, és Katalin kiváló társaság lenne hozzá.

– Te vénséges kékszakáll, – András rázta a fejét. – Soha nem fogsz megváltozni. De azért nagyon szeretném megnézni kollekciódát, és lehet, hogy Stefániával kettesben beállítunk, ha nincs ellenedre.

– Igen, feltétlen, – az öreg kikiáltó nevetett tovább. – A feleséged ezeröttszáz kilométerre ide. El is kellene, hogy higgyem, na de igazán, old sport.

Második Fejezet

Kálnoky Katalin remekül érezte magát. Biztosra vette, hogy a férfi észrevette. Most már csak idő kérdése, hogy Eszterházi András, a jóképű fiatalember, aki a nemzetközi szépművészeti szakértővilág totemoszlopának legtetetjén trónolt, az övé lesz.

Katalin szépművészet iránti érdeklődése és kapcsolatai hosszú időre nyúltak vissza, bár semmiféle hivatalos iskolázottság nem állt a háta mögött. Anyai részről való nagyapja fiatal korában megjárta Egyiptomot és néhány fényképet is kattintatott magáról a piramisok tövében. Szerény belvárosi lakásában, a Duna pesti oldalán számos kétséges eredetű festmény díszítette a falakat. Nem a falakra kiakasztva, de mélyen elrejtve az ágynemű és a takarók közé a sifonérban, volt egy felbecsülhetetlen értékű olaj vásznon festmény, amit nem lehetett értékesíteni, mert a kormány a háború alatt hivatalosan elveszettnek nyilvánította.

Nagyapa valami távoli gazdag rokon kiégett és magára hagyott otthonában találta, életét és szabadságát kockáztatta érte, tehát ma már jogosan a magukénak kellett volna, hogy tartassák. Csak az alkalomra vártak, hogy elővegyék rejtékhelyéről, de a kommunista elnyomás évei alatt sajnos semmi ilyen lehetőség nem kínálkozott.

Az eldugott Benczúr festményben azonban mágikus erő lakozott. A család, főleg Márta az édesanya, szépművészeti szakértőnek tartották magukat, és mélységesen hitték, hogy a muzeális minőségű klasszikus alkotások és mestermunkák világa hívogatóan integet feléjük.

Mártának orvosi diplomája volt és élete nagy részét egy röntgengép mögött töltötte, betegség roncsolta tüdők és betokosodott TBC góccok nézegetésével. Alig várta, hogy nyugdíjba mehessen, és 55 éves korában befejezte az orvosi szakmát és egy belvárosi régiség és műkincs üzletben kezdett dolgozni, mint saját maga kijelölt becsüs és beszerző.

Időközben Katalin leérettségizett, bár mondjuk meg, éppen hogy csak átvergődött a vizsgákon, és beiratkozott a nevezetes Budapesti Gazdaságtudományi Egyetemre, hogy az amerikai gazdasági élet mechanizmusát tanulmányozza.

Fogalma sem volt, hogy mit is tanítottak az előadásokon, és egyetlen vizsgán sem tudott átmenni. Kétévi nemes erőfeszítés után, Katalin elhatározta, hiszen teljesen nyilvánvaló volt, hogy valamilyen más vonalon kellene próbálkoznia. Végtelenül vonzó külsejére kellett építsen, ami ötletet Márta teljes szívéből támogatott és bátorított. Katalin állásba lépett a Magyar Televíziónál, amit akkor kezdtek újra szervezni, ahogy megszabadultak a kommunista rendszer megszorításaitól. A Televíziónál Katalin először csak a mikrofont tartotta egy rúdon a többi kisegítő között, de gyorsan lényegesen jobb pozíciókba emelkedett, és 25 éves korára már műsorvezető lett, és a napi gazdasági híreket olvasta be a nézőközönségnek.

Szülei lelkes belegyezésével Katalin teljes keresetét magára költötte, és hozzá még jelentős kölcsönvett összegeket is. Kivételes képességű és végtelenül szeretett leánya önállóságát támogatva Márta egy előkelő helyen garzonlakást vásárolt Katalinnak, olyan pénzügyi alapból, amit érdemes itt részletesen elmagyarázni.

Márta zsugori sváb családból származott és egyik kedves nagynénije, régen várt halála után elegendő pénzt hagyományozott Mártának, hogy 15,000 dollárért megvegye leányának a fent említett garzont.

A szülők luxuskocsit is vettek ígéretes leányuknak, egy nyugat európai gyártmányt, és nem valami rozoga műanyagládát Csehországból vagy Lengyelből.

Katalin ezzel teljesen elő lett készítve, hogy egy gazdag és jóképű férjet akasszon le magának.

* * *

Az udvarlók tucatszám gyülekeztek Katalin körül, és Katalin vidáman és örököké elfoglaltan élt. Katalin minden egyes potenciális vőlegénynek adoptálta a szokásait és magáévá tette hobbi kedvteléseiket és így széles skálájú tevékenységet folytatott a különféle sportok területén, legyen az távolsági kerékpározás, versenyszerű kenuzás, gyorsfolyású folyókon való tutajozás, vízisíelés vagy mezíten röplabda a homokban.

Vajmi kevés udvarló nyerte el Márta tetszését, amikor végre Haász Artúr, egy fiatal zsidóember egyre gyakrabban tette tiszteletét a családnál, és a szülők döntöttek, hogy eljött az idő, hogy leüljenek a fiatalemberrel beszélgetni és kikérdezzék szándékai felől.

– Nem engedhetjük meg, hogy leányunkat balkéz felől használja. – Rudolf, Katalin édesapja nyitotta a beszélgetést, mélyen gondolataiba merülve és gondterhelten simogatva az állát. – Szeretnénk tudni a szándékait.

– Apu, nagyon kérlek. – Katalin nyögte.

– Semmi baj, drágám. – Artúr kezét a leányéra tette és gyengéden simogatta. – Éppen ideje, hogy megbeszéljük lehetőségeinket.

Ezt kijelentve Artúr Mártára tekintett, majd egy másodperc múlva az apára rögzítette és folytatta.

– Feltételezem, – a fiatal udvarló magyarázta nyugodt és felsőbbbbséges hangon, – hogy tudják. Édesapám a Magyar Nemzeti Színház főigazgatója, és egyike a leghatalmasabb embereknek az előadói művészetek területén.

Márta kissé felemelte állát és hosszú hegyes orra a mennyezet felé mutatott, mialatt Rudolf gögösen megköszöörülte a torkát.

– Igen, – mondta, – de te ki vagy?

– A lépteit követem, – Artúr kidüllesztette csirkemellét. – Egy nap én leszek az összes Budapesti színházak minisztériumi főfelügyelője.

Katalin itt büszkén bólintott.

– Mit ért ez alatt? – Márta fixírozta az öntelt fiatalembert.

– Egyszer el kell, hogy végezzem iskoláimat. – Artúr megszorította Katalin kezét és rettenetelen tekintettel nézett vissza Mártára. – A Yale Egyetem, New Haven városban, Connecticutban, felvett ösztöndíjas hallgatónak. El szeretném venni Katalint, az én kis cicabogaramat, – tette hozzá, ahogy Katalin a férfi kövér derekához és pufók hasához nyomta karcsú testét. – De Yale nem fizeti egy velem egy háztartásban élő feleség költségeit, és meg kell kérnem önöket, drága jó megértő szülőket, hogy csodálatos jövőnk érdekében hozzanak némi csekély áldozatot.

– Mennyire csekély? – Az apa hangja reszketett az érzelmek rettenetes súlya alatt.

– Körülbelül húszezer dollár. – Artúr válaszolta szégyentelen természetességgel.

– Ez rengeteg pénz. – Rudolf rázta a fejét.

– Apu, – Katalin szípotgott és egy selyem zsebkendőbe, amit szintén valamelyik nagynénitől vagy nagymamától örökölték be kifújta az orrát. – Ugye van húszezer dollárunk. Nem?

– Évente, – Artúr mondta szigorú hangon, és szinte észrevehetetlen mozdulattal ellökte magától Katalin szerelem teljes ölelését.

– Takarodj a házamból. – Rudolf üvöltötte. – Te aljas hozományvadász, miért nem próbálkozol egy ilyen trükköt beadni valamelyik saját fajtádból valónak. Majd meglátod, hogy azok hogyan reagálnak.

– Te megvetendő fasiszta, – Artúr felállt és kezét kitepte Katalinéból. – Végre kimutattad az igazi énedet. Miért nem mondtam meg rögtön, hogy utálod a zsidókat? Nem vesztegettem volna a drága időmet veletek és ronda leányotokkal. Nézzen oda az ember, semmivel sem jobb, mint egy boszorkány, akit ötszáz évvel ezelőtt megégettek a máglyán. Pokolra veled, te degenerált antiszemita pizsok.

– Artúr, – Katalin zokogott. – Kérlek, ez nem igaz. Szeretlek és te is szeretsz engem, és ez az egyetlen, ami számít, semmi más.

– Tévedés. – Artúr kiáltotta és a perzsaszőnyegre köpött, szintén valamelyik kedves nagynénitől beörökölve. – Nem szeretlek és soha nem is szerettelek.

Ezzel a feldühödött udvarló bevágta maga mögött a bejárati ajtót és többé egy szó sem esett, semmi zaj sem hallatszott, kivéve Katalin szipogását és hangos jajgatását, ahogy a leány szíve darabokra törött szerelme iszonyatos árulásának és goromba sértéseinek pörölyszerű ütése alatt.

Nem sok idő telt el a kellemetlen incidens után, és ahogy Katalin húszas éveinek közepét kezdte elérni, szépsége úgy bontakozott ki, mint a dzsungelbeli orchidea virágja a függő kosárban, és egy másik fiatalember kezdett komoly figyelemmel viseltetni iránta.

A fiatalember, Viktor, egyike volt Katalin munkatársainak. Egy lépéssel felette ugyan, Viktor az esti hírek kulcsembere volt, és komoly tekintélynek számított politikai ügyekben. Úgyszintén, fiatalabb éveiben, Viktor rekordidő alatt futotta le a 400 métert. Súlyt emelt, és magas és karcsú alakja bármely leány vagy elvált asszony álma lehetett. Viktor igazi úriemberként viselkedett. Elsősorban a családdal kötött barátságot, és az udvariasság szabályai szerint az apától kérte meg a leány kezét, és megfogadta, hogy élete végéig gondját fogja viselni.

Az eljegyzést április vége felé tartották meg, és alkalmas dátumot választottak a boldog frigy napjára, kora júniusban, és Rudolf számolgatni kezdte pénzét, mert még egy szerény méretű esküvő is több volt, mint amennyit mellényzsebéből ki tudott volna fizetni.

Egy este, talán május vége felé, mint általában máskor is, Katalin hazajött. Megállt a nappali szoba közepén, eltakarva a televíziót édesapja elől és büszkén bejelentette.

– Édesapám, – mondta. – Férjhez megyek.

– Tudom. – Rudolf bólintott. – Éppen most foglaltam helyet az Arany Liba étteremben, ahol az esküvő utáni fogadást tartjuk.

– Nem Viktorhoz – a leány felelte büszkén és enigmatikus mosollyal csinos kis szája sarkában hozzátette. – Viktorral vége, már úgy értem, hogy Viktor eltűnt a történelem süllyesztőjében, véglegesen.

– Akkor kihez mészhöz férjhez? – Az apa pislogott érthetetlenül és az anya nagy robajjal ledobta a tányérokat a konyhában és bejött a nappaliba.

– Titkos csodálómhoz. – Katalin kuncogott. – Hatalmas csokor piros rózsákat küldözget nekem már hat hónapja és végre felfedte kilétét.

– Van neve? – A szülők kérdezték egyszerre.

– A neve. – Katalin gyötrelmes másodpercekre rúgó színészi szünetet tartott. – Görhényi Demeter.

– A Görhényi Demeter? – A szülők szemei kigyúltak, mint a villám megvilágította égboltozat.

– Aha, – Katalin előrenyújtotta kezét és a megdöbbszent szülőknek egy óriási gyémántköves gyűrűt mutatott az ujján, ami legalább három karáttal nagyobb volt, mint amit Viktor vett. – Az egyetlen és az igazi Görhényi Demeter, – folytatta. – A legnevezetesebb kormányzóvivő és politológus. Cége a Huszonegyedik Század az egész világról kap szerződéseket kutatási és felmérési munkákra, hogy előre jelezze az irányzatokat és megállapítsa a politikai-gazdasági tendenciákat. Lehet, hogy ő lesz Magyarország következő miniszterelnöke.

– Rendben, – az apa mondta. – Másik vőlegény, ezt még megértem, de feltételezem, hogy ugyanaz a hely és ugyanaz az időpont. Semmi szükség, hogy változtassunk az esküvői terveken. Nem?

– A dátumról még nem döntöttünk. – Végtelen boldogsággal az arcán Katalin megpördült a sarka körül, és táncra perdült, mint egy balerina a Csajkovszkij operában. – Egyszer Párizsba megyünk. Néhány hétre ötcsillagos szállodában szállunk meg és felfedezzük a Fények Városát.

- Csak ne kóstolgassatok bele túlságosan a mézes bödönbe. – Az apa ráncolta a homlokát.
- Hagyjatok az esküvő utánra is. Görhényi Demeter még meggondolhatja magát, és mindenféle férj nélkül maradsz.
- Oh, apuci. – Katalin homlokon csókolta édesapját. – Ha egyszer belekóstol az én mézembe, többé nem tudja abbahagyni a nyalogatást. Erről biztosíthatlak.
- Varázslatos elixír. – Rudolf vigyorgott. – Ez az én lányom. Csináld csak.

Harmadik Fejezet

Ennél az útelágazásnál, történetünk mesélője fel kell, hogy függessze elbeszélését, és engednie kell, hogy Katalin maga prezentálja nekünk az eseményeket és magyarázza el a bonyodalmakat, amik végül a közmondásbeli jelenhez vezetnek, és a helyhez, ahol regényünk elkezdődött.

A lehető legizgalmasabb és vérpezsdítőbb árverési akció után, Katalin sietve visszatért a hotelbe, az Excelsior-ba, közel a Piccadilly térhez, London belvárosában. Az aukciójában látta Eszterházi Andrást Geoffrey Coburn irodájának irányában igyekezni, és feltételezte, hogy a férfi egy darabig ott is marad. Elegendő ideig, hogy rendbe hozza külsejét, lezuhanyozzon és kiválassza az esti ruhát, ami, ahogy gondolta, legjobban fogja segíteni célja elérésében.

Szorgos vizsgálódásai alapján, Katalin soha nem hagyott semmit a véletlenre, kiderítette, hogy András szintén az Excelsior-ban bérelt szobát és útjaik előbb vagy utóbb keresztezni fogják egymást.

Este hét óra körül, Katalin lejött a lobbiba és kényelembe helyezte magát az arannyal gondosan kicirkalmazott teremben. Egy angyalarcú kerub és egy vízköpő gnóm, talán inkább egy szatír szobrai között várakozott végtelen türelemmel. Lábai keresztben, fényes térdai kivillantva, ravaszkodva tanulmányozta a brosúrákat, amit az árverésen vett magához, és ami hirdette a következő nagy eseményt, valahol Stockholmban, mialatt jobbójában egy kínai legyezőt tartott, amivel lassú, enervált mozdulatokkal és a lehető legszenzuálisabb módon frissítgette magát.

Ügyesen vigyázta őrségét, és röviddel később, talán fél óra múlva, meglátta Andrást a felvonóból kilépni és a főbejárati forgóajtó felé lépkedni.

– Mr. Eszterházi, – Katalin a fiatal bírósági szakértő felé biccentette fejét. – Nem tudtam, hogy maga is itt szállt meg ebben a hotelban. Nem rossz, az árért, amennyit kérnek érte. – Tette hozzá, hogy kevésnyi időt adjon Andrásnak, hogy megeméssze, és kellő illedelemmel reagáljon váratlan és gyors közeledésére.

– Ah, maga. – András barátságos mosollyal válaszolt. – De bocsásson meg, kedves neve sajnálatosan elkerülte a figyelmemet.

– Katalin, – vonzó külsejű szépségünk legszebb mosolyával kontrázott, ami bármilyen körülmények között is megolvastott volna még egy jéghegyet is, ha szükség lett volna rá, de most nem volt. A kémiai reakció azonnali volt és erős. Ebben az egyben, mint több minden másban is, tökéletesen biztos volt.

Kinyújthatta volna puha kezét, a hosszú és veres körmökkel, de az talán stratégiai tévedés lett volna. Ha András nem fogadja el, talán természetes féltékenységénél fogva, és egy családos férfi minden ügyetlen szerénységével, ha létezne egy ilyen koncepció, az teljes katasztrófát irt volna ki a falra, és kapcsolatukat bimbójában taposta volna el.

– Valóban volt magának félmilliója? – András kérdezte, mialatt Geoffrey Coburn szennyes célzásaira és rágalmaira gondolt, és ijedten megállt, ahol volt, és hirtelen ragadozóvá vált szemei tetőtől talpig felmérték a feltehetően gazdag és fiatal nőt.

– Ah, – Katalin megrántotta meztelen vállait. – Előteremtettem volna.

– Kockázatos dolgot csinált. – András nem vette le szemét a fiatal nőről. – Szigorú büntetést von maga után, ha nincs pénze, hogy honorálja licitálását. Legkevesebb, hogy kitiltották volna bármilyen további aukcióról.

– Miből gondolja, hogy nem lett volna meg a pénzügyi alapom? – Katalin mosolygott.

– Saját magát képviselő egyénnek lett beregisztrálva. – András körbepillantott, hogy lenne egy üres asztal, ahol leülhetnének egy pohárka italra vagy egy cappuccinó kávéra. – Ismerem a világ össze privát műgyűjtőjét, és maga nem tartozik közéjük.

- Tehát lekáderezett. – Katalin édes, és mélységesen csábos kacagást hallatott.
- Valóban, – András elveresedett, – de nem én, Geoffrey tette. Ő az ilyen maximalista.
- Inkább valamiféle kapcsolatkerítő. – Katalin nevetett.
- Hogyan is mondjam. – András mélyen belenézett Katalin szemébe. – Lehet, de miért is beszélgetünk itt? Én álldogálok egyik lábamról a másikra és maga kényelmetlenül feszeng abban a törött rugójú fotelban. Vehetnék magának valami italt, vagy valami mást, és kényelmesebben is beszélgethetnénk, anélkül, hogy látványosságot csinálnánk magunkból.
- Nem vagyok látványosság, – Katalin elbiggyesztette a száját, vicces grimasza teljesen ellenállhatatlan, – soha életemben egyetlen férfi sem nevezett látványosságnak. Azonban egyetértek azzal, amit mondott, és van ott egy üres asztalka a sarokban. Talán egy délutáni Triple Sec, vagy egy pohárka erős. Semmi több.
- A javaslatot követve átmentek az asztalhoz a sarokban és a pincérfiú hozta a Triple Sec italt és Andrásnak egy pohár Rob Roy vizskit.
- A családi neve? – András felvette poharát és finom mozdulattal Katalinéhoz érintette. – Kálnoky, ismerősnek hangzik. Hol hallottam volna róla.
- Történelmi név. – Katalin leplezetlen büszkeséggel a hangjában válaszolt. – Szépapám Magyarország miniszterelnöke volt Ferenc József uralkodása alatt. De a nevünk közel sem olyan híres, mint a magáé. Maga az Eszterházi család hercegi ágához tartozik? Nem lenne ez fantasztikus? Itt ülök egy igazi magyar koronaherceggel, Londonban, a világ összes városai közül.
- Többet nem. – András felelte, szerelmes tekintetét egy pillanatra le nem véve Katalinról. – A kommunisták kényszerítették, hogy megváltoztassuk ősi nevünket, és fel kellett adni minden rangunkat és összes birtokunkat. Ma már a nevemet i betűvel kell írnom ipszilon helyett. Megengedték, hogy apám a Szépművészeti Múzeumban dolgozzon, mint restaurátor. Ott és tőle tanultam meg eredetileg a szakmámat.
- Oh, én megértem. – Katalin egy röpké pillanatra megsimogatta a férfi kezét. – A nemeség rettenetesen sokat szenvedett az ötvenes évek elején. Rengeteg családot kitelepítettek Budapestről és kopár, terméketlen földekre deportálták őket. Próbáljunk meg ne erre emlékezni. Maga a világ egyik leghíresebb festészeti szakértője. Ez az egyetlen, ami ma számít. Maga olyan fiatal – itt Katalin Andrásra kacsintott, – és olyannyira jóképű. Hogyan emelkedett fel ilyen magasba és ilyen gyorsan a nemzetközi festménykereskedelem világában?
- Nem volt könnyű. – András felelte és sietve hozzátette, hogy Katalin ne tudja többé behízelgő kérdésekkel ostromolni. – De ne beszéljünk rólam. Kérdezhetek én magától valamit?
- Természetesen. – Katalin nézett vissza bátran a férfire.
- Férjezett? – András kérdezte.
- Elvált – a nő lehajtotta fejét és szomorú árnyék borította be az arcát.
- A neve? – András rebegtette szempilláit. – Zavarban vagyok, és meg ne sértsem. Maga a volt férje után viseli a Kálnoky nevet?
- Nem, – Katalin megrázta a fejét, fekete loknijai vészes incselkedéssel repültek. – Annyira utáltam, hogy a válásnál visszavettem leánykori nevem.
- Ki volt az illető? – András összeráncolta homlokát, mintha azonnal bosszút akarna állni a megvetendő gazemberen.
- Görhényi Demeter. – A fiatal nő felelte, és szemeiben összegyűltek a könnyek. – Az a beképzelt személtáda.
- A kormányzóvivő? – András meglepetten nézett vissza. – Sokat vitatott személy, nagyon rosszul bánt magával?

– Nem. – Katalin rázta a fejét. – Teljesen semmibe vett. Gyorsan csinált nekem egy gyereket, vett egy luxuslakást a Normafánál, panoráma kilátással az egész városra, – itt restelkedően pillantott a férfire, – és otthagytott, egész nap egyedül, és elvárta, hogy nap-nap után egész nap várjak rá.

– Gyereke van? – András simogatta az állát és elgondolkozva nézett Katalinra, ahogy kérdezte.

– Igen, egy hat éves fiúcska. – Katalin megdörzsölte jobb szemének sarkát. – Ifjabb Demeter, nagyon aranyos kis srác, de az apja egy aljas szörnyeteg.

– Ő, már úgy értem, hogy Görhényi. – András felelte némi szarkazmussal a hangjában. – Gazdag kellett, hogy legyen.

– Éppen ellenkezőleg. – Katalin megigazította a haját és beharapta felső ajkát. – Amikor férjhez mentem hozzá koldusszegény volt. Nekem volt egy lakásom, amit eladtunk, hogy letegyük az előleget a Normafai helyre. Egy ismert beruházó épített ott a testvérbátyám telkén, és a bátyám rendezte el az anyagiakat. Jelzem, svájci frankban vettük fel a kölcsönt, és hatalmas összeget, de minden rendben volt. Görhényi, miután elvett feleségül egyre emelkedett a ranglétrán. Családos ember lett gyerekkel, és a kormány rengeteg jól jövedelmező projectet terelgetett az útjába. Megtalálta az aranyat mekegő kecskét és megfejté az Európai Uniót, és amit lehetett, mindent kiszedett a magyar kormánytól. A válásnál el kellett adnunk a Normafai kéglit, és ki kellett, hogy fizessen. Ennek ellenére, jóval többet kellett volna kapnom, a kegyetlen és embertelen bánásmódért, amit el kellett szenvednem fertelmesen bűzös zsarnoksága alatt.

– Most már értem a félmillió licitálást. – András nevetett.

– Maga nem ért semmit. – Katalin zokogni kezdett. – Öt évvel ezelőtt váltunk el és azóta sem tudtam helyrejönni az érzelmi zúzódásokból, amit rettenetesen arrogáns és önző viselkedésével okozott.

– De kérem, – András felemelte kezét és megérintette a nő könnyek áztatta arcát. – Felejtse el a múltat és összpontosítson a jövőre. Nem az a fontos, amit tegnap csinált, hanem az, amit holnap fog tenni. Mosolyogjon már, lenne egy remek javaslatom.

– Javaslat? – Katalin fellest, szeme ragyogása, mintha a nap bújna elő a viharfelhők közül. – Mi lenne az? Két idegenbe szakadt hazátlannak nem sok öröm akad egy ilyen nagy és veszélyes metropoliszban.

– Vacsorára vagyunk hivatalosak. – András elővett egy papírszalvétát és óvatosan felitatta Katalin könnyeit, hogy nehogy szétkenje szemfestékét. – Ha maga is úgy gondolja, és hajlandó elfogadni a meghívást.

– Vagyunk? – Katalin eltolta a férfi kezét, és tágra nyitotta a szemét. – És ki lenne a vendéglátó?

– Geoffrey Coburn. – András mosolygott. – És ragaszkodik, hogy magát is elhozzam.

– A vén jegesmedve. – Katalin mosolya gyorsan erősödött, és hamarosan úgy ragyogott, mint a nyári nap a Balaton felett. – Úgy látszik, hogy észrevett.

– Nem volt nehéz nem észrevenni. – András kétszer körbeforgatta a vizskit poharában és elgondolkozva méregette a fiatal nőt. – Elképesztően magasan licitál, és segít megduplázni az eladási árat. A maga jóvoltából Geoffrey akkora profitot csinált, hogy a modern London legrágább étteremben is megengedheti, hogy fizessen nekünk egy első osztályú vacsorát.

– Tehát nem az ellenállhatatlan vonzóerőm és elbűvölő mágnesességem volt az ok, – Katalin elbiggyesztette a száját. – Felettébb nem kedvelem, ha azért szeretnek, mert pénz tudok nekik csinálni és hasznot látnak bennem.

– Geoffrey egy öregember. – András szinte észrevehetetlenül összeecsücsörítette a száját, mintha csókra készítené elő és folytatta szavait. – Hagyja a vonzalmat és a bűverőt rám, a maga bűvös mágnesessége mennyei hatással hatott rám.

– Ez valamiféle úriemberi dicsérgetés? – Katalin tekintete, mint két fehérén izzó ezüstsugár hatoltak András lelkébe. – Vagy őszinte bók?

– Ha nincs ellenére? – András felelte, gondosan megnyomva válaszának minden szótagját.

– Nincs ellenemre. – Katalin elpirult, nyilvánvalóan meglepve, hogy kiszemelt prédája olyan gyorsan megfordul és támadásba lendül. – Ha megígéri, hogy nem használja ki szenvedélyes szentimentalizmusomat. Olyannyira sebezhető vagyok, ha jóképű lovagokról van szó, aki ezüst páncélban és fehér lovon jönnek a segítségemre. Kérem, bocsásson meg, hogy olyan javíthatatlanul romantikus lélek vagyok.

– Megígérem. – András esküre emelte két ujját. – Egy feltétellel.

Katalin mézédés pillantást vetett a férfire, bólintott és halkán suttogta. – Ki vele, kérem, Amado Mio.

– Ah, maga ismeri ezt az éneket? – András hangja reszketett a jó adag adrenalintól, ami hirtelen elárasztotta vérereit. – Egyike a kedvenceimnek. Eredetileg egy dél amerikai stílusú szerelmi dal, és a maga névadója, Karádi Katalin népszerűsítette Magyarországon 1946 körül. Emlékszik a vers szövegére?

– Szeressen örökké és az örökké kezdődjön ma este. – Katalin előrehajolt és tűzpirosan izzó ajkai egy milliméterre lebegtek Andrásétól.

– Pontosan. – András susogta kéjesen. – Amado Mio, ha együtt vagyunk, a legédesebb álmok világában érzem magam.

– Olyannyira igaz. – Katalin sóhajtott és száját Andráséhoz tartotta, és lángoló ajkaik folyékony magmaként forrottak össze, ami földöntúli erővel tört elő bensőjükből, és többet nem irányíthatták végzetüket.

– Kérem, bocsásson meg. – András hosszú percek után visszahúzódott és lélegzetéből kifulladásra rebegte. – A maga mágikus csodálatossága elvette az eszemet.

– Nincs mit megbocsátanom. – Katalin felelte, vérveresre pirulva és restelkedően nézegetve körbe. – A gyönyörű zene, és a szépművészet, mindig ezt teszi velem, és magában látom mindazt, amit valaha is akarhatnék.

– Hívhatnék egy taxit és elhajtathatnánk Geoffreyhez. – A váratlan vallomástól kissé meglepődve András megigazította nyakkendőjét és kiengedte gallérját.

– Nyugodtan. – Katalin szemérmesen nézegette üres Triple Sec-es poharát. – Kivéve még nem nevezte meg feltételeit, hogy nem fogja kihasználni gyengeségeimet.

– Rendben. – András felelte, és mézédés mosolya alig palástolta huncut tervezgetését. – Többet nem fog kísértésbe vinni. Legalább is nem ma este.

– Megígérem. – Katalin felpöccintette András orrát. – Maga nagyon gyengének néz ki, hogy ellenálljon, és kivéve az előbbi csókunkat, amit oly könnyen adtam magának, nagyon is magasak az erkölcsi normáim.

Negyedik Fejezet

András kifizette a taxist, mialatt Katalin türelmesen várt a járdaszélnél és felmérte magának az épületet. Geoffrey Coburn háza tetszetős külsejű, kétemeletes kúriának látszott, ablakos alagsorral, valószínűleg a gondnok lakásával, és széles fehér márvány lépcsőkkel, felfele a művészen faragott tölgyfa és Tiffany üveg főbejárati ajtóig az első emelet magasságában.

A padlástérben további szobák lehettek, magasan fent és megközelíthetetlenül. Alattuk nehéz függönyök takarták a szorosra húzott lécredőnyök védte ablakokat, és megakadályozták, hogy bárki is betekintést nyerjen az utcáról.

– Elbűvölően szépséges, – Geoffrey szélesre tárta az ajtót és megcsókolta Katalin enerváltan kinyújtott kezét. – Kérem, fáradjanak beljebb. A vacsora még nincs készen, de legalább lehetőséget ad, hogy egy percre kölcsönvehessem Eszterházi urat, – itt Geoffrey András felé pillantott, – és megkérdezhetem szakértői véleményét, egy ritka Picasso festményről, aminek megvételére opciót szereztem.

– Ha nekem is megmutatja a festményt. – Katalin legédesebb mosolyával válaszolt, és lenge selyemszoknyája susogó hangot hallatott, ahogy keresztüllibbent a két férfi között, mintha máris ő volna a ház úrnője, és a figyelem központja végérvényesen az övé lenne.

– Megnézhetem. – András mondta. – De csak futólagosan, mert hivatalos vélemény kialakításához rengeteg idő, komoly tesztek és szorgalmas kutatómunka szükségeltetik.

– Természetesen. – Geoffrey válaszolta kissé sértődött hangon. – Kifizetem a szokásos honoráriumodat. Egyelőre csak dicsekedni akartam és elbűvölni, ha nincs ellenükre. Bármilyen festmény nekem olyan, mint egy szépséges nő, – tette hozzá. – Meg akarod mutatni a barátaidnak, és mégis egy szicíliai paraszt féltékenységevel őrzöd és egy középkori lovag bosszúszomjával.

– Felettébb romantikus. – Katalin mondta, kissé elbiggyesztve száját, ahogy egy boltív alatt belépett a nagyszalonba és megállt egy erős állványra állított hatalmas festmény előtt.

Első amatőr nézetre, a kép kitekeredett emberi vétagok és testek összevisszaságának látszott, talán nyomorékoknak provokatív pózokban, minden élénk és komplikált színek nélkül, kivéve a zöld és a kék árnyalatait és némi lila színt a távoli sarkokban.

– Mi a véleményed? – Geoffrey lassan levette szemüvegét, és a keret egyik szárát beharapta ajkai közé.

– Sajátságos. – András felelte elkötelezettség nélküli hangon. – Egyike lehet késői munkáinak, mostanáig elrejtve valami magángyűjteményben a tengerentúlon. Váltakozó variációi számos más festményekben kifejezett ugyanannak a témának. Egy nő exponált genitálisával és egy öreg férfi bámulja. Sokat hallottam már erről a koncepcióról, de még soha nem volt alkalmam, hogy közelebbről tanulmányozzam, akár egy állami múzeumban, akár egy magángyűjteményben.

– Igen, 1962-ből való, amikor Picasso életének nyolcvanadik évét is elhagyta, és húsz éves szeretőket tartott. – Geoffrey a szemüvegszárát kivette szájából és a keretet lassan körbeforgatva, elgondolkozva bámult bele a semmibe, és valami nagyon mélységes és alapos gondolatokba látszott elmerülni. – Öregkori önmegvetés és gúny látszik alkotásaiban, – folytatta kimért hangon, szavait gondosan megválogatva. – Picasso fiatal modelleket választott öregkorára és szándékosan adott nekik groteszk alakot és torz arcot. Így rákényszeríti a szemlélőt, hogy kigúnyolja a művész öregkori törékenységet. A fiatal figurák nem a saját szépségüket vetítik a néző elé, inkább az idő rága és elrongyolódott kéjes vágyait egy utálatra méltó vénséges szatírnak. Az örökké fiatal és felmagasztaltan megdicsőült nő itt éles kontrasztban áll a depressziós és bűneit megbánó öreg festővel. Bőségesen láthatjuk itt az öregség szörnyű-

ségeit, egy csalódott lélek önmarcangoló kétségeit, és egy hosszú és nehéz élet keserű tapasztalatait. Nyilvánvaló, hogy a festő képtelen megoldani a létezés nagy rejtélyeit, és még mindig küszködik sorsa ellen, ami a lehető legkegyetlenebb büntetésévé válik, mert soha nem veszíti el éles értelmét és intelligens meglátásait, és ízléstelen vágyait.

– Mennyit akarnak érte? – András kérdezte.

– Obszcén összeget, – Geoffrey nézte a képet szerelmesen. – Harminc millió eurót. Feltétlen költségvetésem felül, és akcióháram toleranciájának határain túl. Ha megvesszük, és kiderül, hogy hamisítvány, aukcióháram tönkremegy, és én is elvesztem állásom.

– Nem hamisítvány. – András közelebb hajolt és gondosan megnézte az aláírást.

– Mi van, ha mégis?

– Lehetetlen, – András rázta a fejét. – Senki nem merne ilyen fertelmes szörnyűséget elkövetni és felajánlani egy respektálható aukcióháznak.

– Mi lenne, ha már meg is tették? – Geoffrey enigmatikus mosolyt vetett András felé.

– Ne előtte. – András sziszegte összeszorított fogai között.

– Miért ne? – Geoffrey hatalmas íróasztala mögé ment és leült. Ahogy teljes nyugalomba került, óvatosan visszahelyezte szemüvegét az orrára és lassan fellendítette egyik lábát a méregdrága mahagóni asztal sarkára. – Hogy tervemet kivitelezsem, – folytatta, – éppen olyan valakire van szükségem, mint Kálnoky kisasszony. Merész, szépséges, és halálosan szerelmes a szépművészeti alkotások világába, és akiben minden férfi, bármi korosztályban is, legyen az enyém vagy a magáé, feltétlenül megbízik.

– Mibe akar belekeverni? – Katalin András mellé lépett és karját a férfi dereka köré fonva, és együtt mozdulva vele, sokáig nézegették a festmény. – Ne beszéljen hozzám rébuszokban. Nem vagyok olyanfajta asszony.

– A vacsora tálalva. – Egy magas és jó formájú mulatt nő kopogott az ajtófélfán, és udvariasan bedugta csinos fejét.

– Köszönöm, Mercedes. – Geoffrey mosolygott rá. – Egy percen belül jövünk.

– Ritka kincs a Karib tengerekről. – Geoffrey vendégei felé fordult, miután Mercedes távozott és hallótávolságon kívül került. – Magányos öreg életem egyetlen vigasza.

* * *

Mercedes jókora tányér disznósültet és körítéseket helyezett a hosszú asztal közepére, ahol több mélytányér párolt zöldség és vegyes finomságok álltak várakozva, művésziessen étvágygerjesztő tálalásban elrendezve.

Egy magas fiatalember jelent meg fekete szmokingban és fehér ingben, ugyanazzal a bőrszínárnyalattal, mint Mercedes és hasonló arcvonásokkal, és pezsgőt vagy fehér bort ajánlott, és öntött a poharakba, ahogy a vacsorázók kérték.

– Köszönöm, Sebastian, – Geoffrey elintette a fiút, miután első rundóját befejezte. – Egyelőre ennyi elég. Privát egyedüllétre lenne szükségünk, és mind a ketten visszavonulhattok szobátokba. Ha szükségünk lesz valamire, csöngetek. – Itt András és Katalin felé fordult és sajnálkozó hangon magyarázni kezdett, hogy tudassa vendégeivel és ne kérdezzenek.

– Sebastian Mercedes ikertestvére. Nagyon zsenge korukban vettem őket magamhoz, ahogy saját hazájukban szüleiket elvesztették és házuk elpusztult a Mount Pelée vulkán kitörésében.

– Szomorú történet, – Katalin bólintott és hozzátette. – Geoffrey, maga egy csodálatos ember, hogy ennyire önzetlenül segített rajtuk.

Ezt kimondva, mialatt András egyetértően bólogatott, ügyesen vágott a sültből a két férfinak, ahogy az illatosan párolgó konyhaművészeti különlegességek tányérjai étvágycsinálón jártak kézről kézre.

– A Picasso, – Geoffrey kezdte, miután egy keveset harapott és pezsgővel leöblítette. – Egy hamisítvány. Valamiféle csaló banda próbálja elsütni, mint eredeti mesteralkotást. Próbálom őket tetten érni, és a maguk segítségére lenne szükségem. – Geoffrey itt színészi szünetet tartott, és miután egy pillanatra Katalinra tekintett szemeit Andrásra irányította és folytatta magyarázatát. – Olyannyira tökéletes a másolat, hogy számos nemzetközi műszakértő máris garantálta eredetiségét. Lehet, hogy busásan lefizették őket, és nem igaz, de mégis, senki nem fog hinni egy novíciának, aki csak előáll és ellenvéleményt nyilvánít.

– Első látásra eredeti Picassónak látszott. – András válaszolta, nyilvánvalóan nem értve, hogy hova akar Geoffrey kilyukadni.

– Igen, – Geoffrey rosszalló oldalpillantást vetett a fiatal szakértőre. – Olyannyira tökéletes, hogy téged is megtévesztett.

– Kiterjedt bűnbanda kell egy ilyen tökéletes hamisítvány elkészítéséhez és piacra dobásához. – András rázta a fejét.

– De nem lehetetlen. – Geoffrey még egy szelet húst csúsztatott a tányérjára és jókora darabot lenyiszálva a falatot a szájába tette. – Egyetértesz, fiatal barátom?

András bólintott.

– Egy festmény is sajnálatos, – Geoffrey finoman megérintette szája szélét a damaszt asztalkendővel. – De aggódom, hogy ennél jóval több is van és lesz. Több ezer felbecsülhetetlen értékű festmény veszett el a háború alatt, és nagy hirtelen csak előkerülnek és eredetiként kerülnek forgalomba. Sajnos ez nagyon nagy és busásan jövedelmező business.

– Nem értem. – András letette evőeszközeit és eltolta magától a tányért. – Ez rendőrségi ügy lenne, és miért kellene neked beleavatkoznod, hacsak valamilyen szerepben hivatalosan nem kérnek meg rá.

– Mert haszonrészt akar a profitból. – Katalin kuncogott.

– A hölgy hihetetlenül rátermett. – Geoffrey megköszörülte a torkát, és egy futó villanás a szemében kimutatta hangjának ügyesen palástolt szarkazmusát. Nyilvánvalóan be akarta fejezni a mondatot, hogy a nőnek nincsenek gátlásai és olyan cinikus, mint egy agnosztikus filozófus. Inkább elengedte füle mellett Katalin provokáló arcátlanságát, és csak a szemeit forgatta, amikor a nő nem nézett oda.

– Régi mániám, – Geoffrey mondta miután szemei megálltak forogni. – Hogy felkutassak elveszett festményeket, igazi, felbecsülhetetlen értékű kincseket.

– Például? – András Geoffrey felé nézett.

– Például, – Geoffrey ujjá hegyét orra két szeme közötti hídjáról végigcsúsztatta az orrán, majd az állán, egészen le a torkáig. – Madonna és gyermeke, egy Giovanni Bellini festmény, eredetileg a Berlin Kaiser Friedrich múzeumból.

– Amennyire én ismerem, – András fokozott kíváncsisággal szemlélte az öreg kikiáltót. – És ez harminc évvel születésem előtt történt, az amerikai Monuments Men speciális erőknél köszönhetően, végtelenül több lett megmentve a kegyetlen ideológiai manipulációk és a kapzsiság karmaiból, és a túlélési ösztön küzdelmeiből, a háború alatt és az utána következő években.

– Csak részlegesen igaz. – Geoffrey fenyegetően rázta az ujját András felé. – Az elveszett vagy elkobzott festmények visszaszolgáltatása nem volt automatikus. Az amerikai kormány Olaszországot Németország szövetségesének vette, sőt a háború eredeti kirobantójának, azzal az Abesszíniai kalandjukkal, és megtagadta a Göringnek és más vezető náciknak eladott vagy elajándékozott műtárgyak visszaszolgáltatását. Egyedül csak 1948-ban, amikor Olaszország látszólagosan kommunistává akart válni, és az Amerika gyűlölet tetőzött, és a Berlini léghíd teljes erővel működött, az Amerikai hatóságok csak akkor döntöttek, hogy az Olasz műtárgyakat nagy felhajrással és ünneplésekkel visszaszállítják hazájukba.

– Ez a kérdés Nyugat Európában már régen le lett rendezve. – András felelte és hangjából érződött, hogy elege van a témából.

– Pontosan. – Geoffrey kiáltotta. – A festmények végett keletre kell tekintenünk. A Nagy Orosz Federáció Birodalmába, ahogy ma szégyentelenül nevezik magukat, és ehhez van szükségem mind a kettőjükre.

– Kettőnkre? – Katalin és András egymásra pillantottak. – Mindössze hat órával ezelőtt ismerkedtünk meg.

– Szeretném, ha András Oroszországba utazna, és bejutna az Ermitázs pincéjébe. Vagy, ha szükséges, a Kreml titkos alagsorába, és kiadná magát bírósági festményszakértőnek, aki több nemzetközi Aukció háznak is dolgozik. És maga drágám, – Geoffrey Katalin felé fordult. – Maga vele kellene, hogy menjen, és kompániát szolgáltatson neki, vagy szórakoztassa, akár mint kommunikációs titkárnője, a többi sok más lehetőség között.

– A többi más lehetőségek között. – Katalin szemei kitágultak. – András nős és tinédzser gyerekei vannak. Miért nem a saját felesége szórakoztatja?

– Stefánia, András felesége otthonülő természetű. – Geoffrey Katalinra kacsintott. – Nem szeret utazni és természetileg végtelenül házsártos. Inkább ellenségeket keres, mint barátokat és teljesen alkalmatlan bármiféle delikát feladatra. Közel sem olyan vonzókülsejű, mint maga. Továbbá, nem tudok semmiféle olyan szabályról, hogy az üzleti kapcsolat egy férfi és egy nő között, magában kell, hogy foglaljon bármiféle szerelmi romantikát.

– Hagyd ki a feleséget ebből. – András morogta.

– Pontosan, – Geoffrey hahotázott. – Stefániának fogalma sincs, hogy mit akarunk csinálni és hogyan.

– Nem értem. – András kétkedően emelte fel széjjeltárt tenyerét. – Hogyan fogunk ezen pénzt csinálni?

– Remélem, hogy nem várja el Andrást pro bono hitelbe dolgozni. – Katalin tette hozzá.

– Természetesen, hogy nem. – Geoffrey rosszálló pillantást vetett a közbeszólóra. – A végén pozitív mérleg lesz az ügyleten, és addig is aukcióházam jövedelmező munkákat fog András felé terelgetni. Komoly dologról van itt szó. Komolyabbról, mint amit maga el tud képzelni.

– Az ilyen professzionista vizsgálatok és az eredetkutatás felettébb időigényes. – András megvakarta állán a bőrt, ahol az esti borosta máris szexi bőségben kezdett teremni. – A Magyar Szépművészeti Múzeumnál, fent kell tartanom bizonyos, elég magas százaléku kiszámlázható óraarányt. Az én szakmai vonalamon, nincs sok idő, hogy maszek mellék-munkákkal lopjam az időt.

– Nagyon igaz, – Geoffrey megveregette András kezét, és mindenről mindent tudok pillantást vetett Katalin felé. – Bőkezű költség számlát engedélyezünk neked, és bármi mennyiségű órát rászámlázhatsz projectjeinkre, engedélyezni fogjuk.

– Pénzköltési meghatalmazás. – Katalin kuncogott. – Imádom már csak a hangzását is.

– Tehát akkor, – Geoffrey körbenézett, mintha ő lenne Scipio Africanus Hannibál legyőzése után. – Miután mindannyian egyetértésben vagyunk, a határozat meghozatott – mondta és vigyorogva hozzátette. – Ideje, hogy ünnepeljünk.

Mielőtt vendégei egyetlen szót is kiejthettek volna, Geoffrey pattintott ujjával és a konyha felé kiáltott. – Mercedes, Sebastian, kérem, jöjjenek. Vendégeim szeretnének látni benneteket énekelni és táncolni.

Mercedes és Sebastian rövidesen megjelentek. Lengén öltözve valamiféle bennszülött ruhában, és minden késlekedés nélkül megkezdtek műsorukat. Mercedes egy spanyol gitáron játszott, és Karib tengeri és Dél amerikai gyöngyszemeket énekelt, mialatt Sebastian egy bongó dobon elképesztő szakértelemmel és szédítő energiával ütötte hozzá a ritmust.

Több palack remek pezsgő kerengett körbe az asztalon, és a süppedő fotelek és a hívogató díványok között, teljesen enerváltan és üresen fejezték be pályafutásukat, és kívánták, hogy még mindig a Francia Provence szőlőtőkén függenének szőlőbogyóként fürtökben, és fontolgatván, hogy még a mi enigmatikus műkereskedőnk borospincéjében is jobban ment dolguk.

Ahogy a velencei roletta keskeny lécei között a Londoni sápadt hajnal első sugara betekintett és titokzatos arabeszkeket pingált a csipkés függönyökre, békés csend és nyugalmas kép fogadta eme sorok mesélőjének kíváncsiskodó tekintetét.

Katalin András lapos hasán kuporodott össze, és patyolatos karjait a férfi izmos nyaka köré fonta. Kapatosságtól bódult félálmban, a férfi gyengéden csókolgatta Katalin füleit és hátul a nyakán a pelyhes hajszálat, mialatt kezei felfedező útra indultak és kitapintották a nő ruganyos husiját, mialatt komoly megfontolással találgatta, hogy borgőzös kábulatában elkövetett tettei vajon beleesnek-e a házassági hűtlenség elkövetésének kategóriájába.

Ötödik Fejezet

A bőséges végkielégítésen, amit váláskor Görhényi Demetertől kapott, legfőképpen szülei unszolására, hogy ne szórja el összes pénzét drága ruhákra, divatfodrászokra és kozmetikára, Katalin luxuslakást vett a Rózsadombon, csodálatos panoráma kilátással a felséges Dunára és a Margitsziget fákkal borított dús lomboszatára.

Többet is kaphatott volna, ha a válást a férfi hibájából mondják ki. De sajnós, a válás nem a férfi hibája volt. Katalin rengeteg sokat utazott, főleg Demeter nélkül, és nem csinált titkot, hogy férje elhasznált petárda az ágyban. Demeter, kormányügyekkel felettebb elfoglalt ember lévén, kötelezettségeivel és a temérdek politikai buzdító beszédekkel és adománygyűjtésekkel, semmit sem gyanított. Egészen addig nem, amíg némely ellenzéki pártok kontrolálta újságok és bulvárlapok nem kezdtek ízléstelen cikkeket publikálni, feleségének szerelmi ügyeiről, főleg külföldön megesve, mert Katalin imádta Párizst, Brüsszelt és Frankfurtot, hogy meg se említsük a Riviérát és Biminit az Olasz tengerparton, ahol férjéből rendszeresen agancsos szarvast csinált. Mondanunk sem kell, hogy Demeter, hogy megőrizze férfias hírnevét és méltóságát, beadta a válókeresetet.

– Ah, az élet megy tovább, – Katalin sóhajtott a válás kimondása után, mivel még mindig fiatal volt, szépséges és vonzó külsejű, és nem született férfi, aki ellent tudott volna állni neki, ha kivetette hálóját.

Eszterházi András jó fogásnak látszott. Talán szégyenlős egy kicsit, mivel feleségül vett egy hörcsögcickányt, de Andrásban mégis égett a tűz és szenvedély lakozott a szívében.

– Semmiféle hörcsögcickány nem érdemel meg egy ilyen jó embert, – Katalin okoskodott, – és minden jogom megvan a világon, hogy a magaménak mondhassam.

A vacsora, Geoffrey Coburn Londoni házában és a parti utána, jó kezdetnek látszott, bár a közmondásbeli teniszlabda még mindig András térfelén pattogott, és Katalinnak várnia kellett, hogy a férfi tegye meg a következő lépést.

Tényleg? Kivéve Katalin nem volt olyanfajta leány. Elhatározta, hogy kezébe veszi a kezdeményezést. Tudta, hogy András hol dolgozik, és az oroszánt a saját barlangjában kellett megragadnia a szarvánál fogva. Feltéve, hogy az oroszán maga az ördög is egyidejűleg és szarvai vannak.

Összetekerte a Benczúrt, az elveszett felbecsülhetetlen értékű mestermunkát, amit nagyszülei már közel hatvan éve rejtegettek a sifonérban, és belehelyezte a rajzokba, ami jelenleg lezseren lógott le a válláról, ahogy megállt a Szépművészeti Múzeum portásfülkéjénél, a Budapesti Állatkert közelében és beszólt.

– Mit akar? – Az öreg és goromba őr morogta mérgesen és felnézett.

– Eszterházi András urat keresem. – Katalin felelte és rettenhetetlen szemekkel nézett vissza a portásra.

– Mi dolga vele? – Az ocsmány gazember összehúzta bozontos szemöldökét.

– A festmény. – Katalin a rajzokra mutatott.

– Miféle festmény? – A portás morogta gorombán.

– Az Eszterházi úr és az én dolgom.

– Rendben, – a vén gyengeelméjű végre feladta, – felcsöngetek, hogy látogatója van, de már lehet, hogy van nála valaki. Ki-be jönnek-mennek a hátsó ajtón és semmit nem tudok róluk. Tudja, hogy hol van a műterme? Mi a neve, mit mondjak?

– Tudom, fent a padlástérben. – Katalin mosolyt pöccentett a portás felé és toronyirányban megindult a felvonók sora felé, ahonnan a vállá felett lezseren visszaszólva odasuttogta a nevét.

– Kálnoky Katalin.

* * *

Eszterházi Andrásnak rossz napja volt. Több számla kifizetetlen maradt, vagy inkább csekkjeit visszaküldték a bankok, hogy nincs rá fedezet és felesége, Stefánia csúnya patáliát rendezett.

– A bank telefonált, – sikította, ahogy berontott az ajtón és szinte kiverte a nagytűleveget férje kezéből. – Súlyos büntetést tesznek mindegyik fedezet nélkülire, és hitelkártya kamatlábunk áttöri a mennyezetet.

– Stefánia, kérlek. – András tiltakozott. – Nem látod, hogy dolgozom?

Ebben a pillanatban a telefon berregni kezdett. András kezei általában tele voltak és idő begyakorolta régi szokása szerint kisujja hegyével nyomta meg a kihangosító gombját.

– Eszterházi – jelentette be.

– Eszterházi úr, – a portás hangja jelentkezett be a vonalba. – Egy fiatal nő igyekszik fel magához látogatóba.

– Mi a neve?

– Kálmánfy Katica, valami ilyesmi – az öregember motyogta alázatos bocsánatkéréssel a hangjában. – Sajnálom, Eszterházi úr, nem egészen értettem. Olyannyira sietett, hogy nem volt alkalmam még egyszer megkérdezni. Valamiféle festményről szeretne magával értekezni.

– Köszönöm, Jóska bá, – András lenyomta a szétkapcsolót és Stefániára nézett. – Bocsánat, drágám, – mondta, – egy kliens érkezik. Remélem, hogy megérted.

– Egy kliens, – Stefánia visította. – Te, András, én ismerem a te klienseidet. Miniszoknyában flangálnak, és az orfeumban táncolnak. Ezért nincs nekünk pénzünk. Erre a példányra aztán igazából kíváncsi vagyok.

– Ugyan már, Stefánia, – András felállt és védővászonnal letakarta a munkáját. – Ez még viccnek is rossz. Te tudod a legjobban, hogy családszerető ember vagyok. Végtelenül szeretem a fiainkat és nagyon örvendek, hogy adhatok a családomnak.

– Akkor keress egy kis igazi pénzt. – Stefánia ráncolta a homlokát és vizsgálódva nézett körbe a szobában, mintha a rejtett pénztermő fát keresné. – Temérdek alkalmad lenne, és mindegyiket kihagyod. Szállj le a magas lovadról, mister. Nem azért mentem férjhez, hogy egy koldusbotra jutott művészeti szakértő éhező felesége legyek.

– Igyekszem munkálkodni, – András mosolygott, és a védővászon széleit megigazítva körbekerülte az állványt, hogy háta az ablak felé mutatott, és arcát eltakarta az éles háttéri fény elleni árnyék. – Jóval többet is tudnék, ha nem lennél annyira betegesen féltékeny. Eresz egy kicsit szabadon, és megmutatom, hogy ki vagyok.

– Betegesen féltékeny? – Stefánia üvöltött. – Ne dicsérgesd magad, András. Abból a pénzből élsz, amit apámtól beörököltem.

– Zsebbeli aprópénz. – András mormolta.

Pontosan ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

– Valakit vársz? – Stefánia nézte dühödten a férjét.

– Nyitva van, – András kiáltotta. – Kérem, jöjjön be.

Az ajtó lassan kinyílt. Illatos parfümfelhőt húzva maga után, Katalin lépett be. Ujjatlan piros kurta ruhát viselt, ami szépségesen kiemelte keblei között a vágást és gömbölyded almáit, és kidomborította széles csípőjét és keskeny derekát, és ahogy meglátta, hogy egy másik nő is van a szobában megtorpant.

– Rosszkor jöttem? – Motyogta döbbenten.
– Nem, egyáltalán nem, – András sietve talpra ugrott. – Fáradjon beljebb. Éppen akartam hívni magát.
– Ez ki? – Stefánia a legmélyebb undorral szemlélgette Katalint.
– Katalin, – András lépett előre, és szélesre tárva karjait, és feleségét megkerülve, beinvitálta a fiatal nőt. – Ez itt a feleségem, Stefánia. – Abszolúte el van ragadtatva, hogy végre élőben is láthatja.
– Katalin micsoda? – Stefánia gyilkos pillantást vetett a látogatóra.
– Kálnoky, – Katalin felelte századok alatt megérlelődött büszkeséggel hangjában, és jobb kezét Stefánia szája elé tartotta, mintha kézcsókot várna el tőle. – Kálnoky Katalin kisasszony vagyok.

Azonnal, a néhány fensőbbes szótag erejétől fogva, Stefániából kívülálló lett. Csapdába esve egy Kálnoky és egy Eszterházy között, elvesztette a talajt a lába alatt. Igaz, Stefánia családjának volt pénze, de nem volt se rangjuk se címük, ami hiány még mindig sokat nyomott a latban, a XXI század eleji magyar felsőosztály köreiben. Az 1989-es rendszerváltozást követve, Stefánia édesapja, Jakab György, egy magas rangú korábbi kommunista funkcionárius, alaposan megszédte magát a privatizációs folyamatban. Azonban, a pénzt szennyesnek tartották, és teljesen jogosan. György bácsi rengeteg kommunista építette iparvállalatot kótyavetyélt el fillérekért, és elképesztő nagyságú megvesztegetési pénzeket és lefizetéseket söpört be a folyamat során. Nyugati globális cégek, egész világon megalapozott nevekkkel, és kegyetlen business mentalitással, gyorsan bezárták a megvett magyar gyárakat, és az így létrehozott piac kapacitást elárasztották a saját termékeikkel.

– András, – Stefánia felkaparta magát a padlóról, ahova Katalin legszenzuálisabb és lehető legváratlanabb megjelenése leütötte, és visszanyerte hangjának parancsoló életét. – Hogyan van, hogy soha nem említetted nekem még ezt a nőt. Ismerősnek látszik. Ki ez, az egyik törvénytelen zabigyereked? Valóban?

– Katalin a nemzetközi gazdasági hírek műsorvezetője volt a Budapest Televíziónál. Hat éven keresztül. – András növekvő ellenségeskedéssel az arcán szemlélte feleségét, és az idegek remegtek halántékának bőre alatt. – Mindenki ismeri arcát az országban. Jelenleg nevezetes műkereskedő és nagyon ügyes a szakmában.

– Soha nem nézek semmiféle gazdasági híreket. – Stefánia felhúzta a szemöldökét, mialatt egyik szemét kikerekítette és keskenyre húzta a másikat. – Nem érdekelnek azok a hazugságok és az összes kommersz szemét, amit rád zúdítanak. Inkább azt szeretném tudni, hogy miért ront be ide hozzád hívatlanul és bejelentetlenül, és olyan magabiztosan, hogy okádni tudnék. András, – Stefánia sikította, – ez a nő egyike a kurváidnak?

– Miért beszél így hozzám? – Katalin merészen nézte a feldühödött feleséget.

– Mert magával csak így lehet beszélni, mert csak ezt a nyelvet érti. – Stefánia előrenyomta állát és fenyegető lépést tett Katalin felé. – Hagyj békét a férjemnek, ha tudod, hogy mi a jó neked. Még ebédidő sincs és máris úgy vagy öltözve, mint utcalány. Így kaptad az állásodat is a televíziónál, hogy mutogatod az álmaidat és széjjelteszed a lábadat.

– Talán jobb lesz, ha megyek. – Katalin Andrásra pillantott. – Ha nem tudod kordában tartani a feleségedet, nem akarok semmiféle businesszt csinálni veled. Azt hittem, hogy kivételes alkalmunk adódott. – Katalin ráütött a csupasz válláról lelógó rajztokra. – De rosszul hittem. Sajnálom, András, de a lehetőségek tengerében nem te vagy az egyetlen hal. Jobb lesz, ha találok egyet, aki nincs hozzáragadva egy kalapácsfejű cápához.

– Katalin, kérlek, – András kissé zavarodottnak és még mindig bizonytalannak látszott. – Stefánia éppen távozóban volt. – András a felesége felé fordult. – Ugye, édesem. Nem mondtad, hogy meg akarod nézni az akciókat és a különlegességeket a bevásárló központban?

– Megyek, – Stefánia arca vérvörös lángba borult és kapkodott a levegőért, és ahogy folytatta próbálta sírását elfojtani. – Elmegyek, ha ezt akarod, de ma este ne fáraszd magad, hogy hazajössz. Nem csak ma este, soha többé. Befejeztem veled, és majd a papa ügyvédei felveszik veled a kapcsolatot. Egy fillért nem fogsz kapni és látogatási jogaid se lesznek a fiúkhoz. A cókémókjaidat és a vackaidat majd megtalálod a járdaszélen. Nem vagyok a szennyves alsógatyád, amit leveszel és visszaveszel, ahogy a kedved diktálja. Még van bennem büszkeség. – Tette hozzá és zokogni kezdett.

– Kérem, kedves Eszterháziné, – Katalin valahonnan elővett egy fehér szatén zsebkendőt és felajánlotta a síró nőnek. – Nem vagyok az, akinek maga gondol. Egyáltalában nem. Andrásnak szeretnék megmutatni egy ritka és értékes festményt, és szeretném kikérni véleményét, hogyan tudnánk komoly pénzt csinálni belőle.

– Rendben. – Stefánia szipogott méltatlankodva. A zsebkendőt elvette és hangosan belefújta az orrát. – Maga megcsókolhat annyi varangyos békát, amennyit akar, de az én hercegemnek hagyjon békét. Na, lássam csak azt a festményt.

– Nem mutathatom meg magának. – Katalin a háta mögé lendítette a rajztokot a festménnyel. – Családi ereklye, afféle privát dolog.

– Igazán, privát, ha. – Stefánia a rajztok után kapott. – Egyedül Andrásnak akarja megmutatni? A férjemnek, már disztigváljunk. Mi lehet rajta? Hadd találjam el. Egy fekvő akt magáról?

– Hölgyeim, drága hölgyeim, – András esdekelt, a homlokát dörzsölve, majd ujjával beletúrt sűrű hajába. – Lemehetnének a kávéházba a földszinten és hozhatnának nekem egy kávé. Időközben megnézem a festményt és hivatásos véleményt alakítok ki róla. Nem lehet túlságosan komplikált dolog.

– Rendben, – Stefánia jeges főbólintással adta beleegyezését és Katalinra nézett, aki nyeglén megrándította a vállát, mintha azt mondaná. – A fekete fenyőbe, nem mindegy, Andrásnak már úgylis befellegzett.

Katalin a feleséget maga elé engedte, és gondolatait csendben fontolgatva követte.

– Stefániénak minden bizonnyal van egy sötét oldala, felettébb gonosz és agresszív, ahogy tapasztalhattuk, de előlegezzem neki a kétségek előnyét. Még lehet, hogy hatni tudok az értelmes énjére. Ha nem próbálom meg, soha nem fogjuk megtudni, hogy lehetett volna-e valami hasznunkra.

Hatodik Fejezet

– Nem kell félnie, hogy el akarom venni a férjét. – Katalin mondta, ahogy a két nő várt a felvonóra. – Nem vagyok olyan nő, aki felbontana egy házasságot.

– Férjezett? – Stefánia kérdezte, hangja éles és tele lappangó gyűlölettel.

– Elvált. – Katalin lesütötte a szemét és keményen beharapta felső ajkát.

– Működésképtelen kapcsolat. – Stefánia gúnyos oldalpillantást vetett a látszólagosan legyőzött nőre.

– Működésképtelen nagyon enyhe kifejezés lenne, – Katalin lassan felemelte szemét és sajátos kíváncsisággal szemlélte Stefániát. – Próbálja inkább, hogy szörnyűséges és gyalázkodó.

– Értem, – Stefánia cinikus kuncogást nyomott el. – Abból a variációból.

– Pontosan, – Katalin mondta, és ahogy az ajtó hangtalanul megnyílt engedte, hogy az idősebb nő lépjen be elsőnek. – Nagyon sokáig fog tartani, amíg helyrejövök, – tette hozzá, – ha valaha is. El sem tudnék képzelni bármi kapcsolatot is egy másik férfival. Főleg, és az Isten meg ne engedje, nem szexuálist. Örökre meggyűlölném magam, ha valaha is engednék a kísértésnek és fizikai kapcsolatra alacsonyítanám magam.

– Örvendek hallani. – Stefánia gúnyosan mosolygott az orra alatt, de udvarias oldaláról jövő erős nyomás hatása alatt hozzátette. – Borzasztóan sajnálom, hogy az illető, már úgy értem, hogy a volt férje olyan gonosz volt magához. Semmi esetre sem érdemelte meg, vagy igen?

– Változtassunk témát, – Katalin felelte sötéten, és ahogy kijöttek a felvonóból egyenesen megindult a kávéház felé. – Nem szeretek a válásomról beszélni. Csak akartam tudatni magával, hogy nem jelentek semmi veszélyt a házasságára. Még csak ne is gondoljon, ilyen fertelmesen ocsmány dologra. Nem olyan családból való vagyok. Az őseim erdélyi arisztokraták, családfánk egészen a XIII századba nyúlik vissza.

– Tiszta igaz. – Stefánia bólintott, és közben atyai dédapjára gondolt, aki Ferenc József uralkodása alatt a Lengyel Galíciából vándorolt be Magyarországra és háztartási cikkeket handlázott és százszázalékos alkohol tartalmú kisüsti sligovicát árult a Kelet Magyarországi falvak parasztjainak. – András, a férjem, – tette hozzá hangosan, – amennyire okos és jóképű, nincs semmiféle üzleti érzéke. Az egész világon elismert művészeti szakértő, és engedi, hogy mások keressék a rengeteg pénzt. Minden felelősséget magára vállal, és túlságosan szegénylős, hogy kikérje jogos részét a haszonból.

– Ezen változtatunk. – Katalin a feleség keze után nyúlt. – A maga engedelmeivel, megtanítom Andrást, hogyan álljon ki magáért. Van néhány jó üzleti elképzelésem, és a szerénység nem tartozik legerősebb erényeim közé.

Bementek a kis Starbucks kávéházba, a főbejáratához közel, és Katalin Stefánia elé lépett.

– A vendégem vagy, – mondta, – engedd meg, hogy én fizessek.

– Köszönöm, – Stefánia mosolygott. Látszólagosan kedvelni kezdte Katalint, bár első látásra, azt tartotta, hogy túlságosan csinos, hogy becsületes legyen. – Miért kellene bárkinek is, – véleményezhette, – hibáztatnia egy fiatal nőt, ha szép akar lenni? Nem az ifjúság kötelessége, hogy vonzóak legyenek és kívánják őket? Miért lenne a tavasz kevésbé dicsőséges és felemelő, mint az elmúlás. Nem kellene, hogy a balsors és a reménytelenség a tél birodalma legyen és az elhervadtaké. Jogosság szerint, a csúnyság nem az öregség birtoka kellene, hogy legyen?

– Egy jeges kókusztejes moka, – Stefánia vizsgálta a falra kiakasztott menüt, – és egy csokoládés töltött kiflit, – tette hozzá restelkedő hunyorítással.

– Egy közepes méretű kávé itt, – Katalin a kávéskisasszonyra pillantott – és egy másikat elvinni.

Egy apró asztalkánál leültek a hatalmas panoráma ablak mellett, ami kinézett a Hősök terére, a középkori magyar királyok szobraival, és Gáriel és Mihály arkangyalok harci szekereivel az egeket verő karcsú oszlopok tetején. Stefánia beleharapott töltött kiflijébe és a zsíros kövérség kerek cseppje lefolyt az állán, ahogy kérdezte.

– Vallásos?

Katalin tágra nyitotta a szemeit. A kérdés meglepte és nem értette. Mi köze lenne a vallásosságnak bármihez is? Az ő családjában senki sem tárgyalt vallási kérdéseket.

– Nem nagyon, – rázta meg a fejét, – és maga?

– Fajilag és vallásilag zsidónak születtem. – Stefánia válaszolta kissé bánatos árnyalattal a hangjában. – De már számos generáció óta őseim agnosztikus hitetlenekké váltak. A Holocaust után mind azt állították, hogy nincs Isten, ha ilyen szörnyűséget megenged. A tagadás még szörnyűbb, mint a bűn maga. Most már tudom, hogy a vér nem válik vízzé, és a zsidóságom újult erővel tör rám. Nem tehetek róla, de ez a másság lángoló éket ver közém és a férjem közé. András rettenetesen pipogya alak ebben a kérdésben. Mint minden másban, semmi más, mint egy imádni való pupák.

– Nem lenne egy ügyes üzletember és egy vallásos személy két homlokegyenest ellentétes fogalom? – Katalin mosolygott leereszkedően. – Vallásos egyének megvetik a pénzt és a profit fogalmát. Nem Jézus üzte ki Isten szent templomából a kufárokat és a pénzváltókat?

– Isten azt akarja, hogy mindenki a tehetségéhez és adottságaihoz képest a lehető legtöbb pénzt keresse. – Stefánia felemelte mutatóujját és meredten nézte Katalint.

– Tehát fog is keresni, – acélkék szemeit egyetlen rideg pontként fixírozva Katalin bátran nézett vissza Stefániára. – Ha szabadon engedi, András a magasba fog szárnyalni. Minden ok nélkül nagyon rövid pórázon tartja. Engedje meg, hogy mély lélegzetet vegyen és szembeálljon az antagonizmus külső erőivel, és sikerre fog menni. Engedje meg, hogy összejöjjen emberekkel. Ne követelje, hogy minden este pontosan hét órára hazajöjjen vacsorára.

– Hogy csavarogjon és a maga fajtájával szórakozzon? – Stefánia tenyerével rácsapott az asztalra, és mind a három kávé pohár táncolni kezdett. – Soha, – sikította. – Maga egy haszontalan patkány szájrúzsos és divatos ruhákban.

– Hát, legyen úgy. – Katalin stabilizálta poharakat, felnézett és arcára savanyú mosoly fagyott. – Szamárság volt tőlem, hogy bármi értelmességet is elvártam magától. András le fogja rázni rabláncait és fel fog kelni rabágja köpárnáiról. Nem tépheted ki utolsó pihetollát is. Velem vagy nélkülem, de be fogja tölteni Isten elrendelte elhívását, és ki fogja használni áldott tehetségét. Most menjünk vissza műtermébe, és vigyük fel neki jól megérdemelt kávéját.

– Rendben. – Stefánia felállt és hatalmas robajjal a közfal ellen rúgta székét. – Felmegyünk az emeletre, és maga viszi haza a festményét, és istenemre remélem, hogy soha többé nem látom magát.

* * *

András elvette a kávé Katalintól. Beszívta felséges aromáját és aprót ízlelőt szűröszt belőle. Biztos helyre tette a csészét, lenyelte a kortyot és gyakorlatilag mellőzve feleségét Katalin felé fordult. – Megnéztem a festményét, – mondta és egy kigöngyöltetett vászon felé mutatott, ami kifestve függött alá egy hatalmas állványról és a tetőablakon bezúduló erős napfény fényesen megvilágította.

– És? – Katalin tágra kerekítette szemeit, egy ujját orra tövére tett és tenyerével eltakarta száját.

– Kiváló munka, – András csóválta fejét és hangja lassan megtelt szomorúsággal és sajnálkozással. – Szintén a XIX. század vége felé alkotva, de mégis, hamisítvány. Ez a festmény nem az eredeti Benczúr. Lehetetlen. Az eredeti Olvasó Nő az Erdőben a Magyar Nemzeti

Galériában van kiállítva. Egy orosz magángyűjtőtől vásároltuk vissza, a rendszerváltozás után 1992 és 1993 körül.

– Biztos benne? – Katalin kapkodott a levegőért.

– Igen, – András felelte és a festményt összetekerve visszahelyezte a rajzokba. – Ügyes fali dekoráció, tisztességes díszítmény egy előkelő otthonban, de nincs említésre méltó értéke. Katalin, kérem, – mondta és felesége árgus figyelő szemei alatt ravasz oldalsópillantást, talán szarkasztikus csúfondárosságot, attól függően, hogyan vesszük, kockáztatott Katalin felé. – Vigye vissza ahol találta, és ne aggódjon eredete miatt. Senki nem fogja vizsgálat alá vetni. Foglaltassa be egy faragott keretbe, és talán érni fog valamit.

– Na, elmehet. – Stefánia keskenyre húzta a szemeit és örömteljes győzelmi fény ragyogta be arcát, ahogy megvetően szemlélte Katalint. – Hallotta a férjemet. Semmi keresnivalója itt nála. Isten vele, és soha ne lássam még egyszer.

– Oh, nagypapa, – Katalin rázta a fejét, ahogy összeszedte dolgait. – A semmiért kockáztattad életedet.

András kinyitotta az ajtót a távozó nőnek, ahogy az a fejét lehajtva és könnyek áztatta szemekkel lassan elment mellette, és odasúgta neki. – Majd telefonálok. Van valami, amit nem mondhattam meg a feleségem előtt.

* * *

Katalin felhajtotta BMW kocsiját a várba. A Nemzeti galéria főbejáratához közel leparkolta és bement.

– Szörnyű csalódás, – füstölgött magában. – Azt hittem, hogy a festmény megér legalább egy millió eurót. Nemcsak a pénzről van itt szó, ez olyan mintha a szívedet tépték volna ki, és ősi örökségem utolsó maradványait vették volna el.

Még mindig füstölgve, fortyogva, és mindenkit hibáztatva, legfőképpen Stefániát, hogy balszerencsét hozott neki, útbaigazítást kért a Benczúr terem felé, és egy kevés idő múlva, lélegzetéből kifulladásra és lángveresen a méregtől, megállt az igazi Olvasó Nő az Erdőben festmény előtt.

Az úri öltözetű nő a festményben semmibe sem vette. Olvasta a könyvét tovább, és a fák és foltos levelek titokzatos fényt és árnyékokat vetettek arcára. – Hej! – Katalin hangja sistergett felé összeszorított fogai közül. – Hogy kerültél erre a falra? Hogyan jutottál déd nagybácsim szalonjából ide, ebbe az istenverte múzeumba?

– Csendet! – Egy öreg múzeumőr emelkedett fel lócájáról a sarokban, és ujját rendreutasítón a szája elé tette. – Nincs hangozás. Kérem, tartsa tiszteletben nemzeti ereklyéinket.

– Elnézést. – Katalin bocsánatkérő pillantást vetett az örré, és abban a pillanatban a telefonja csilingelni kezdett.

– Kívülre! – Az öregember az ajtóra mutatott. – Fogadja a hívást a folyosón.

Semmibe véve a mogorva strázsát, Katalin a kicsiny képernyőre tekintett a telefonon és megnyomta a fogadom gombot. – Halló, – mondta éles, bosszankodó hangon. – Mit akar, András?

– Hol van most? – András kérdezte. – Beszélünk kell.

– A Nemzeti Galériában, nézem az Olvasó Nőt az Erdőben festményt. – Ez látszik hamisítványnak, nem az enyém.

– Pontosan. – András felelte lehalkított hangon. – Találkozna velem? Mondjuk egy félóra múlva a Munkácsy kávéházban. Tudja, hogy hol van? A Szentháromság téren.

– Rendben, – Katalin sóhajtott türelmetlenül, – de ide nem merje hozni a feleségét. Megértette, mister nős ember?

– Ezt mondani sem kell. – András hápogta meglepett hangon. – Csak én jövök és én egyedül.

Hetedik Fejezet

A Munkácsy kávéház egy bájos kis szerelmi rejtekhely, nem messze a XVIII századbeli huszártábornok, Hadik András lovas szobrától, aki egykoron elfoglalta a Porosz fővárost, Berlint, és tisztességes sarcot zsarolt ki uralkodójuktól, a nem is olyan Nagy Frederick királytól.

A sütemények és a torták, amit a Munkácsinál készítenek és felszolgálnak nem is erről a világról valók, annyira felségesek és ízletesek. Az összes pincérlány és kávékisasszony francia szobalány egyenruhát visel, rövid szoknyákkal, kicsiny köténykével, és rövid ujjú csipkés blúzzal felül.

Fényes eszpresszó gép trónol a pult tetején, ami olyan erős kávét készít, hogy koffein tartalmuk egy egész hadseregnyi dühös bikának tudná felkorbácsolni a mérgét.

Biztosra menve, hogy nem érkezik meg András előtt, Katalin még jó félórát csatangolt a Galériában, és hosszú vargabetűt irt le mielőtt megközelítette légyottjuk színhelyét.

Felment a Halászbástyára. Ott rátámaszkodott a könyöklőfalra és magába szívta az eléje táruló táj szépségét, ami mint anya gyermekét, védelmezően vette körül. – Ez olyan gyönyörű, – suttogetta, – hogy nem tudom elképzelni, hogyan is szeretne bárki is valahol máshol lakni.

Hirtelen sietve kellett távoznia. Egy idősödő és testes gentleman, nyilvánvalóan egy beképzelt nyugati pénzeszsák összetévesztette a könnyű örömök kéjnőjével, és könyökét Katalin mellé helyezte és temérdek hasát közvetlen mellette nyugtatta a karfatartón.

– Szép a kilátás, – mondta a férfi ocsmány vigyorral duplatokás kövér arcán.

– Szopogasson egy záptojást. – Katalin kihegyezett nyelvének hegyéről sziszegte a férfi felé válaszát és sietve leszaladt a lépcsőkön és zajosan csattogtatva magas sarkú cipőjét egyenesen átvágott a macskakövekkel kirakott hatalmas téren a fent említett kávéház irányában.

Ahogy belépett és szemei hozzászoktak az erős kinti napfénytől a kávéház homályához, észrevette Andrást a sarokban egy oktagon formájú kicsi asztalkánál üldögélni, és várakozóan nézegetni feléje.

– Örvendek, hogy el tudott jönni. – A férfi mondta és felállt és próbálta megcsókolni Katalin kezét.

– Örvendek, hogy az a hárpia felesége nincs itt. – Katalin rendreutasító pillantást vetett a férfire, egy pillantást, ami bármi férfit megsemmisített volna és kitörölt volna az élők sorából, sokkal erősebbeket, mint András, és lényegesen több tesztoszteronnal csörgedezve ereikben.

– Rettenetesen összevesztünk, ahogy elment, drága Katalin, és a válás szélén vagyunk. – András válaszolta, óvatosan, és ezzel lerombolva szavai igazságának erejét, a szavaknak, amik amúgy is csak elcsépeklis klisének hangzottak egy nő ember szájából, egy vele látszólagosan szerelembe esett szépség társaságában.

– Nem érdekel. – Katalin elfordította a fejét és intett a pincérnőnek, aki közömbösen mustrálta őket és gúnyos mosoly ült zsíros sminkkel bekent arcán.

– Egy presszókávét, – mondta foghegyről, – és egy gesztenyepüré tortát tejszínhabbal.

– Egy száraz martinit. – András is bólintott a pincérnőnek, majd Katalin felé fordult.

– Katalin, drágám, – mondta. – Bocsásson meg, de azt hittem, hogy van valami közöttünk. Valamiféle kölcsönös vonzódás, ha megengedi, hogy így fejezzem ki magam. Londonban szerelmet éreztem, mélységeset és meg nem másíthatót. Mi történt? Soha nem hazudtam magának, hogy nem vagyok nő.

– Rosszul hitte. – Katalin felelte, de a szemébe szökő könnyek meghazudtolták szavait. – Én is sajnálom, de teljesen más okokból. Végtelenül szenvedélyes leszek, ha hangulatba kerülök. Csak a pillanat tisztavirág életű szépségét látom. Csak a művészi értéket látom minden

szépség varázsában. Valamiféle mennyei inspirációt kapok, ami olyan kenetteljesen zuhatagozik lényemre, mint Szentlélekáldás a hívekre.

– Amado Mio, – András Katalin keze után nyúlt és szemei egyenesen a nő szemébe fúródtak, – minden elsuttogott szavával egyre jobban szeretem, valami jobban vágyódó és mélységesebben komolyabb módon. Kérem, ne játsszon az érzelmeimmel. A maga jelenlétében az édes örömök álmovilágában érzem magam. Nem látja, hogy mennyire imádom? Az egyetlen dolog, amit szeretnék, ha magamhoz ölelhetném és örökké a karom között tarthatnám.

– Oh, egy csacsí ének szavai. – Katalin száját a férfi felé tartotta és András lehengerlő életerővel megcsókolta és olyan lobogóan izzó lángokkal, mintha gázolint öntenének a parázs alatt izzó csontszáraz tűzifára.

Egy másodperccel később Katalin elhúzta magát és szemei gyilkos törként meredtek Andrára. – Nem lehetek egy visszataszító válás részese, – mondta. – Soha többé nem merjen kísértésbe vinni. Ezt már megmondtam magának. Ha bármi tisztelettel viseltetik hírnevem és integritásom iránt, ne szennyezze be a nevemet. Semmi szándékom, hogy felbontsak egy házasságot. Két tinédzser fia van. Mit nem gondolt, hogy a mostohaanyjuk leszek? Ez egy totálisan értelmetlen hipotézis.

– Katalin, – András nyögte. – A Hét Fátyol táncát járja nekem. Nem látja, hogy mennyire kínoz és gyötör. Ne hitelgessen és engedje meg, hogy szeressem örökre, és hogy az örökkévalóság kezdődjön ma este.

– A Hét fátyol táncát? – Katalin nézett a férfire. – Mit ért ez alatt?

– Salomé, – nézett vissza a férfi.

– Nem értem. – Katalin rázta a fejét. – Remélem, hogy nem gondolja, hogy Salomé vagyok.

– Nem, ez csak egy metafora az információ körülményes bemutatására, különösen abban az esetben, ahol a szakaszok egyik szintről a másikra növekvő bonyolultsággal fejlődnek. Általánosságban beszélve a tánc azt a benyomás nyújtja, hogy Salomé semmit nem akar elárulni. Maga játszik velem, incselkedő jeleket küld felém, és mégsem mondja meg soha, hogy hogyan érez irántam.

– Maga megrongált portéka, – Katalin leereszkedő mosollyal nézte Andrást. – Hogyan óhajtja, hogy érezzek maga iránt?

– Mondja, hogy szeret, és hogy hagyjam el a feleségem.

– Hogy szeressem? – Katalin vállat vont, – nagyon veszélyes egy fogalom. Remélem, hogy ocsmány kigyófeje soha nem furakodik kettőnk közé. Inkább beszéljünk a festményemről. Remélem, hogy ez az ok, hogy idecsalt, és nem az, hogy gusztustalanul kéjenc roham jött magára, hogy bevallja határtalanul tisztességtelen buja vágyát és csodálatnak és szerelemnek nevezze.

– Rendben. – András sóhajtott. – Feladom. Hogyan került a festmény a maga tulajdonába?

– Szépapám, – Katalin gúlat csinált a kezéből és mutatóujjait szemei között az orra nyergén nyugtatta, és lassan, megfontolt hangon kezdett beszélni. – Gróf Kálnoky Hugó Arthur Gusztáv Köröspataki vásárolta a festményt, eredetileg a művésztől magától, Benczúr Gyulától, családi barátunktól. Hugo ükapának, a családi legendák szerint a festmény még mindig ott függött szalonjában 1924-ben. Fia Kálnoky Félix örökölte be a házat, Pest belvárosában és egészen addig ott is lakott, amíg az orosz nehéztüzérségtől a ház telitalálatot nem kapott és félig összeomlott. Nagypám, Kálnoky Imre ment oda, életét kockáztatva vagy, hogy az oroszok hadifogolyként elviszik, és megmentette, amit tudott. Ő hozta haza a festményt és azóta is rejtegetjük, hogy a kommunisták el ne vegyék tőlünk.

– Káprázatos történet, – András kételkedő arccal szemlélte a fiatal nőt. – De felettébb lehetetlen. Én is kikutattam a Nemzeti Galériában kiállított festmény eredetét és a következőket találtam. A Magyar Nemzeti Galériát csak 1957-ben alapították, azzal a kizárólagos szándékkal, hogy összegyűjtse, esetleg megvásárolja a régi arisztokrácia otthonaiban fellelhető

műalkotásokat. A két háború között, egy 1930-ban kiadott tulajdonjogi okirat szerint, az Olvasó Nő az Erdőben, az 1922-ben elhalálozott zsidó iparmágnás Weiss Manfréd fiának, Weiss Alfonz tulajdonában volt. Évekkel később, 1944 nyarán a Weiss család összes tulajdona, beleértve óriási acélgyárakat és öntödéjüket, teljes ingóságaikkal és vagyonukkal együtt, a Nácik tulajdonába lett transzferálva, hogy 20,000 zsidónak Svájcba és más semleges országokba szóló kimeneteli vízumot biztosítsanak cserébe. További hosszú évek jogászati manőverezése után, a Weiss család leszármazottai, akik akkor már mind annyian Svájcban éltek, elfogadták a kommunisták állította tényét, hogy a Nácikkal való megállapodásuk és az azt követő dezertálásuk Magyarországról hazaárulásnak volt tekinthető, és minden jogukat elveszítették hátrahagyott tulajdonaikhoz. Minden ilyen, úgynevezett magára hagyott magántulajdont 1949-ben államosítottak, és azóta a festmény a magyar nép tulajdona. A magyar kormány 1960-ban az Olvasó Nő az Erdőben festményt Nyikita Hruscsovnak ajándékozta, és ahogy már korábban mondtam, 1996-ban visszavásárolta egy orosz magángyűjtőtől.

– Nem értem. – Katalin rázta a fejét. – Maga így tudja én meg úgy. Két teljesen azonos festményről van szó. Melyik az eredeti: Egyáltalán meg lehet állapítani?

– A maga története szóbeszéd. – András poharában körbe lötytyentette italát, megszagolta és parányit ivott belőle. – Az enyém megalapozott tényekre támaszkodik és régen elfogadott konvenciókra.

– Alávétték a Nemzeti Galériában kiállított festményt alapos törvényszékieleg elfogadott vizsgálatnak?

– Nem. – András felelte lassan. – Amennyire én tudom, nem, de nem is volt semmi szükség rá.

– Tehát, honnan tudná, hogy az az igazi? – Katalin szigorúan nézte a férfit.

– Rendben, – András sóhajtott. – Megadom magának a kételkedés jogát. De mondjon cserébe valamit. Elmondta magának valaha a nagypapája, hogyan találta meg a festményt és miért csak azt az egy darabot hozta el? Több ezer más értékes dolognak is kellett lennie abban a palotában.

– A nagypapám meghalt, amikor én öt éves voltam. Édesapám mesélt némi részleteket, talán töredezetek és hiányosak, de sajnos ennél jobbat nem tudok.

– Hallgatom.

– Amire nagypapa eljutott ez épületig az oroszok már kifosztották. Össze-vissza vizelték a falakat, összetojták a padlót és minden szekrényt feltéptek és kirángatták a fiókokat. A palota gyakorlatilag üresen állt. Nagypapa kétségbeesetten kutatott és semmi, de végül, Isten kegyelméből, és itt idézem a szavait, bement dédnagypapa hálószobájába és benézett az ágy alá. A festmény az ágy alatt volt és nem a falon. Ezért lehetett, hogy az oroszok nem vitték el és ezért van, hogy ma nem függ a Hermitage falán vagy a Kreml pincéjében. Talán Isten akarata vagy véletlen szerencse, de kellett, hogy legyen ok, hogy ilyen felmérhetetlen értékű festményt az ágy alatt tartottak.

– Értem, – András felelte elgondolkozva. – Ez megmagyarázza. Egy másolat, hamisítvány, ha úgy vesszük, és a maga néhai nagybácsija, mi is volt a neve, Kálnoky Félix, tudta és elrejtette a kíváncsi szemek elől.

– Maga tényleg tudja, hogyan bókoljon egy nőnek. – Katalin felemelte karjait és kecsesen mozgatta őket, mintha táncolna és kiengedne és visszahúzna egy lebegő fátylat és csipkelődő hangon folytatta. – Mézzel teli édes dolgokat suttog neki, amiket a kis nő hallani szeretne. Igen, természetesen drágám, ahogy mondod, a maga festménye az eredeti. Majd én megtalálom a módját, hogy bebizonyítsam. Gazdag nővé teszem magát, nevet szerzek magának a nemzetközi műkereskedelem berkeiben. A maga családjának neve ismét fényeskedve fog csillogni, mint a gyémántok az első magyar keresztény király, Szent István koronáján.

– Vannak lehetőségek. – András mélységesen buja vággyal szemlélte Katalint, hogy a kis nő tetőtől talpig mezítelennek érezte magát és kárminveresre pirult. – Megpróbálhatom. A varázslatosság, ami körülveszi magát még egy jéghegyet is megolvaszt.

– Nem vagyok olyan könnyen kapható. – Katalin kacagott. – Semmit nem tudok ígérni, csak az eltökéltségét teszem próbára. Nem csoda, hogy sárkányt vett el feleségül. A nő választotta ki magát, és maga csak engedelmesen követte. Még az állatok világában is, a hímnek énekelnie kell és táncolnia, ha meg akarja hódítani az általa kiválasztott nőtényt.

– Beszélnem kell Geoffrey Coburnnel. – András felelte rekedtes hangon és szemei kigúvadtak üregükből. Jobb hüvelykujjával és mutatóujjával visszanyomta őket és baljával óvatosan megérintette Katalin kezét. – Meg kellene neki mutatnunk a festményt és ki kellene kérnünk véleményét.

– Londoni kirándulás. – Katalin kissé hátradőlt és kihívóan táncba invitáló pillantást vetett a férfire. – Mi ketten, Mister Nős Ember, igazából gondolja, hogy tegnap bújtam ki a tojásból? Egy hiszékeny naposcsibe, ezt tételezi fel rólam?

– Van valami jobb ötlete? – András csillapította szemei vibrálását és próbált összpontosítani ez előtte lángolóan lebegő képzeletbeli táncos hasonmásra.

– Nincs. – Katalin válaszolta lassan. – Nincs jobb ötletem, de elfogadom a magáét, feltéve, ha nem hozza magával a feleségét és nem lesz semmi meglepetés, hogy egyszerre csak megjelenik, mialatt alkudozunk Geoffreyvel.

– Ezt mondanom sem kell, teljesen magától értetődik. – András felelte betöltetlen vágytól elgyötört hangon.

– Külön szobában alszunk, akárhol is szállunk meg. – Katalin keskenyre húzta szemeit, mint egy kígyó mielőtt belevágja méregfogát áldozatába.

– Természetesen, – András nyögte, – megveszem a jegyeket és elintézem a szállást. Ha biztosat tudok, majd küldök szövegüzenetet az okos telefonomon.

– Igen, hogyne, – Katalin mutatóujjával megérintette a saját száját és a nedvességet, amit felszedett rátapasztotta András orra hegyére. – Ahogy mondja, elvégre maga a törvényszéki szakértő.

Nyolcadik Fejezet

– **M**icsoda kellemes meglepetés. – Geoffrey Coburn kiáltotta és széjjeltárta karjait, ahogy Katalin és András beléptek Kensington kerületi házába és a turbános taxisoőr lihegve cipelte fel bőröndjeiket a meredek márványlépcsőkön. – Nem akartam hinni a szemeimnek, ahogy megláttam szövegüzenetedet, hogy beszélni óhajtanak velem. Természetesen, mia casa su casa, hogyan mondják ezt magyarul? Az én házam a maguk háza, ha vendégek nálam.

– Ez spanyolul van. – András mosolygott, Katalint előre engedve és elviselve Geoffrey medveölelését. – De akkor is, nagyon kedves tőled, hogy olyan szívélyesen fogadsz, mint régen nem látott kedves rokonokat.

– Fáradjanak beljebb. – Geoffrey viszonzta a mosolyt és intett a taxisnak, hogy tegye le a csomagokat az ajtón belül, és nézte, ahogy András kifizette a fuvart. – Menjünk le a kertbe és igyunk egy hideg sört. – Le kell, hogy mossátok az út porát és nekem utánatöltésre van szükségem optimista teóriáimat illetően és az emberiség jövőjére és saját anyagi jólétemre vonatkozóan.

Letelepedtek egy kicsiny kerek asztalka körül egy illatosan virágzó szentjánoskenyérfa árnyékában és Mercedes hamarosan megjelent négy korsó habos sörrel borostyánkő színű hosszú ujjú kezeiben. Geoffrey átölelte a leány lágyan ringó formás fenekét és gyengéden szeretetteljes tekintettel szemlélgette vonzó alakját.

– Életem napsugaras szemefénye az imádatos Martinique szigetről. – Jelentette ki szerelmes pátosszal. – El sem tudnám képzelni életemet nélküle.

Miután a mulatt szépség távozott, pironkodva és boldogságtól ragyogóan elégedett arccal, Geoffrey vendégei felé fordult. – Tudják maguk, hogy Bonaparte Napóleon felesége, Jozefina szintén Martinique szigetéről származott. Egy jelentőségekkel teli véletlen? Egyetértenek velem? Vagy inkább egy sokat ígérő ómen? Egy orákulum, hogy egy napon a saját birodalmam császára leszek.

– Elbűvölően romantikus. – Katalin felelte szarkasztikus aláfestéssel hangjában. – Kissé émelyítő ugyan, de a sör hideg és megbocsátom magának a metaforát.

– Temérdek pénzre van szüksége egy birodalom fenntartásához. – Tette hozzá András, – és bármennyi sok pénzed is lehet, – itt András elismerően tekintett a háta mögött magasodó házra, – talán mégsem lesz elég hozzá.

– Munkálkodom rajta, – Geoffrey enigmatikus mosolyt poccentett feléjük. – A festménynek, amit szövegtelefon üzenetemben említettél, lehet némi emelkedési haszonpotenciálja. Két eredeti, egy a Nemzeti Galériában és egy a tulajdonodban, már úgy értem, hogy drága kedves ismerősünk, Katalin úriasszony tulajdonában.

– Lenne valami mód, hogy ezt az elméletet készpénzre vagy aranyra lehetne váltani? – Katalin észbontóan bővöletes tekintetét Geoffrey szeméin nyugtatta. – Vagy jobban járnánk, ha Napóleon rejtett kincsei után kutatnánk Korzika szigetén?

– Be kellene bizonyítanunk, hogy a Nemzeti Galériában kiállított kép a másolat és a magáé az eredeti. – Geoffrey simogatta az állát miközben elgondolkozva nézett Katalinra. – Valakinek törvényszéki próba alá kellene vetni a galériai festményt, és a többi mi elintézzük.

– Lehetetlen. – András ingatta a fejét oldalvást. – A Nemzeti Galéria soha senkinek nem fogja megengedni, hogy hozzányúljanak a festményükhöz. Amennyire őket érdekli és amennyit törődnek vele, az övék az eredeti, és senki nem vonhatja kérdőre véleményüket.

– Értem. – Geoffrey bámulta révetegen az András mögötti falat és tekintetéből semmi intelligens gondolatot sem lehetett kiolvasni.

– Ha csak, – Katalin két ujját felemelte, és édes és bájos hangja mintha harmonizált volna a falakat beborító borostyánban rejtőzködő madarak csiripelésével.

– Ha csak? – Fordult felé a két férfi érdeklődően.

– Ha csak? – Katalin ismételte megfontolt lassúsággal, minden egyes szótagot áthatóan szenzuális gyönyörrel kiélvezve, – valaki ajánlatot nem tesz nekik, amit nem tudnak vissza-utasítani.

– Ajánlatot? – A két férfi bámult rá értetlenkedve.

– Tegyük fel egy pillanatra, hogy akadt egy vevő. – Katalin mosolygott. – Egy titokzatos, végtelenül privát vevő, valamiféle Rothschild leszármazott. Felteszem, és ez nem egy teljes lehetetlenség, és ez a személy, vagy entitás, megfogadja a Christie's Aukcióházat, hogy üsse nyélbe a vásárt és igazolja le a festmény származását.

– Mennyiért? – Geoffrey horkantott mélyen, hangja tele a kapzsiság izgalmával.

– Harmincmillió euróért. – Katalin mosolygott és fényes feketén csillogó szemei merészen álltak Geoffrey tekintetét.

– Nem rossz. – András észrevehetően visszahőkölt és képtelennek látszott, hogy lerázza makacs ellenkezését. – De van egy bökkenő. Legfeltehetőbben a Galériai festmény az eredeti.

– Éppen ellenkezőleg. – Katalin mutatóujját Andrásra szegezte és felháborodott méreggel az arcán fenyegetően rázta felé. – Ismervénük nagybácsimat, Kálnoky Félix bácsit, a hallott családi történetek alapján, a bácsi olyan karakter volt, hogy soha nem adott volna el egy értékes festményt egy zsidónak. Főleg nem egy gazdag zsidónak, mint Weiss Alfonz. Ennél fogva, nyugodtan feltehetjük, csináltatott egy másolatot, elrejtette az eredetit, és eladta a kópiát a zsidó örökség ígéretes várományosának. Bevett trükkje volt az ilyesmi az akkori arisztokráciának.

Geoffrey vadul röhögni kezdett. Nyeríteni kezdett, mint egy ló, fergeteges örömmel csapkodta a combjait és szinte fuldoklott hozzá, és csurogtak a könnyei. – Imádom ezt, – kiabálta. – A magyar arisztokrácia, micsoda egy sajátságos csodabogár mancsaft. Nem csoda, hogy elveszítették királyukat és rangjaikat vele együtt.

Mercedes bedugta csinos kis fejét a konyhából és ijedten nézte a gazdáját.

– Van valami baj? – kérdezte.

– Gyere ide, drágám. – Geoffrey csuklott, fuldoklott és a hasa annyira rázkódott a röhögéstől, hogy az asztal táncolni kezdett. – A magyar arisztokrácia becsapja a zsidókat. Erre befizetek. Életemben nem hallottam ekkora badarságot.

– Nálunk, Martinique szigeten kevés zsidó volt, – Mercedes felelte és engedte, hogy Geoffrey szemtelenül ölelgesse, – és még kevesebb arisztokrata. Rabszolga kereskedők voltak nálunk és kalózkod, és rengeteg színes nincstelen, akik learatták a cukornádat. A fehérbőrű népek mind bűnözők voltak Franciaországból. Igazán, iszapban turkáló gazember szemét egy társaság.

– Mr. Coburn, – Katalin belevágott a leány szavába. – Ilyesmiről nem lenne szabad viccelnie. A magyar arisztokrácia rettenetesen megszenvedett a kommunista uralom alatt. Minden vagyonukat elveszítették, koholt vádakkal rengeteget megölték vagy bebörtönöztek belőlük, mialatt az angol arisztokráciának megmaradt az összes privilégiuma és vagyonukat is szinte érintetlenül átmentették. Most rögtön hazamehetek, ha nem vesz komolyan.

– Elnézést, – Geoffrey Coburn mereven bámulta a nőt, hangja jeges és arca kőkemény, – de nem értem. Mit akar ezzel mondani?

– A festmény történelmi családom hatalmas vagyonának utolsó maradványa, – Katalin felelte. – A vörösök megölték a nagybácsimat és kirabolták otthonát. Minden ingóságát kiszállították Oroszországba. Antik bútorai és felbecsülhetetlen értékű műtárgyai széjjel vannak szórva valahol a Baltikum és az Ural hegység között. A fent való Nagyisten kegyelméből, ez a festmény megmaradt a mi tulajdonunkban. Az életemet teszem fel rá, hogy ez az eredeti és az

oroszok a hamisítványt lopták el és adták vissza a Magyar kormánynak. A festményt nem adták ajándékba Hruscsovnak, ahogy András szeretné beállítani. Valami csatornamocskos Vörös hadsereg generális és kommunista bűntársai lopták el 1945-ben.

András megsimogatta Katalin arcát és a nő sírni kezdett. – Katalin, drágám, – a férfi mondta. – Ne sírjon, mindent megteszünk, hogy bebizonyítsuk, hogy magának van igaza.

András Coburn felé fordult. – Geoffrey, – kezdte. – Nagyon problematikus lenne a Christie's Aukcióháznak, vagy bárki másnak a szakmában egy beszerzési szándékot jelző levelet kiadni, és engem megfogadni, hogy szakértői véleményt adjak az Olvasó Nő az Erdőben festmény eredetiségéről? Még ha nem is fogadják el véleményemet, a gyanakvás bogarát ültetnék a fejükbe. Nem lenne szabad kiadni, hogy nálunk van egy másolat, ha megengedik, hogy ezt a kifejezést használjam, mert összejátszást kiabálnának és érdekellentéteket, és minden hitelességemet elveszíteném, már amennyi van, és kitennének az állásomból.

– A mienk nem másolat. – Katalin szípotgott és illatosított selymekendőjével próbálta felitatni a könnyeit.

– Természetesen, hogy megteszem magának, – Geoffrey gúlat csinált a kezéből és Katalinról Andrásra nézett és vissza. Nyilvánvalóan a női könny gyengéje volt, és restellte goromba tréfáját, és hogy pimasz modorban olyan nyersen visszavágott Katalinnak. – Mercedesszel legépeltetek egy beszerzési szándékot jelző levelet, a Christie's Aukcióház cégjelzéses fejlécével és elküldjük a Magyar Nemzeti Galériának. Most, inkább fáradjunk beljebb házamba, hogy megmutassam női portré gyűjteményemet, összes hobbijaim közül a legkedvesebbiket.

Geoffrey hosszú folyosón vezette át vendégeit, ami egy rejtekajtóból indult ki a nappaliban, és látszólagosan körbekerülte az egész házat. Kinyitott egy falra való harmonikaajtót a folyosó egyik hosszú oldalán, és cipőkkel, ingekkel és nyakkendőkkel teli terjedelmes polcok és szekrények sorozatának látványa tárult eléjük. Félretolt egy jókora toronyra való puplinget és egy kisebb számbillentyűzet bukkant elő. Beütött egy hat-számjegyű kódot és a padlótól mennyezetig érő polcozat zajtalanul széjjelnyílt.

Beléptek és erős reflektorfények világították meg a termet. A terem maga üres volt, kivéve egy köralakban elhelyezett féltucatnyi fotellel középen. A mennyezet magas kupolájának tetején üvegablak szolgáltatott fényes napsütést a fotelek közötti térségben emelkedő pálmákra és trópusi növényekre.

András és Katalin, kíváncsiságukat erősen felajzotta a titokzatosság, körbenéztek, hogy mi lenne itt annyira értékes, és megdöbbenve észlelték, a falakat szinte teljesen beborító különböző nagyságú festmények sokaságát.

Mindegyik festmény vagy portréja, vagy teljes alakja volt egy kivételes szépségű nőnek, az elmúlt századok pazar ruháiba öltözve, de voltak némelyek teljesen ruhátlanul is.

– Ah, – Katalin kiáltotta csodálattal eltelt hangon. – Soha életemben nem...

– Igen. – Geoffrey felelte a lehető legönteltebb modorban, és testtartása is a lehető legarrogánsabb és saját fontosságával eltelt dagadozó. – Ez az én titkom. Nagyon kevesen látták még eddig, de én gyakran jövök ide és órákon keresztül csodálom a hölgyeimet.

András tágra nyílt csodálkozó szemei végigpásztázták a festményeket, és hitetlenkedve rázta a fejét. – Másolatoknak kell lenniük, – mormolta. – Az eredetiek, és ezt határozottan tudom, a legjobb múzeumokban vannak Európa szerte. Például, ott az a Mona Lisa, ezt mindenki tudja, a Louvre múzeumban van Párizsban.

– Igen, – Geoffrey mosolygott fölényesen. – Ha te úgy mondod, András, de én jobban tudom. Van itt néhány másolat is, nagyon kevés, de munkálkodom, hogy beszerezsem azokból is az eredetit. Ez az én hobbim, amit édesapámtól vettem át, és ő is a saját édesapjától.

– Lehetetlen. – András bámulta döbbenet a képeket. – Ha ebben lenne bármi igazság is, az emberiség történetének legnagyobb hamisítása lenne.

– Feltételezem, kedves barátom. – Geoffrey szeretettel megérintette a védőüveg alatt pihenő Mona Lisa képet. – Hogy maga soha nem hallotta Vincenzo Peruggia nevét, az olasz hazafiét, akinek némelyek tartják. Vincenzo 1911-ben visszacsempészte a Mona Lisát, az ő nyelvükön a La Jaconde-t, mert, ahogy ő állította a festmény az olasz nép tulajdona és olasz múzeumokban van a helye. Mialatt a festményt Peruggia birtokolta, egy hamisító, Yves Chaudron nevű, hat tökéletes másolatot készített róla. Na, mármost, ki tudja nekem megmondani, hogy melyik az igazi. Ez, ami itt van, vagy a többi a világ múzeumaiban kiállítva vagy magángyűjteményekben elrejtve?

– Te aztán különleges egy alak vagy. – András fanyar mosolyt vetett barátja felé. – Tipikus angol, eltelve a fensőbbiségesség illúziójával.

– Kérem, – Geoffrey Katalin felé fordult. – Egyetért velem, hogy a maga Olvasó Nő az Erdőben festménye jó helyen lenne itt?

– Lehet, – Katalin lassan sétált tova a fal mentében és egyenként szemügyre vette a festményeket, és kacér oldalpillantást vetve az angolra hozzátette. – Egy millió euróért megengedem, hogy másolatot készítsen róla.

– Micsoda egy csavaros eszű huncut fiatal mademoiselle. – Geoffrey Andrásra nézett. – Felettébb kedvelem. Megvan a fortélyossága, vagy inkább mondjam az alkalmas hozzáállása, és ügyesen hasznát tudnánk venni.

– Például ez? – Katalin megállt és egy festményre mutatott. – Hogyan került ez ide?

– Melyik? – Geoffrey és András követték a nő szemét.

– Ez, *Pórnő a Patak Szélén*, a Goya festmény, amit maga júliusban egy millió euróért eladott az aukción. – Katalin mutatta a festményt, amit néhány hónappal ezelőtt szinte megvett félmillió euróért.

– Egy másolatot adtam el, egy tökéletes másolatot, ha úgy vesszük, – Geoffrey hahotázott. – Vagy inkább eladtam az eredetit, és tranzitban kicseréltem egy hamisítvánnyal.

– Ki festi magának ezeket a tökéletes kópiákat? – Katalin kérdezte csúfondáros hangon és idézőjelet csinált ujjából.

– Egy nagyon speciális ember. – Geoffrey bólintott szinte észrevehetetlenül, de végtelen arroganciával. – Ötven éve ismerem, és valóban egy maximalista. Titkait majd a későbbiekben fogjuk feltárni, majd ha az idő megérlelődött rá.

Kilencedik Fejezet

Salvatore Sorbonesi Geoffrey Coburn Londoni házában padláslakásban élt. Az évek régen elszálltak felette, és rövid, őszes szakállt hordott körben arca körül, ami kiemelte fenséges sörényét és a tömött fürtöket, amik súrolták vállait, ha nem kötötte fel haját lófarokba.

Triesztben születve, az olasz felségterület keskeny nyúlványában, a tengernyi szláv szomszédságában, Salvatore nagyra tartotta és becsülte eredetét. Elsőnek, egyik fenséges őse, Ragusa grófja, 1358-ban kényszerült lemondani rangjáról és a Velencei köztársaság falai mögött talált menedéket, rövid távolságra Trieszt városától északra. A gróf és arisztokrata leszármazottai később szerencsére felújították kapcsolataikat a Ragusai rokonsággal, és ősi otthonuk, tele a görög, a római és az ottomán időkbeli való ezeréves műtárgyakkal és kincsekkel, sértetlenül megmaradt a századok folyamán.

Egészen 1918-ig, amikor a békeszerződés Ragusát átadta a Jugoszlávoknak, akik sietve Dubrovnik névre keresztelték. Kastélyukat és összes birtokukat elkobozták, és megfosztották őket állampolgárságuktól, és minden ingó és ingatlan tulajdonukat államosították.

Száműzetésben születetten, a zürzavaros 1946-os évben, Salvatore Sorbonesi, ahogy elérte a felnőttkort, bosszút esküdött. Klasszikus festmények hamisítójává lett. Mesterségének tökéletesítése évtizedeket vett igénybe, de a legjobb mesterek keze alatt tanult, mint Lovro Gigants és Simon de Benessa Franciaországban, és Serafin Gozze és Luca di Sorgo Olaszországban, mindannyian a régi Ragusa arisztokrácia leszármazottai.

Öreg harcos Sorbonesi úrnak volt egy gyönyörű húszesztendős leánya, Ani di Gracie és a leány vele lakott fent a padlásteri lakásban. Ani di Gracie nemrégiben érettségizett kitüntetéssel a Cheltenham Női Líceumból, Gloucestershire grófságban, és amennyire zárkózottnak és szerénynek nézett ki, okos és szofisztikált fiatal nő volt, aki édesapja nyomdokait kívánta követni a szépművészetek világában.

Órákon keresztül, ahogy számtalan alkalommal is csinálta, mialatt édesapja egy festményen dolgozott, Ani di Gracie az ablak mellett ült és az utcát nézte és házigazdjuk palotájának utcai bejáratát. Ani di Gracie és édesapja egy mellékbejáratot használtak, egy sikátorból nyíló rejtett ajtót, közöttük és a szomszédos épület között, ami egyenesen az ő tetőalatti lakórészükhöz vezetett.

Kizárólagosan sötétedés után hagyták el az épületet és sötétbe jöttek haza, egyetlen egyszer sem a nappali világosság óráiban. Mintha nem is léteztek volna, a szomszédok és a helybeliek szempontjából.

Ani di Gracie egyszerű fehér blúzt viselt csipkefodros, kihímzett ujjakkal és vászonszövet mellénnyel, amit szorosra fűzött kerekded keblei alatt, és egyetlen ékszer vagy lánc sem díszítette alabástromfehér nyakát. Dús haját kontyba kötötte fel tarkója felett, és hajkoronája kíváncsan göndör tincsekkel vette körbe magas homlokát és selymes halántékát.

– Nézd, édesapa, – mondta a leány, ahogy az ablakpárkányra rakott petúniák és muskátlik között lenézett a bejáratra. – Geoffrey ismét vendégeket fogad. Egy fiatalember és egy fiatal hölgy ezúttal, és csomagokat hordanak be. Gondolod, hogy minket is bemutat nekik?

– Nem hiszem. – Az apa egy másodpercre felnézett. – Nagyon le vagyok foglalva ezzel a festménnyel, és ahogy befejeztem el kell, hogy vigyük Triesztbe.

– Ah, a szülővárosodba, – a leány sóhajtott. – Szeretem ott. Meleg van és a tenger vize égszínkéék és olyan tiszta, hogy húsz méter mélyre, le lehet látni a fenéig. A fák, a virágok és a villák a hegyoldalban, minden olyan kedves és Mediterrán. Nem, mint itt, ahol minden szürke, és csurog a véget nem érő köd ólmos nedvességétől.

– Sajnálom, legdrágábbam, – az öreg festő szerető csodálattal szemlélte lányát. – Életem értelme, hogy téged boldognak lássalak. A munkám egyelőre ideköt, de hamarosan lesz elegendő pénzünk, hogy ősi otthonunkat visszavásároljuk Ragusában, és hozzád illő férjet találjunk ott neked.

– Ez nagyszerű lenne, édesapa. – Ani di Gracie szemérmes mosolyt vetett apja felé. – Nagyon várom azt a pillanatot, de végtelenül utálok Geoffrey Coburnt. Alattomos és kihasználja a tehetségedet. A te munkád tette gazdaggá, és felzárt minket ide a padlástérbe. Tudna valamit rólad, amivel kényszerít, hogy neki dolgozz?

– Egy nap, majd elmondhatom neked, – palettával a kezében az idős művész közelebb lépett leányához. – Olyan fajta közös businessben vagyok Geoffreyvel, ahol a partnerség nem mindig szüntethető meg, legalább is nem békés módszerekkel.

– Ez a trieszti utazás is részese a titoknak?

– Sajnos, – az apa bólintott, – de remélhetőleg ez az utolsó, de egy pillanatra légy csendben. Valaki jön.

Salvatore letette palettáját és ecsetjét beejtette egy csésze festékoldóba. Az ajtóhoz lépett, ami a ház belső része felé vezetett és kiszólt.

– Ki az?

– Mercedes – hallotta a mulatt cseléd lány ámbra fűszerezte hangját. – A mester üzeni, hogy leányával együtt jöjjenek le.

– Minek? – Salvatore kérdezte bosszúsan.

– Vendégei vannak, és szeretné, ha megismerkednének velük, és együtt vacsoráznának. Öt személyre kell készítenem vacsorát. Remek alkalom lesz, és nagyon finomat fogok főzni, ezt megígérem.

– Rendben, – Salvatore kedvesebbre fogta a hangját. Kedvelte Mercedest, és testvérbátyját is, és sajnálta őket. Geoffrey brutálisan kihasználta helyzetüket, éppen úgy, ahogy vele tette már évtizedek óta. – Bellissima mia, legédesebb bülbülmadaram a világ legszebb szigetéről, – mondta finoman, – üzenem nekik, hogy félóra múlva lent vagyunk.

* * *

Salvatore Sorbonesi előreengedte leányát és Ani di Gracie elsőnek lépett be a grand ebédlőbe. A fiatal nő arányszálakkal átszőtt különleges selyemruhát viselt. Nyaka alatt szorosra gombolva éppen csak látszatni engedte kulcsontjai között a gödröcskét, és lent teljesen betakarta a lábait egészen a cipője hegyéig. Derekánál keskenyre húzva, szabadon hullámozott alá széles csípőjéről és lazán feküdt erős combjain, az anyag finoman zizegett, ahogy rakta előre lábait. Fényes fekete hajzatát leengedte és az egyenes hajszálak sűrűje beborította a hátán az átlátszó ruhaanyagot. Ani di Gracie elbűvölő szépségnek látszott, és a lány szinte nem is tudott róla.

Sorbonesi fekete szmokingját viselte, elől pliszírozott fehér inggel, és fekete csokornyak-kendővel állt alatt.

Geoffrey az asztal fejénél állt és mellette egy magas és jóképű férfi, talán korai negyvenes éveiben. Markáns profil, hosszú orr és hatalmas koponya és kicsiny áll, annyira németnek nézett ki, hogy már jobban nem is lehetett, határozottan nem olaszfajta. Udvariasan biccentett Sorbonesi felé és kezet nyújtott.

– Eszterházi András, – mondta ódivatú modorban, – örvendek.

– Salvatore, – Geoffrey mutatott az öreg festőre. – Legjobb barátom és üzlettársam. Az ott meg a leánya, Ani di Gracie, vagy ha akarja Anice.

– Mélységesen elkötelezve, – Salvatore bólintott, ahogy elfogadta András jobbát és ravasz mosolyt vetett feléje, – és engedje meg, hogy a megtiszteltetés az enyém legyen.

Anice egyszer a háta mögé rejtette kezét. Majd kurtán bólintott és szarkasztikus hangon bemutatta magát. – Miss. Ani di Gracie Sorbonesi, de jobban tetszik, Anicének is nevezhet.

Idáig részlegesen eltakarva Geoffrey és András háta mögött, egy magas és karcsú nő lépett elő, rövid és ujjatlan ruhában, ami kihívóan látszatni engedte csupasz vállait. – Sose törődj ezekkel a goromba pokrócokkal, – mosolygott Ani di Gracie felé. – Egyik olyan, mint a másik. A férfiak mind elvesztik az eszüket, ha egy ilyen csodálatos szépségű nőt látnak, mint te.

– Ki vagy? – Kérdezte Ani di Gracie.

– Kálnoky Katalin, – a nő kinyújtotta a kezét, – és rám számíthatsz.

– Igen, – Ani di Gracie türelmetlen pillantás vetett Katalinra, – de, mi a szándékotok nálunk?

– Nálam is van egy festmény, – Katalin szeme barátságos maradt, a másik nő instabil inzultusát elengedte a füle mellett, – vagy inkább a családom birtokában van egy festmény, ami vagyont ér. Kivéve ezek ketten itt, – Katalin a két férfire mutatott. – Azt állítják, hogy hamisítvány. Szégyellhetik magukat. Az én családom soha nem akarna egy értéktelen kópiát elsózni. Nálunk ez büszkeség kérdése. A kommunisták vagy a fasiszták mindenünket elvehették, egyedül a becsületünket és az integritásunkat nem.

– Nálunk is így van. – Ani di Gracie arca megváltozott és az egyetértés meleg szimpátiáját sugározta, ahogy válaszolt. – Az én őseim is felsőbb nemések voltak, Olasz arisztokraták a régi Ragusából, és mi is elvesztettük minden szent tulajdonunkat a rabló gazemberek miatt. Megértem, ahogyan érzel.

A két nő megölelte és megcsókolta egymást, és az asztalnál egymás mellett ültek.

Mercedes feltálalta a vacsorát, és mialatt finom nyugalommal libbent körbe, semmibe vette Geoffrey szemtelen tapogatását és ízléstelen megjegyzéseit. Ahogy befejezték az evést Geoffrey felállt és tősztra emelte poharát.

– Minden alkalommal, ahogy egy nagyobb projectet befejezünk. – Jelentette ki fellengzős pátosszal. – Ünnepeznünk kell és örvendeznünk. Drága kedves barátom és partnerem, – Geoffrey Salvatore Sorbonesi felé intett. – Szinte befejezte a régóta elveszettnek tartott Giovanni Bellini mestermunkát, a Madonna és Gyermeke festményt, és szépséges leányával együtt, el fogják szállítani egy magánérdekű megrendelőnek Oroszországból. Az én kérésemre az eladó és a vevő Triesztben fognak találkozni és ott fogják a közeljövőben lebonyolítani a tranzakciót.

– Szeretnék csatlakozni hozzájuk. – Katalin közbevágott. – Ha lehetséges.

– Mi lesz a maga festményével? – András kérdezte és a fiatal nőre nézett. – Itt szeretné hagyni, hogy alapos vizsgálatnak vessük alá?

– Nem. – Katalin felelte. – Nem hoztam a festményt magammal. Nem mintha nem bíznék Geoffreyben, hogy gondját viseli, de jobb, ha a festmény a szüleimnél marad. Mi biztosan tudjuk, hogy a mienk az eredeti, és senkinek sem kell bizonyítanunk semmit.

– Felettébb sajtáságos. – András meredten bámulta Geoffreyt.

– Mi lenne sajtáságos? – Geoffrey összehúzta a szemét.

– Hogy te az oroszokat vádolod klasszikus festmények széles skálájú hamisításával, és mégis és ennek ellenére, te adod el nekik a saját hamisítványaidat.

– Semmi hamisítvány. – Ani di Gracie helyreigazította a szakértőt és szokásosan sápadt arca a pirosság legmélyebben mérges árnyalatára sötétedett. – Az én apám elveszett és megrongálódott festményeket restaurál, és egy becsületes és tehetséges művész, teljesen egyedüli az egész világon.

Salvatore Sorbonesi nem mondott semmit. Szemeit Geoffrey háta mögötti falra szegezte és arcát mintha hideg márványból vésték volna.

– Bármit is, amit teszek, egy nemes célért teszem. – Nyugodt, de fenyegető, ahogy Churchill leckéztette a Nácikat, az öreg angol úriember folytatta. – Az evolúció ranglétráján az

oroszok alacsonyabban vannak, mint a Borneó szigeti orángutánok. Ravaszkodó csatorna-szemetek és egy központi hatalom zsarnok uralma alatt tudnak csak dolgozni. Mint mindig a történelmük folyamán, legyen az a cár, Sztálin vagy a KGB. Financális forrásaik végtelenek és emberanyaguk határtalan. Egyedül én állok velük szembe, és ha megbocsátanak, megvédem érdekeinket, bármi is legyen az ára. Harcolni fogunk a tengerpartokon. Harcolni fogunk a partrászálási fővényeken, harcolni fogunk ellenük a mezőkön és a földeken, harcolni fogunk a hegyekben, és soha nem fogjuk megadni magunkat.

– Kriminális csalás, – András megtörölte reszkető ajkait és az asztalra dobta a szalvétát. – Nem akarok részese lenni. Rám ne számítsatok.

– Menj vissza a feleségedhez, – Katalin szemei sziszegő szikrákat szórtak. – Azt hittem, hogy férfi vagy, de rosszul hittem.

– Ho, ho, lassan, – Geoffrey felemelte kezeit és széjjeltárta tenyereit. – Megállj, senki nem adja fel az én vártámon. Nem szükséges, hogy András részt vegyen a tranzakcióban. Az én drága Eszterházi hercegem, jobban hasznosíthatja magát Budapesti munkahelyén. Ha majd felkérlik, elmegy Oroszországba és megnézi, hogy miket akarnak ránk sózni azok a moszkoviták.

– A te portékádat is beleértve? – András ráncolta homlokát.

– Természetesen, – Geoffrey vadul nevetett, mint egy ló. – És ez az egészben a lényeg.

– Micsoda kimagasló lángész. – Katalin mosolygott.

– Még egy dolog. – Geoffrey lefele fordította tenyereit és csitítgatva mozgatta őket. – Mielőtt máshova sodródunk ettől a témától, bármi is hangzott el ebben a szobában, az köztünk marad. Már úgy értem, hogy halálos következmények terhe alatt.

– Ez fenyegetés? – András kérdezte.

– Nem, – az angol úriember farkasszemet nézett vele. – Csak figyelmeztetés, és az életben maradás ügye. Azok az orosz trógerék halálosan komolyak, és semmi humorérzékük nincs, még csak az akasztófahumor fajtából sem.

Tizedik Fejezet

Trieszt, ahogy bármelyik magára valamit adó útikalauz leírja, egy tikkadtan nyugodt irodalomalkotó hely, mely párját rikítja a világon. A végtelenen sehol nincs város, 1509 és 1919 között Habsburg uralom alatt virágzott ki fontos kikötővé, amit építésze is méltóan bizonyít. Jelenleg, irodalmi hagyatékai, mind valamiféle fanyar nosztalgia felé mutatnak, amit lakói egy részben képzelt és részben valóságos múlt iránt éreznek.

Férfiak és nők, legtöbben az idősebb korosztály tagjai elábrándozva üldögélnek arannyal cizellált kávéházaikban, porcelán kávéscsészéik mellett, amiket szájukhoz szinte soha nem érintenek. A hangulat nem az olaszok örömteljes és hangoskodó káosza. Trieszt a katedrálisok méltóságos csendje és néma imádsága.

A lakosság sem nem olasz sem nem szláv, hanem Trieszti, ahogy alkalmanként büszkén referálnak magukra.

Trieszt koronaékszere, a Grand Hotel Duchy d'Aosta gögösen magasodik az Adriai tenger melletti promenádon. Emeletes esküvői tortához hasonlatos faszádjá, ami a Habsburg Mária Terézia alatt épült, egy széles térségre nyílik, rácskerethez hasonlatos sikátorok sokaságával körbevéve és visszhangzóan kopogó középkori macskaköves utcákkal, amik bejáratához vezetnek, a veres portico kupola alatt, ami az érkező vendégeket beárnyékolja a távoli Dolomitok hófedte csúcsairól visszatekintő nap sugarai ellen.

* * *

Öreg festő, Salvatore Sorbonesi belépett a Grand Duchy hotelbe és a két nő, Ani di Gracie és Katalin követték. A süppedős perzsaszőnyegek elnyelték lépteik zaját, és tűsarkú cipőikben, mint valami tigrismacska ragadozók a vadászon mozduktak előre a tálcázott mennyezet csempéi és a falak tetején elnyúló díszes koronafaragások alatt, és a bonyolult intarziákkal ékesített mahagóni tartóoszlopok között. Az aláfüggő orchidea virágokhoz hasonló nagycsillár elgondolkozva nézte, ahogy a kis csapat megközelítette a bejelentkezési pultot.

– Felső emeleti lakosztályt foglaltam. – Salvatore mondta és hitelkártyáját kitette az írópult tetejére.

A fiatal tisztviselő, szinte még csak egy zsenge legény végigszalajtott a ujjait a komputer billentyűzetén és figyelmesen szemlélte a képernyőt. – Igen, Signor Sorbonesi, – mondta kisvártatva, – három személyre. Egyik legszebb lakosztályunkat tettük félre önöknek a hatodik emeleten a tengerre és a hegyekre nyíló panoráma kilátással.

– Helyes, – Salvatore bólintott. – Hajoljon közelebb, lenne egy kérdésem.

– Igen, – a fiú derékből előrehajolt és egyik fülét a vendég felé fordította.

– Lehet maguknál páncélszekrény fiókot bérelni, és valóban biztos helyen lesznek ott a dolgaim? – Salvatore suttogta óvatos elővigyázattal. – Hosszú kerek tok van nálam és végtelenül értékes.

– Igen, – felelte a fiatal tisztviselő, mosolya és válasza túlságosan gyors és automatikus. – A mélypincében van egy páncéltermünk. Mélyen belevájva a gránitszikla alapzatba, és gyakorlatilag áthatolhatatlanul.

– Megfelel. – Salvatore besepergte a három mágneses kártyakulcsot és ujjával a tisztviselőre mutatott. – Megnézzük a szobát és rövidesen jövök és megnézem a maga híres földalatti erődítményét.

A kicsiny, szinte játékszernek beillő felvonót használva, amit a helybeliek liftnek neveztek, a londiner felvitte a csomagjaikat a hatodikra és kinyitotta lakosztályuk ajtaját.

– Bájós, – Katalin mondta, ahogy az ablakhoz lépett és széjjelhúzta a függönyt. – Máris imádom.

– Ti ketten a dupla ágyban alusztok a hálósobában, és én a kinyitható szófán a nappaliban. – Salvatore tisztességes borraivalót adott a londinernek, aki a lehető legszemtelenebb módon egy percnél is hosszabban legeltette szemeit leánya kebleinek erős domborulatán. – Olaszok, – az apa morogta megvető hangon. – Jobb lesz, ha szemmel tartom szerelmes hozzáállásukat. Minden turistánót szabad prédának tartanak.

A londiner távozott és Salvatore a két nő felé fordult. – Lemegyek és elintézem a páncélszekrény fiók dolgát, amíg ti ketten kicsinosítjátok magatokat és utána, ha akarjátok, elmehetünk egy kis gyalogos városnézésre.

* * *

Kimentek a hotelből és a tér nyitott oldala felé tartottak, az azúrkék tengerrel az előtérben és mögöttük rovarjáratszerűen tömött utcák sokasága kúszott felfele a meredek hegyek oldalán.

– Merrefele tartunk, édesapa? – Ani di Gracie belefonta karját édesapja karjába és gyengéden közelebb bújít hozzá.

– Valakivel találkozunk, – Salvatore felelte és lépéseit leánya lépteihez igazította.

– Mi a neve? – Ani di Gracie gyors oldalpillantást vetett apjára.

– Nem tudom, – az apa mondta. – Az illető fog közeledni hozzánk.

– Hol? – Katalin mosolygott ironikusan, ahogy szokásos könnyedségével lépegetve mezítelen lábai néha előbukkantak oldalt magasan felvágott ruhájából. – Remélem, hogy van valami adott hely és megállapodott időpont.

– James Joyce szobrához közel, – Salvatore egy pontra mutatott, rövid távolságra tőlük egy benyúló tengerből rövid oldalán. – Remélhetőleg az elkövetkező néhány nap valamelyik estéjének folyamán.

– Felettébb titokzatos. – Katalin felelte tetetett komolysággal.

– Igen az, – Salvatore bólintott. – Mindig így megy. Soha nincs kivétel.

Lassan andalogtak a tengerparti promenád mentében és később, közel James Joyce szobrához, leültek a híres Caffè Stella Polare kávéház teraszán és bécsi kávé rendeltek, ami szinte összecsuklott a tetején trónoló nehéz tejszínhab súlya alatt.

– Ki az illető? – Katalin óvatosan belesüllyesztette picit kanálát a habosra vert fenségességbe, és picinykét kavart rajta. – Nem tudni a nevét, az is zavaró, de, hogy semmit sem tudunk róla, az egészen más kategória. Lenne bármi jel, amit használhatnánk? Veszélyes az illető, jóképű, fiatal vagy lapos arcú és kövér, vagy egy vénséges csatornaszemét? – Katalin körbehordozta a tekintetét. – Egy tucat alakot látok itt, akikre illik ez a kritérium.

– Az illető, hogy is nevezzük udvariasan, egy műgyűjtő, – Salvatore először mosolygott mióta eljöttek a hotelből. – Egy pénzes műértő, vagy egy csaló gazember, nem tudom.

Egy fiatalember, sportos külsejű, ovális arccal és olajbarna bőrrel ült el az egyik közeli asztalhoz. Katalin röviden feléje pillantott, és a férfi méregette őket, felbecsülő és számítgató nézéssel. Frizurája kunkorodó tincseit félig elrejtve, fehér tengerészsapkát hordott, és kék ellenző takarta szemeit, és ujjával megpöccentette sapkája peremét.

– Látom, szeretik történelmi városunk, – a fiatal férfi olaszul szólt Katalinhoz.

– Beszéljen angolul. – Katalin felelte. – Nem értek olaszul.

– Mi értünk, – Salvatore előrehajolt. – Mit óhajt?

– Beszélek angolul, – az olasz mosolygott, – és csak udvariaskodtam.

Egy másik asztalnál az egyik sötét sarokban ülve, egy másik férfi nézte a kialakuló dialógust, két vizenyős szemével, aminek ámbraszínű sárgássága egyidejűleg látszott jellegzetesnek és nyugtalanítónak, és leginkább egy csúszómászó hullójére emlékeztetett.

– Trieszt csodálatos város. – Katalin legszebb mosolyát vetette a fiatal férfi felé. – Szeretném megnézni a katedrálist és nem hagyhatom ki a Miramar kastélyt sem.

Egy újabb férfi csatlakozott a csúszómászóhoz. Lapos, fertelmesen ronda orr, két keresztbeálló keskeny szem, mélyen bent ülve üregekben, és bandzsa tekintettel bámult át hozzájuk. Erőteltjes pofacsont, kiugró állkapocs, és hozzá egy dinnye nagyságú kerek fej, a lehető legtávolabban az olasz jellegzetességektől, az ellenszenves alak inkább valahonnan Mongóliából származhatott.

– A testőrei? – Salvatore gúnyosan nézett Ovális Arcra.

– Ha nincs ellenére? – Ovális Arc vizionozta a nézést.

– Mi a neve? – Ani di Gracie kérdezte egy büntelen lélek magabiztosságával.

– Pozzo di Borgo, – Ovális Arc felelte mélyen bűgő, szenzuális hangon.

– Bonaparte Napóleon legfőbb ellensége. – Salvatore méregette a férfit a lehető legnagyobb megvetéssel. – Maga viccel velünk és tréfái abszolúte nem idevalók. Hagyjon a leányomnak békét.

– Nem tréfálok, – Pozzo di Borgo összecsiszította felettébb húsos, nem éppen férfihez illő vastag ajkait. – Hacsak a maga festménye nem tréfa, ami tényleg a legdurvább viccek tárgyává tenné magát a távol-keleti szűzföldek pusztáiról.

– A festmény az eredeti, ezzel nincs baj. – Salvatore szemei, mint a köpni készülő vipera szemei keskenyre húzódtak. – Feltéve, ha a pénz sem hamis, és főnököm számlájára rendesen át lesz utalva.

– Hol van a festmény? – Pozzo di Borgo kérdezte, és két pribékje feszült figyelemmel arcukon hajoltak közelebb.

– Biztos helyen. – Salvatore bólintott. – De egyszer lássam a pénzt, legalább a felét.

– Miért?

– Hogy jóindulatot mutasson és megnyerje a bizalmamat.

– Ez nem bizalmaskodási játék. – Pozzo di Borgo rázta a fejét. – Ez egy üzleti tranzakció, ahogy leleveleztük az interneten.

– A kézbesítés mindig kockázatos. – Salvatore tónusa észrevehetően enyhülni kezdett. – Remélem, hogy megérti.

– A maga főnöke, – Pozzo di Borgo meredten nézte Salvatore Sorbonesit. – Miért lenne az övé minden? Miért nem a magáé? Egy ilyen szépséges kincs tisztességes férjhez adásához, komoly vagyonra van szükség. Egyetért velem? Az ereiben ősi vér csörgedezik, a legmagasabb Ragusai arisztokrata családból való. Igazam van? Vagy nem?

– Ki ez a mongol? – Katalin megigazította a haját és keblei között a vágás kiemeltebbre emelkedett. – Úgy néz ki, mint Mao Zedong, és szinte kedvelem. Nem lenne ellenemre, ha megismerkednénk. Ő lenne a pénzeszsák? Tényleg? Mondjon igazat és megpróbálom ezt a tétovázó apát és szemérmes leányát meggyőzni, hogy bízzanak magában.

A Mongol valamit morgott valami idegen nyelven. Pozzo di Borgo egy percig hallgatta, majd Katalin felé fordult. – Azt mondja. – Pozzo csúfondáros vigyorral a szája sarkában beszélt, ami nagyra nyitotta és teljesen eltorzította a száját. – Hogy vacsorázni szeretne magával, mialatt én leellenőrzöm a festmény valóságát.

– Nem hangzik rosszul, – Katalin kuncogott, – de, mind a hatan. Kóstoljuk meg az Adriai tengerből ma kifogott friss tonhal zamatját és igyunk hozzá francia pezsgőt. – Katalin itt kevés szünetet tartott, majd hozzátette. – Fejenként egy üveggel, a pezsgőből.

– Hallom, hogy a Grand Hotel Duchy konyhája első osztályú. – Pozzo di Borgo nézte mereven a nyilvánvalóan kacér, és felettébb vonzókülsejű nőt. – Menjünk oda, hiszen úgyis ott vannak megszállva.

– Honnan tudja? – Salvatore Sorbonesi nézett a férfire kihívóan.

– Megvannak a módszereim. – Pozzo állta a farkasszemét.

* * *

A grillezett tonhal, ahogy előre jelezték, fantasztikus volt és a tányér ecetes polip a szicíliai olajbogyókkal megadta a felséges hálnak kijáró tiszteletet. A pincérfiú kiugrasztotta a dugót az első palack Dom Pérignon pezsgőből és a vacsorázók összekoccintották karcsú poharaikat.

– Tehát, – Pozzo fele poharát sietve leöntötte torkán és Salvatore-ra szegezve szemeit összehúzta őket. – Mennyit akarnak a festményért? Ez a maga főnöke mennyit remél kapni érte?

– Ahogy megegyeztünk az Interneten. – Salvatore állta a tekintetét. – Tíz millió euró.

– Öt millió. – Pozzo vigyorgott.

– Ne alkudozzon. – Salvatore felelte jeges hangon.

– Öt millió a főnökének és ötmillió magának. – Pozzo arca rideg, ellenséges vonalakkal teli mosolyba merevedett.

– Ha, – Katalin a két férfire pillantott. – Az Il Padrino, vagy angolul a keresztapa halhatatlan szavai. Egy ajánlat, amit nem lehet visszautasítani. Én elfogadnám.

– Nem tehetem. – Salvatore csóválta öreg fejét, és mesésen dús só és bors színű sörénye repült, mint a becsület zászlaja a csatamezőn. – Nem olyan ember vagyok, aki megrövidítene egy barátot vagy egy üzlettársat.

– Még van benne egy ráadás, ami édesebbé teszi a csalétket. – Pozzo di Borgo vigyorgott tovább. – Nem akarja meghallgatni, mielőtt határoz.

– Rendben, – az öregember késéles vonalba harapta ajkait, mialatt Ani di Gracie végtelen bizalommal és reménykedve szemlélte édesapját. – Beszéljen. Hallgatom.

– A maguk ősi kastélya Ragusában, – Pozzo kezdte, lassan elnyújtva szavait és minden szótagot élvezettel megnyomva. – Vissza fog térni a maga tulajdonába. Business organizációm mélységesen alacsony kiadású áron megvette a Jugoszláv polgárháború közepén. A Montenegrói tűzéréség kissé megrongálta, de mi restauráltattuk és most régi szépségében tündököl és ötszáz éves eredeti antik bútorokkal rendeztük be. Egy részét bérbe adhatja osztályon felüli méregdrága butik hotelnek, és többé nem kell, hogy gondoljon arra az angolra, aki olyan sok évek keresztül kihasználta tehetségét.

– Ah, édesapa. – Ani di Gracie pihegett az izgalomtól és torkára szorította kezét. – Ez olyan csodálatos lenne.

– Hol van a kutya elásva? – Az apa morogta rekedten.

– Sehol, – Pozzo di Borgo vigyorgott visszataszítóan. – De lenne még valami mellékjuttatás is, és veheti előnynek is. Mostantól kezdve maga nekünk fog dolgozni.

– Édesapa. – Ani di Gracie mondta a boldogság könnyeivel küszködve és hangja reszketett az örömtől. – Mutasd meg nekik a festményt. Döntéssel lehet, hogy az álmunk fog megvalósulni.

– Rendben. – Salvatore leánya felé fordult és hangja, mint az aranykancsóból csurgatott méz. – Megmutathatom a festményt, de ez még nem az aláírásom valamiféle sötét ügyleten. Mondani mindent lehet, de a tettek számítanak. Tényekre van szükségem és bizonyítékokra, mielőtt felemelkedünk, még ha üdvözlésünk a mennyországba is juttat a végén.

– Derék ember, – Pozzo di Borgo bólintott, és felfoghatatlan értelmű láng villant meg szeme sarkában és az idáig arcát uraló hamis mosoly helyébe lépett. – Lássuk a festményt és meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok utána.

Tizenegyedik Fejezet

Salvatore Sorbonesi kiment az ebédlőteremből és egyenesen a regisztrációs pulthoz tartott.

– Kisebb konferencia szobára lenne szükségem, asztalok és székek nélkül, – mondta a tisztes kinézetű idősebb délutános tisztviselőnek, – és kérem, hozassanak be egy nagyobb festőállványt. – Majd kitett az asztalra két darab százeurós bankjegyet és folytatta. – Ez a maguké, ha telefonálnak a helybeli rendőrpáncsnokságra és két állig felfegyverzett carabinieri rendőrt állítanak az ajtó elé. Be kell, hogy mutassak valamit, amihez abszolút biztonság szükségeltetik. A maguk hotelének hírneve forog a kockán.

– Igen, Signor Sorbonesi, – a tisztviselő beseperte a két bankjegyet a pult alatti fiókba. – Lenne valami más kérése is?

– Igen, hívja ide a két legmegtermettebb londonert, és menjünk le a mélypincei pánccélterembe.

Tizenöt percnyi idő múlva, ahogy a két nő és a három férfi összegyűlt a kis konferencia szobában, és két carabinieri máris őrt állt, Salvatore megjelent hóna alatt egy hosszú rajztokkal. Odalépett az állványhoz, kinyitotta a tartót és kiterítette a festményt. Mielőtt bárkinek is engedett volna egy pillantást, vékony tartókeretet csatolt a festményre, és megfordult, hogy szemrevételezze a többiek elismerő csodálatát.

– Eco la, – mondta, – a régen elveszettnek hitt Giovanni Bellini Madonna és Gyermekek festmény.

Pozzo di Borgo elsőnek lépett közel a festményhez. Lehajolt, megszagolta, és ujjja hegyével könnyedén megérintette. Majd kihúzott mellényzsebéből egy nagyítót és félig az orrára ragasztva, hosszasan tanulmányozta festményt. A többiek meg sem mertek mozdulni és a levegő idegtépő némasággal szinte megfagyott körülöttük. Mao Zedong tömzsi testét Katalin fenekének közelébe nyomta, szinte megérintve és rálehelte a nyakára. A Hüllőformájú többször megsimogatta az állát és a csendet megtörve, bólintott és mély, ellenséges hangon morgott hozzá.

– Nevetséges abszurdum. – Mintha mondta volna.

– Hol találták? – Pozzo di Borgo Salvatore felé fordult és összehúzott szemekkel ridegen méregette.

– A texasi vadnyugaton, egy második világháborús amerikai százados házában. – Salvatore felelte. – Az unokáinak fogalma sem volt, hogy miféle festményük van és évtizedekig hagyták porosodni öreg viskójuk falán, a nagypapa halála után.

– Ügyes mese, – Pozzo vigyorgott. – Testszik is nekem, de nem tudtak valami jobbat kitalálni? – A festmény hivatalosan utoljára a Kaiser Friedrich Múzeumban, Berlinben látták, 1945 májusának elején. Egyetlenegy amerikai katona sem volt Berlinben, abban az időben. Próbálják meg az oroszokat, inkább mondják, hogy egy orosz újjgazdától vették vagy egy Csecsen oligarchától.

– A negyvenes évek végén kicsempézhatték az orosz zónából Nyugat Berlinbe. – Katalin mondta. – Azokban az időkben bármi megtörténhetett.

– Igen, persze, – Pozzo di Borgo lassan csóválta a fejét, – és Hitler túlélte a háborút és jó haverok lettek Sztálinnal.

– Otto Skorzeny kellett, hogy kicsempéssze. – Katalin merészen nézett vissza a jóképű olaszra, mialatt keze Mao Zedong keze után kutatott. – Feltehetően eladta az amerikai kém-elhárításnak, hogy fizessen Spanyolországba való kiszökéséért, és hogy később megvásárolja szabadságát.

– Akárhogy is volt. – Pozzo di Borgo megvonta a vállát. – A lényeg az, hogy itt van, és ahogy ígérve lett, kézbesítették.

– Micsoda megkönnyebbülés. – Salvatore sóhajtott lenézően és gúnyos arccal hozzátette. – Már majdnem azt hittem, hogy valamiféle kisebbségi származási problémán megakadunk.

– Nekem eredetinek tűnik. – Pozzo elengedte füle mellett az öregember ingerült megjegyzését. – Táviratilag elküldöm az ötmillió eurót Geoffrey Coburn címére. Mondja meg neki, hogy a második ötmillió is érkezik, feltéve, ha a saját festményszakértőm igazolja a festmény eredetiségét. Az én véleményem nem a végső szó a témában. Ha a festmény hamisítvány, vissza kell, hogy küldje a pénzt. Ha valódinak bizonyul, a mi mellék megállapodásunk lép hatályba. Igen, Signor Sorbonesi, a második ötmilliót maga fogja megkapni, és becsületessége és egymás iránti bizalmunk jutalmából, ősi kastélya Ragusában is a magáé, ahogy korábban említettem.

– A saját szakértője? – Katalin lebegtette a szempilláit és kételkedve tanulmányozta Pozzo arcát.

– Igen, – az olasz bólintott. – Már úton van idefele és holnap délben itt is lesz. Szeretem a dolgokat minden késlekedés nélkül nyélbe ütni. Ugyanitt, ugyanebben az időben, és ismét hozza ide a festményt.

– Hogyan kapom meg az én pénzem? – Salvatore Sorbonesi ráncolta a homlokát.

– Nyisson meg egy számozott svájci bankszámlát, – Pozzo biztatón megveregette az öreg festő kezét, – és a pénz ott lesz, mielőtt a festménnyel a kezünkben elválunk egymástól.

– Már van svájci számlám. – Salvatore bólintott.

* * *

Salvatore Sorbonesi visszavitte a festményt a pánceleterembe. A liften felment ötödik emeleti lakosztályukba és csodálkozva vette szemügyre a két fiatal hölgyet, akik még mindig teljesen felöltözve üldögéltek, nyilvánvalóan bezártan érezve magukat, és készen, hogy felfedezzék a kábulatos város éjszakai életét.

– Mao Zedong meg akar inni velem egy éjszakai kupicát. – Katalin mondta, hosszú lábait keresztbe téve, és kétségeken kívül szépnak és elegánsnak érezve magát.

– Nem javasolnám, – Salvatore rázta a fejét. – De a maga dolga. Tolmács nélkül nem fogja sok örömet lelni benne.

– Fel szeretném fedezni, – Katalin mosolygott, – minden idők legkedvencebb szerzőjének, James Joyce helyeit és emlékeit.

– Utolsó alkoholista volt. – Salvatore gyors pillantást vetett a túlságosan flörtös és kétségtelenül kalandvágyó nőre. – Ki és bezuhant a kocsmákból és a tavernákból és tántorgott az utcákon és az éjszakát sokszor a vizesárokban töltötte.

– És, – Katalin kuncogott. – Senki nem mondta, hogy perfekt úriember volt. Minden kiváló művész a liberális magaviseletből kapja inspirációját. Különösen azt a részt szeretem, ahogy az első alkalommal találkozik feleségével...

– Elég. – Salvatore összehúzta a szemöldökét. – Nem a lányom előtt.

A telefon csörögni kezdett.

Salvatore nyúlt a telefonért, de Katalin gyorsabb volt. – Engem keresnek, – mondta és kitépte a kagylót az öregember erőtlen markából.

– Halló, – búgta fele a beszélőbe. – Eljött értem, hogy felvegyen?

Rövid ideig hallgatta, mit mondanak a vonal túloldalán, majd letette a kagylót.

– Kimegyek, – fordult a megdöbbenet apa és leánya pár felé. – Későig leszek, és ne maradjanak fent miattam.

– A tolmács? – Salvatore rosszállóan nézett a fiatal nőre.

– Semmi szükség. – Katalin kacagott. – Szerelemnek megvan a saját jelbeszéde.
– Nagyon rossz példa. – Salvatore fordult a leánya felé, miután Katalin elment. – Soha ne viselkedj így, mint ez.
– Nem fogok, apa, soha. – A leány suttogta engedelmesen.
– Meglásd, bajba fog kerülni. – Az apa mélységes szülői aggodalommal szemlélte leányát. – Ha továbbra is így csinálja, a hullaházban kell majd azonosítanunk a tetemét, ami, és ezt hidd el nekem, nem lesz valami épületes látvány.

* * *

Ahogy Katalin előbukkant a felvonóból, a Mao Zedong névre titulált orientál férfi odalépett hozzá és mélyen meghajtotta a fejét.

– Köszönöm, hogy előlegezi a bizalmat, – kezdte tökéletes angolsággal, – és megengedi, hogy megmutassam a legjobbat, amit az éjszakai Trieszt nyújtani tud és mellettem teljesen biztonságban lesz.

– Merre lesz az utunk? – Katalin előre tartotta kezét és az orientál forró lelkesedéssel megcsókolta.

– A Terézia Tavernába és Night Klubba, a Promenád közelében. Felséges életerős Rob Roy italt kevernek, és beszélgethetünk, mialatt várjuk az éjféli műsor kezdetét.

– Remekül hangzik. – Katalin kacagott és engedte, hogy a titokzatos kínai megfogja a kezét.

Egy természetes és jóképű olasz férfi a mulatóhely táncparkettje mellett közvetlen mutatott nekik asztalt, mélyen lent a második alagsorban, a színesen villogó neonfény alatti bejáraton túl. A férfinek a maffiával lehetett kapcsolata, de lehet, hogy a tulajdonos volt, de legalább is a kidobó izomember.

– Örvendünk, hogy láthatjuk, Signor Lee, – a maffiás bólintott legmélyebb tisztelettel. – Kérem, foglaljanak helyet ennél az asztalnál. Ez a legjobb hely minálunk.

– Signor Lee? – Katalin nézte meglepetten a kínait, akit többé nem kellett Mao Zedongnak csúfolni. – Mr. Lee, maga tényleg tele van meglepetésekkel. Lenne magának esetleg keresztnéve is?

– Bruce, – a kínai vigyorgott. – San Franciscóban születtem. Nagyszüleim szülei a transzkontinentális vasút építésén dolgoztak, és utána ópium kereskedelemmel keresték kenyerüket. Lenne még valami, amit szeretne megtudni, mielőtt az én jogom lesz a kérdés?

– Rendben, – Katalin játékosan meglegyintette a férfi kezét – feladom. Kérdezzen maga.

– Mit tud erről a Geoffrey Coburn karakterről? Volt valaha Londoni házában?

– Mennyit ér magának ez az információ? – Katalin hátravetette a fejét, és ahogy a haja repült, mint egy Ming dinasztiaiabeli legyező, kacagott hozzá. – Mr. Charlie Chen, vagy legyen akármi is a maga neve.

– Sokat. – A kínai arca rideg vonalakba fagyott és szemei szinte eltűntek keskenyre húzott ferde szemhéjai alatt. – Talán a maga életét, és a nevem Leroy Lee, és a családom több ezer hektár nagyságú szőlőbirtok tulajdonosa a Russian River folyó mentében Frisco-tól északra.

– Ez fenyegetés lenne? – Katalin arca is jegesre fagyott, és kedves mosolya lassan az ellenséges visszautasítás álarcába burkolódzott, – Vagy tréfa, de egyiket sem szeretem.

– Geoffrey Coburn jelent veszélyt magára. – Leroy Lee nyugtató kedvességgel helyezte kezét Katalinéra. – Mi csak szeretnénk megmenteni magát gyilkos manipulációitól. Maga jobbat érdemel. Egy ilyen szépséges és tehetséges nő. Mi a maga oldalán vagyunk.

– Alig ismerem. – Katalin suttogta, ahogy a vér lassan visszatért az arcába. – Főleg a businessst nem ismerem, amiben tevékenykedik. Világhíres szépművészeti árverésvezető, és nagyon gazdagnak tűnik.

– Éppen ez, – Lee bólintott. – Túlságosan gazdag, hogy csak egy egyszerű árverésvezető legyen, és mi szeretnénk megtudni, hogyan csinálja és miért? Mi lenne a titka?

– Fogalmam sincs. – Katalin rázta a fejét, nem bízva az ismeretlenben. – Még csak szóbeszédet sem hallottam, amit meg tudnék osztani magával. Ha a rendőrségnek dolgozik, már itt sem vagyok. Hacsak nincs elfogatásomra parancsa ellenem.

– Nem dolgozom a rendőrségnek. – Lee vigyorgott. – Még csak ne is gondoljon ilyesmire.

– Akkor jó. – Katalin bólintott, kissé szórakozott arccal, ahogy a teremben körbehordozta a tekintetét, és próbálta felmérni a helyzetet, amibe belekeveredett. Jókor és sötét helyiség, vibráló veres kijáratjelző lámpával, és tucatnyi asztallal, köralakban elrendezve, egy forgó kristálygömbszerű óriási csillár alatt, és a vakítóan fényesre sikált sárga árnyalatú táncparketta körül. Férfiak, látszólagosan tehetős anyagi helyzetben ültek kényelmesen minden egyes asztalnál. Öreg és kapzsi módon gurulószemű egyének, tele a Mediterrán délvidék minden szenvedélyével és buja vágyakozásával várakoztak türelmesen, hogy kezdődjön a zene. A hangszerek melletti sarokban, félkör szegmentben elhelyezkedve, négy fiatal nő üldögélt szépségesre kifestve. Mind a négy magas és sovány, prominens keblekkel, kivillanó combokkal, és hosszú lábszárrakkal, és miniszoknyáik alig takarták rózsaszínű bugyijuk háromszögét.

Legtöbb férfi cigarettázott. A füst felfele gomolygott, pimaszul berontott Katalin orrába, és olyan vastagon, hogy késsel szinte vágni lehetett.

Nikotin szenvedélyesek és táncos lányok, Katalin gondolta. Magányos férfiakkal táncolnak, dohányzás rombolta tüdőikkel és drága italokat rendeltetnek velük.

Semmi különös ebben nincs, Katalin sóhajtott megkönnyebbülve, csak egy meleg olasz éjszaka, egyik olyan, mint a másik.

– Akar még egy Rob Roy kevertet? – Leroy kérdezte.

– Nem, – Katalin rendreutasító pillantással válaszolt, ami lerombolt volna és megsemmisített volna bármi más férfit, kivéve Leroy Lee-t, aki valamiféle professzionális specialistának nézett ki, de a lelke üdvére sem tudta volna kitapintani, hogy mi lehet az. – Valami könnyebbet, – tette hozzá. – Talán egy palack muskotályt a D’Asti Báró borászat pincéjéből.

Leroy pattintott az ujjával és a pincér ugrott. – Egy üveg Báró D’Asti muskotály a randevú partneremnek, és egy második Rob Roy nekem.

Majd Katalin felé fordult és szerelmesen nézett rá.

– Férjezett vagy hajadon, – kérdezte, – és mi lenne a családi neve, ha megengedi, hogy érdeklődjek.

– Nem engedem meg, és férjezetlen, – Katalin mosolygott, csábosan és jelezve, hogy talán kapható. – Elvált vagyok, ha mindent muszáj tudnia rólam.

Megkezdődött a zene. Három férfi azonnal felállt és a lányok asztalához ögyelegtek. Egy percen belül összebújva táncoltak velük a parkettán, arcukat a nők arcához szorítva és hasukat a nők ágyékához.

– Szabad egy táncra? – Leroy kérdezte.

– Nem. – Katalin rázta a fejét. – Nem szeretek olyan férfiakkal táncolni, akik egy fejjel alacsonyabbak, mint én.

– Telitalálat. – Leroy vigyorgott. – Akkor inkább beszéljünk Mr. Coburn úrról és a festményekről. – Hallom, hogy valami a maga tulajdonában lévő nagyon értékes festményt akar eladni. Mondana inkább valamit arról?

– Maga honnan tud az én festményemről? – Katalin gyanakodva szemlélte Leroyt, mintha valami ocsmány skorpiót fedezett volna fel egy kő alatt és ollóinak nagysága elképesztően intrikálta volna.

– Geoffrey Coburn megvételre ajánlotta nekünk. – Leroy a pincér felé biccentett, aki letette második Rob Roy kevertjét elé az asztalra, és a dugóhúzóval nyitni kezdte a muskotályt.

– Megvételre? – Katalin felcsattant, túlságosan sietve és sebezhetővé nyilvánítva magát. – Az aljas gazember. Nekem nem szólt semmit sem róla.

– Szeretné tudni, hogy mennyit kér? – Leroy enigmatikusan kavargatta italát.

Katalin bólintott és kezével próbálta elhajtani az óriási füstfelhőt, ami fenyegetően gomolygott felé és el akarta nyelni a fejét.

– Egy millió eurót, és hajlandók is lennénk megfizetni, feltéve, ha beszél nekünk egy titkos szobáról, afféle kiállítási csarnokról Coburn házában. Miket rejteget ott? Megmondaná? Ha legális, Coburnnak semmi baja nem lesz belőle, ha nem, megérdemli, ami kijár neki.

– Hogyan meri a festményemet eladásra ajánlani? – Katalin rázta a fejét. – Utoljára, amikor néztem, a szüleim tulajdonában volt.

– Pontosan. – Leroy tündökletes fensőbbiséggel vigyorgott. – Coburn egy megvetésre méltó szélhámos, miért próbálja a védelmébe venni?

Tizenkettedik Fejezet

Időközben, nagyjából egy óra múlva, éjfél után két óra felé, a táncosok eltűntek a parkettáról, és egy lengén öltözött fiatal nő bukkant elő a zenekar mögötti sötétségből. Pukedlit vágott a közönség felé és kezdte ledobálni magáról átlátszó fátylait, amíg semmi nem maradt rajta, kivéve egy piciny thonga bugyi és egy kicsiny melltartó, ami alig takarta bimbóinak kerek holdudvarát.

Teste Afrodité kagylóból előbukkanó testére emlékeztetett és szemei Jezabel szemei, egyenes egy Boccaccio történetből előlépve. Az egyik kidobó hozott egy párnázott padot és a parketta közepére helyezte. Minden további teketória nélkül a nő hanyattfeküdt és hátát ívbe emelte, egy pózba, amit a tornában hídnak neveznek.

Előrehajolva és összebújva, mint egy fészeknyi rajzó vaddarázs, a férfiak a nő lábánál gyülekeztek, hogy jobban lássanak. A nő széjjeltárta combjait, felemelte csípőjét és tantaluszi gyötrelmeket okozva lassan forgatta körbe a kasztanyetta csattogására és az ábrándosan bővöletes tarantella dobok ritmusára.

– Tetszik? – Leroy méregette kíváncsian Katalin reakcióját.

Katalin bólintott.

– Szegény pára. – Leroy bámulta a vonagló és hullámozó látképet. – Táncol és kirakja magát, és a menedzsment csinálja a pénzt. Maga ugye nem szeretne a helyébe kerülni.

Katalin nemet intett.

– Adja el a festményt és pártfogásunkba vesszük. – Leroy mondta, arca mintha lassan Lucifer arcává változna, aki a Paradicsomban kísérti Évát.

– Megfontolom. – Katalin pihegett, levegőből kifulladásra, felajzva a zenétől és szenzuális gyönyört érezve.

– Itt van a mobile telefonszámom. – Leroy dombornyomásos businesskártyát csúsztatott Katalin elé. – Hívjon, vagy küldjön szöveg üzenetet, ha elhatározta magát. A pénzt átutaltatjuk megadott számlájára, és a festményt felvesszük Budapesten, és maga elárulja nekünk Geoffrey titkát. Azt hiszem ezt egy nagyon tisztességes ajánlat egy másolatért.

Ahogy Leroy bevégezte förmedvényesen merész tirádáját Katalin telefonja vibrálni kezdett a táskájában. Félrefordulva kihalászta a kis szerkentyűt és rápillantott a kicsiny képernyőre. Szövegüzenet volt Geoffreytől.

– Festményét eladtam egymillió euróért, – írta az üzenet. – Fogadja el. Sokkal jobb, mint lepedők és párnaciha alatt tartani a szülei hálószobájában. Szövegezzon vissza, ha elfogadja.

– Bocsánat. – Katalin Leroyra pillantott, a telefont eltakarva előle. – Ki kell mennem a női toalettre. Ne menjen sehova. Egy perc és visszajövök.

Katalin felállt és maga mögött hagyva a táncosnő lábait még mindig csodáló és feminin aromáját beszívó férfitömeget, és egyenesen a szoknyás figurával megjelölt ajtó felé tartott. Belül bement egy fülkébe és leült.

– Az ár harminc millió, – gépelte válaszát mialatt erős sugárban eresztette ki a muskotályt. – A festmény történetét elmondtam magának. Ne próbáljon a hátam mögött megállapodásokat kötni, ha nem akarja, hogy titkai fel legyenek fedve.

Megnyomta a küldöm gombot és helyére rángatta bugiját. Ruháját lesimítva eltette a telefont és kilépett a fülkéből.

– Dupla vagy semmi, – elmélkedett magában, ahogy ment vissza asztalukhoz, ahol Leroy valakivel beszélt a telefonon. Ahogy látta Katalint közeledni összecsukta a készüléket és merev kigyó szemeivel és örökké készen álló, előre csomagolt orientál mosolyával nézett várakozóan feléje.

– Eldöntötte, – a kínai kérdezte, – az éjszaka még fiatal. Akarna ünnepelni? Talán egy magánszobában fent az emeleten?

– Az ár harminc millió. – Katalin mondta és keresztbe vetette lábait. – Erről nem is tárgyalhatunk. Festményem az eredeti és hagyja ki belőle Geoffrey Coburn urat.

– Bellissima mia, – Leroy keskeny vonalba szorította ajkait, ellenségesen és csalódottan. – Maga nagyon keményen tud alkudozni. Ajánlatát meg kell beszélnem business partnereimmel. Remélem, hogy megérti. Egy milliót még lehet zsebpénznek venni, de harmincat semmi esetre sem. Továbbá, a Geoffreyról való információ nélkül, kétlem, hogy egyáltalán érdekel-e minket a vásár.

– Vigyen vissza a hotelembe. – Katalin szikrázó szemekkel nézte a férfit. – Ez a randevú nekem többé nem örömteli szórakozás. Unatkozom, és ki vagyok merülve.

– Az emeleti szoba. – Leroy fertelmesen buja vággyal a szemében méregette Katalint. – Ott pihenhetnék együtt és a reggelit az ágyba hoznák.

– Idióta. – Katalin felállt. – Maradjon itt és nézze ezt a női húsból gyúrt gumibabát, én meg taxit hívatok és távozom.

* * *

Salvatore Sorbonesi ébredt fel elsőnek. Ösztönösen, elsőnek a hálósobába nézett be és megkönnyebbülten bólintott. Mind a két nő, fényes fekete hajuk zuhatagja széjjelterülve a párnákon, és rózsaszínű bőrüknek tenyérnyi villanásai, mind a ketten egyenletesen lélegeztek és aludták a tiszta lelkiismerettel pihenők ártatlan álmát. Kellemes, és inkább pikáns illat áramlott feléje a szobából, fiatal lényük balzsamos aromája, parfümjeik, kenőcseik, és a mágikus folyadékok, ami nőies illat némi dohányszaggal keveredett.

– Bagóbüz, – Salvatore morogta megvetéssel. – Vajon hol tölthette Katalin az éjszakát és milyen gusztustalan férfiak társaságában?

Ani di Gracie, a rend szeretetével megrögzött angyal, még tegnap este elpakolta összes dolgát a fiókokba, és mégis női ruhadarabok, csipkés alsóneműk és cipők heverték látványos összevisszaságban a földön. Katalin, feltehetően ott hagyta ruháit, ahol kilépett belőlük, mert hozzá lehetett szokva, hogy valaki mindig szedeget és takarít utána.

Salvatore a házi telefon után nyúlt, hogy reggelit rendeljen, amikor meglátta, hogy mobilján villog a figyelmeztető fény.

– Szövegüzenet, – pillantott rá és megnyomta az olvasd gombot.

– Geoffrey Coburn, – mormolta. – Mit akarhat?

– Végezd ki, – olvashatta. – Kálnoky Katalin veszélyes kötelezettség.

Még mindig szédelegve az álomtól és félig kábultan, a vészjósló üzenet először nem hatolt el értelméig. – Végezzem ki? Miért, – gondolta. – Nem vagyok bérgyilkos. Próbálkozzatok a maffiával, de ne velem. Művész vagyok, a világon egyedülálló, és nem egy alvilági degenerált tróger. Itt valami tévedés van.

– Nem értem, – gépelte a választ, – ismételve meg a kérést, – írta és megnyomta a küld gombot.

A választ várva felvette a házi telefon kagylóját. – Három személyre reggelit, – jelentette be. – Három cappuccinó, három narancslé és rántotta olasz módra. Rozmaringgal, kakukkfűvel és ánizzsal ízesítve. Akarom érezni pikáns illatukat.

Az ablakhoz lépett és kitekintett. Légies kísértetként gomolyogva furcsa köd emelkedett az öböl vizéről, kellemesen meleg, fényes napot ígérve, megtörve a nyár brutális hőségét, a helybeli specialitást, a Szahara pokláról bezúduló meleg szelet, a főt, ami minden évben néhány hétig gyötörte a várost.

– Még soha nem öltem meg senkit, – morogta, – és nem fogom az én koromban elkezdni.

Mobiltelefonja muzsikálni kezdett. – Geoffrey, – Salvatore szitkozódott. – Jobb lenne, ha őt ölném meg.

– Semmi kérdegetés, – az üzenet jelezte. – Csak csináld. Minél hamarabb, annál jobb. Az összes pénz a Bellini festményből a tied, ha balesetnek állítod be.

– Rendben, – Salvatore kopogtatta a billentyűket. – Megállapodtunk, de ki kell, hogy segíts.

– Mit értesz ez alatt? – Jött a válasz.

– Nem tudom egyedül elvégezni. – Salvatore gépelte. – Hivatásos segítségre van szükségem.

– Rendben, – Geoffrey válaszolta két percen belül. – Megadok egy telefonszámot, de ahogy megkaptad, vésd eszedbe a számot és töröld ki minden csatolt digitális levelezést. Az illető professzionista bérgyilkos, és tudni, fogja, hogy mit tegyen. Te állapodsz meg vele a körülményekben, ahogy ti ketten alkalmasnak találjátok. De ne említs semmiféle nevet, főleg nem az enyémet. Az illető honorárium a tízezer dollár. Remélem, hogy van nálad ennyi készpénz.

– Köszönöm és van ennyi pénzem. – Salvatore sietve kopogtatta a billentyűket. – A Bellini ugye az enyém. Igen?

– Természetesen. – Geoffrey válaszolt. – Csináld és legalább két hétig ne lépj velem kapcsolatba.

– Nem lépek. – Salvatore gépelte. – Hacsak nem lesz valamiféle komplikáció.

– Jobb lesz, ha nem lesznek komplikációk. – Geoffrey felelte. – Na, de most már elég ebből. Fejezd be a szövegezést, mielőtt lebukunk.

* * *

Salvatore bement a lányok hálósobájába és gyengéden megérintette leányának vállát.

– Drágaságom, – suttogetta, – menjünk ki reggelizni. Öltözz fel, de ne ébreszd fel Katalint. Nagyon későn jött haza és ki kell, hogy aludja kábultságát. Ne zavarj. Hamarosan visszajövünk, addigra talán felébred.

Ezt leánya tudtára adva, Salvatore lemondta a reggelit a szobaszolgálatnál és kilábujj-hegyezett a lakosztályból. A földszinten az egyik sötét és büdös folyosó végén talált egy régi divatú köztelevízt és feltárcsázta a számot, amit Geoffrey adott neki.

– Pronto, – a harmadik kicsöngés után morogta egy mély hang a vonal másik végében.

– Munkafeladat elvégzése szükségeltetik. – Salvatore kezdte.

– Semmi probléma, – a mély hang krákolta. – Tízezer dollár az illetményem, Egyetlen fillérrel sem kevesebb.

– Rendben. – Salvatore hangja reszketett. – Ott lesz egy borítékban a hotelbeli lakosztályom szalonjában lévő kisíróasztal tetején.

– Cím.

– Hotel Grand Duchy, 623-as szoba, de siessen. A célpont még alszik az ágyában és menyegzői süteménytánc lesz a dolog, ha ügyesen csinálja.

– Mindig ügyesen csináljuk. – A mély hang felelte sértődött hangon.

– Be tud jutni a szobába, vagy hagyjak kulcsot valahol?

– Semmi szükség rá. Mi jövünk-megyünk, ahogy akarunk. Ajtók, zárok nem jelentenek semmi akadályt.

– Ne csináljon nagy zajt.

– Nem csinálunk, ember, ne legyen már olyan paranoiás. Ez nem az első kicsinálási munkám.

– Örvendek hallani. – Salvatore sóhajtott és a kagylót visszaakasztotta a tartóra.

* * *

Ifjú és illatos, mint egy korahajnali nárciszvirág az éjféli eső után, Ani di Gracie készen várta édesapját, ahogy az öreg visszajött lakosztályukba.

– Még mindig alszik? – Salvatore lopva pillantott a hálósoba felé.

– Mint egy havasi mormota. – Ani di Gracie pironkodva nézett vissza apjára.

– Tegnap este alaposan beszívhatott a tintából. – Az apa arca fanyar mosolyra fintorodott. – Még akkor is aludni fog, mire visszajövünk.

– Ah, édesapám. – Ani di Gracie végtelen csodálattal nézett apjára. – Oly nagyon szeretném már látni a várost, ahol a tájkép annyira szerves része egyéniségednek, és hogy szeretném, ha soha nem kellene visszamenni Angliába.

– Óhajod hamarabb fog teljesülni, mint gondolnád. – Az apa felelte, és ahogy mentek kifelé, csendesen becsukta az ajtót maguk mögött.

Tizenharmadik Fejezet

Két órával később, Salvatore és leánya visszatértek a hotelbe és ahogy Salvatore átvette a szobakulcsot megkérdezte a regisztrációs tisztviselőt.

- Keresett valaki, lenne valami üzenet?
- Nincs, Signor Sorbonesi, amennyire mi tudjuk, másik leányánál nem volt senki látogató.
- Csak egy leányom van. A másik hölgy csak egy barát, csak egy ismerős, ha úgy vesszük. Mindössze velünk utazik egy business tranzakció ügyében.

– Örvendek hallani, – a tisztviselő felelte és a szeme elhomályosodott és a messzi távolba meredt.

– Miért örvendene? – Sorbonesi kérdezte, és felmérte magának a fiatalembert, és nem érezte magát jól. Mintha rossz lenne a lelkiismerete, a keze reszketni kezdett és elejtette a mágneses kulcskártyát.

- Semmi, – a fiatalember vállat vont. – Csak kedveskedő társalgás.

Ahogy emelkedtek fel a hatodikra, az apa szíve összeszorult. Nagyon remélte, hogy a bérnyíl csak egy trükk volt, hogy kicsalják tőle utazásra hozott tízezer dollárját. Hogyan fogja megmagyarázni leányának a szörnyű látványt, ami fent vár rájuk. Ki fog e valaha kerülni ebből a rettenetes helyzetből, amibe illegális megélhetése és családja ellen elkövetett történelmi atrocitások miatti olthatatlan bosszúvágya vitte bele. – Elkéstem, – reszketett lelkében, – a kocka el lett vetve, és most szembe kell, hogy nézzek a következményekkel.

Remélte, hogy erőszakkal betört ajtó látványa fogadja, valami bizonyíték, hogy itt rettenetes bűntett lett elkövetve, és neki semmi köze az egészhez. De nem, az ajtó érintetlenül állt, és a záron sem látszott, hogy piszkálta volna valaki.

Beléptek és a hálószoba irányába nézett. Azonnal látta. Ahol ma reggel, Katalin feje békésen pihent édes békességben, most rémséges veres és vértől ragacsos foltot látott.

– Ne nézz oda, – próbálta leánya figyelmét elterelni az irtózatos látványról. – Kiraboltak és valaki megölte Katalint.

– Oh, – Ani di Gracie sikított és összeesett, bele az egyik fotelbe. – Ez szörnyűség. Minket kereshettek. Szerencsések voltunk, hogy kimentünk reggelizni. A reggeli mentette meg éltünket.

– Hívunk kell a rendőrséget. – Az apa mormolta. – Vagy a regisztrációs pultot, de inkább, mind a kettőt.

- A pénzéd még megvan? – A leány a kicsi íróasztal felé biccentette a fejét.

– Nincs, – az apa kirántotta a felső fiókot. – Eltűnt. Valami rablásnak kellett lennie, ami borzasztóan rosszul sikerült. Feltétlen jelentenünk kell.

Salvatore tárcsázta a portát. – 623-as szoba, – kezdte akadozva. – Kiraboltak és megölték a barátunkat. Kérem, hívják azonnal a rendőrséget.

– Igen, Signor Sorbonesi, – a telefonos válaszolt. – Máris tárcsázom a kapitányságot. Három percen belül itt kell, hogy legyenek. Időközben, kérem, hagyják el a szobát. A gyilkos még midig ott rejtőzködhet, vagy visszajöhet. Standard rutin eljárás vendégeik biztonságáért.

Valóban, három perccel később két detektív, négy carabinieri jelent meg és visszakísérték Salvatorét és Ani di Gráciát a szobájukba.

Digitális hangrögzítővel a kezében, a vezető detektív ránézett a halottra, ahogy segéde lehúzta a takarót az áldozat felső testéről.

– Női egyén, – diktálta a kis készülékbe. – Körülbelül harminc éves, mezítelen, jól fejlett keblekkel. Nagy kaliberű sörétes puskalövés az arcába, közelről, feltehetően lefűrészelt csövű fegyverből. Nyilvánvalóan, előre eltervezett gyilkosság, szinte professzionista jellegű kivégzés.

– Mikor látták az áldozatot utoljára életben? – A detektív kérdezte, Salvatorére nézve majd Ani di Graciere.

– Egy ágyban aludtunk az éjszaka. – Ani di Gracie hangja reszketett, és könnyei szinte érthetetlenül tették szavait. – Reggel kilenc fele kimentünk reggelizni. Akkor még életben volt.

– Lenne valami szokatlan? – A detektív kérdezte, szinte megszokásból és érdektelen hangon. – Valami említésre méltó, amit észrevett az éjszaka folyamán?

– Katalin, – Az apa a halott személyre mutatott, – tegnap este kiment és nagyon későn jött vissza. Reggel öt óra fele, és aludt, mint egy részeg fatuskó az erdőben. Ezért mentünk mi csak ketten reggelizni.

– Honnan tudta, hogy reggel öt óra fele volt? – Kérdezte a detektív.

– Felébredtem és megnéztem a kivilágított számlapú ébresztőórát a lámpaasztalon, a kinyitható sezlon mellett a nappaliban. – Az apa felelte, és mintha kevésbé lenne ideges és nyugodtabban nézné a helyzetet, ahogy a vizsgálat folyamata haladt előre.

– Azonnal elaludt, ahogy lefeküdt? – A detektív Ani di Graciere nézett.

– Hát, – a leány arca restelkedő rózsaszínre sötétedett. – Igen, de mégsem. Nem hagyott békén.

– Milyen értelemben? – A detektív felnézett.

– Fogdosott és állandóan el kellett, hogy verjem a kezét.

– Ezt jegyezze le, – a detektív segédjére nézett és Ani di Gracie felé visszafordulva könyörtelenül folytatta legszemtelenebb és legindokolatlanabb faggatódzását. – Az áldozat molesztálta magát előzőleg is hasonlóképpen? Leszboszi volt az illető?

– Nem, soha. – Ani di Gracie vérveresre pirult. – Természetesen, biztosra nem tudhatjuk, hiszen csak egy pár nappal ezelőtt találkoztunk vele Londonban.

– Szerelmesek veszekedése, – a segéddetektív morogta. – Nyilvánvaló motivációja a tettnek.

– Idióta, – a fődetektív megvető pillantást vetett alantasára. – Húzza lejjebb a takarót, hogy lássuk az egész testet.

A segéddetektív összehajtogatta a takarót az áldozat térdén alulra. Előrehajolt és, mint rövidlátó nézne egy érdekes könyvet, összehúzta a szemét.

– Oh, – hüledezett és száját kitátva kifújta a levegőt. – Ez aztán meglepetés – mondta és főnöke felé fordult. – Mario, láttál te már ilyet, ami ennél nagyobb döbbenet lett volna?

A vezető detektív is előrehajolt, szintén, hogy jobban lásson és hitetlenkedve rázta a fejét. – Döbbenet, de valójában nem. Manapság minden lehetséges. Már úgy értem, amiket a fiatalok csinálnak. Nem csoda, hogy bajba kerülnek.

Majd Salvatore felé fordult és goromba gyanakodással nézett rá.

– Signor Sorbonesi, maga tudott erről?

– Miről? – Az apa válaszolta, arcából a vér a lábujjaiba futott és a legrosszabbat várta.

– Hogy a leányával együtt háló személy férfi volt.

– Hogyan? – Sorbonesi kiáltotta és leánya felé fordult. – Ani di Gracie, ez igaz?

Ani di Gracie rázta a fejét, rettenetes fájdalommal érthette a fertelmes és igaztalan vád.

– Nem igaz, édesapám, – a fiatal nő sírt. – Katalin nő volt, igaz, soha nem ellenőriztük le, de mindenképpen annak nézett ki, egészen mostanáig.

– Ani di Gracie, – az apa hangosabbra emelte a hangját. – Mit tettél?

– Semmit. – Ani di Gracie zokogott. – Még mindig megvan a becsületem, ha emiatt vagy kétségbeesve.

– Hagyják abba, – a detektív kiáltotta. – Az áldozat nyilvánvalóan egy férfi, ami teljesen másfajta tészta. – Itt Salvatore felé fordult. – Felháborodott atyai dühében ölte volna meg?

– Nem. – Salvatore előre nyomta az állát és meredten nézte a rendőrtisztet. – Nem tudtam, hogy a nő férfi volt vagy a nő volt a férfi, már aminek akarja nevezni.

– Le kell ellenőriznem. Már úgy értem, hogy meg kell néznom az iratait. – A vezető detektív beosztottja felé fordult. – Keresse elő az áldozat ridiküljét. Igazolványa el kell, hogy döntse, hogy nőnemű-e vagy hímnemű.

– Nincs ridikül, se táska. – A segéddetektív semleges és közönyös arca értetlenkedő vigyorba torzult, ami lassan, de végtelen pimaszsággal kezdett előbukkanni a szája sarkából. – Átkutattuk az egész lakosztályt, és nem találtunk semmit. Rengeteg női ruha a fiókokban, de semmi táska, semmi. Kivéve a Sorbonesi leány dolgait. Az ő igazolványait megtaláltuk és az ő nőneműsége egyértelmű.

– Mi az áldozata neve? – A detektív meredten fixírozta Salvatorét. – Remélem, hogy ennyit tud, hiszen megengedte, hogy leányával aludjon, meg minden más.

Az apa csóválta a fejét. – Valami Katalin, nem tudjuk a családi nevét. Soha nem kérdeztük. Egyetlen egyszer találkoztunk vele Londonban, és utána ezen az utazáson. Sajnálom.

– Gyönyörű, – a detektív berregtette ajkait és dühösen fújta Salvatore felé a levegőt. – Nincs személyi igazolványa, se útlevele, se neve. Fogadom, hogy egy megvetésre méltó külföldi, valamiféle beteges degenerált idegen, semmi esetre sem olasz.

Egy bünszínhely fényképész érkezett és még két detektív.

– Csináljanak minél több képet, – üvöltött rájuk a vezető detektív, – vegyék le az ujjlenyomatát és csomagolják be ezt az alakot egy fekete műanyag hullazsákba. Tiszta szégyen ez Trieszt városára, és egész rendőrségi karrieremre.

Majd Salvatore felé fordult és fröcsögve a méregtől egyenesen az arcába ordított.

– Maga velem jön. Komoly beszédem van magával.

– Le vagyok tartóztatva? – Salvatore elsápadt és dühösen állta a detektív tekintetét.

– Még nem, – a detektív visszavágott, – de nagyon szeretnék nyomós okot találni rá.

Tizennegyedik Fejezet

A detektív lekísérte öregember Salvatore Sorbonesit a földszintre és röviden konzultált a regisztrációs tisztviselővel, és lefoglalta a kis konferenciaszobát a további kihallgatásokhoz.

Látta, hogy a szoba üresen áll, feltehetően a festmény tegnap esti bemutatója óta, és intett a fiatal hotelesnek és éles, parancsoláshoz szokott hangon közölte vele.

– Hozasson egy összehajtható fémasztalt és két széket, szintén fémből és egy erős, hordozható lámpát. Beszélmem kell egyes vendégeivel a hatodik emeleti gyilkossággal kapcsolatban.

Vártak az üres szobában. Nem beszélt a feltehető büntettesthez, ahogy joggal feltételezhette, csak néha megérintette oldalfegyverét, a derékszíjáról lelógó bilincseket és megigazította a mustárgáz lefújó fúvókáját, amit szintén a keze ügyében tartott.

Két karbantartó végre becipelte az asztalt, és amiket kért. Intett az öregembernek, hogy üljön le és ő is leült vele szemben az asztalnál és kitette noteszét és egy digitális hangrögzítőt.

Gyorsan végigszaladt a rutin kérdéseken, mint a neve, lakóhelye, foglalkozása, születési dátuma, és nemzetisége. Egy pillanatra meglepődött, hogy Signor Sorbonesi Triesztben született, de gyorsan túltette magát rajta. Minden kosár szép almában kell egy romlottnak lenni, sóhajtott és elhessegette magától a szimpátia gondolatát, és könnyörtelen rendőrszemeit a gyanúsítottra függesztette.

– Mutassa a kezeit, – követelte.

Az öreg festő előre tartotta hosszú ujjas finom kezeit, amivel mindazokat a felbecsülhetetlen értékű festményeket alkotta, amiket a világ minden múzeumában meg lehetett találni. – Itt vannak – mondta. – Miért lenne szüksége rájuk? Mi a maga neve? Fogalmam sincs, hogyan tituláljam magát.

– Nevezzen Mario főhadnagynak, – a detektív a kihallgatottra pillantott, ahogy megfogta kezét és közlelőleg megszagolta.

– Mit jelentsen ez? – Salvatore ráncolta a homlokát.

– Nincs puskaporszaga. – Mario főhadnagy felnézett. – Feltételezem, hogy nem használt löfegyvert, legalább negyvennyolc óra óta.

– Nem használtam. – Salvatore mosolygott. – És ha már itt tartunk, soha életemben nem volt fegyver a kezemben. Világhíres festőművész vagyok, a legjobbak közül.

– Ez világos, – Mario felelte gúnyos hangon – de ez nem jelenti, hogy kihúzom a gyanúsítottak listájáról. – Maga tökéletesen végzi a maga szakmáját, én meg az enyémet.

– Nem öltem meg a nőt, – Salvatore felelte. – Vagy a férfit. Legyen akármi is a neme.

– Akkor ki tette? – Mario elgondolkozva simogatta az állát, csavaros nyomozói gondolatait ügyesen elrejtve a közömbösség álarca alatt. – Mit gondol, mi lehetett az indítók? Kellott, hogy legyen valamilyen. Senkit sem csináltatnak ki egy professzionista bérgyilkossal minden ok nélkül.

– Rablás. – Salvatore mondta megkönnyebbülve, váratlanul kitűnő alibi jutott eszébe. – Egy páratlan értékű festmény eladását jöttem ide lebonyolítani. Valaki el akarta rabolni tőlem a festményt és betört a hotelszobámba. Ott találhatta Katalint, megölte és elvitte az összes készpénzemet.

– Mi lett a festménnyel? – Mario kérdezte és valamit sietve beírt a jegyzetfüzetébe.

– Nem volt a szobámban. – Salvatore növekvő önbizalommal válaszolt. – A hotel páncélszekrényében van. Nem vagyok naiv. Tudom, hogy Olaszországban vagyok, a Maffia bandák országában.

– Érdekes. – Mario rendőrfőhadnagy felhorkantott. – Magasröptű megfigyelés, de nálam nem érdemel ki egy arancsillagot a helyes viselkedés nagykönyvében.

– Elmehek? – Salvatore kérdezte győzedelmesen.

– Igen, egyelőre elmehet. – A detektív beharapta a száját. – De ne hagyja el a várost. Még szükségünk lehet magára, és kifele kérje meg a hotel menedzsert, hogy lépjen be ide néhány szóra.

* * *

Ivo Ladinic, a rátermett hotel menedzser, születése szerint horvát nemzetiségű fiatalember, valamiféle belső ellenszenvet hordozott magában, mindenféle törvénnyel kapcsolatos hatóság ellen, különösen bárki olyan ellen, aki a szeretett városát jelenleg elfoglaló Olasz kormánnyal volt kapcsolatban. Nagyapja keményen harcolt Mussolini átkozott olasz fasisztái ellen, a közeli Isztria hegyeiben, és véleménye szerint, egyedül csak a halott olaszok voltak a jó olaszok.

Példaképének Josip Broz Titót tartotta, és ezt a véleményét semmi és senki nem tudta megváltoztatni. Röviden már előzőleg értekezett Signor Sorbonesi úrral, vagy inkább Sorbonesi elvtárral, és megtudta, hogy a festőművész családja Ragusából való, a jelenlegi Dubrovnik városból, Horvátországból, és azonnal befogadta saját fajtája közé, mint egy száműzetésben élő délszláv hazafit.

– Természetesen, drága Sorbonesi elvtársam, – mondta miután meghallgatta az öreg festőművészt, aki hűségesen tolmácsolta Mario főhadnagy lehető legszemtelenebb üzenetét. – Mi nagyon jól tudjuk, hogy magának semmi köze nincs ehhez a sajnálatos eseményhez, és majd én kioktatom ezt a megvetésre méltó rendőrdisznot.

Ezzel Ivo Ladinic bement a kiskonferencia szobába és kihívóan megnézte magának a detektívet.

– Mi van? – Mondta. – Mit akar tudni? Tényleg azt hiszi, hogy ebből a hotelből valaki meggyilkolta az egyik vendégünket?

– Nem. – Felelte Mario főhadnagy, és minden szótagot sajtáságos hangsúllyal megnyomott. – De szeretnék beszélni az éjszakai ügyeletessel, aki reggel négy és kilenc óra között volt szolgálatban a portán.

– Az illető még mindig itt van. – Ivo Ladinic egyik szemét behuntya és a másikat kinyitotta, mintha lesipuskás fegyverének célkeresztjét egyenesen az olaszra irányítaná. – Tizenkét órás műszakok, éjfélől másnap délig, azonnal beküldöm, ahogy talállok valakit a helyébe a regisztrációs pultnál. A neve Tony Macaluso, és beszéljen vele rendesen. Tony nagyon jó gyerek.

– Igen, – Mario főhadnagy morogta, – mindenki jó gyerek, amíg le nem bukik.

* * *

Tony Macaluso valóban rendes gyerek volt. Húszas éveinek derekát taposva és rémségesen jó svádájú megjelenésével, Tony volt a helybeli Don Juan cím szépreményű várományosa. Rengeteg barátja, internet csevegési pajtások, kocsmai haverok, tengerparti izomemberek, hullámdeszka lovagok, és transvestite férfi-női identitás cserélők, az egész hóbelevanc, ahogy Brooklynban mondanák, ahol lakott egy nagybácsija, arra az esetre, ha hirtelen el kell hagynia Olaszországot.

Nagy lezseren beögyelgett a kiskonferencia szobába, ledobta magát az üres székbe, keresztbe tette a lábait és tarkója mögött összekulcsolta a kezét.

– Itt vagyok, – bámult bele a detektív arcába, és fintorogva beszívta annak sajátságos rendőrszagát. – Mit akar megtudni?

– Emlékszik, hogy az áldozat pontosan mikor jött haza ma kora hajnalban? – Mario rendőrfőhadnagy kérdezte.

– Természetesen, kérem. – Tony megpróbálta mind a két lábát feltenni az asztalra, de ahogy tekintete a nyomozó rosszalló pillantásával találkozott, letett róla és nagy robajjal ledobta lábait a földre. – Négy vagy öt óra fele jött haza a nő, valahogyan ilyesféleképpen, – folytatta beképzelt, én vagyok a legfontosabb ember a világon tónusban. – Teljesen tökrészegnek látszott. Tudja, mintha valaki egy evőkanál kokaint kevert volna az italába. A taxisofőr támogatta el a regisztrációs pultig, és odaadtam neki a kulcsot.

– Milyen kulcsot? – Mario főhadnagy próbálta elkapni a fiatalember tekintetét, ami ide-oda csapongott az egész szobában, a mennyezetről le a padlóra, a falakra, még a saját körmeire is, mintha teljességgel unalmas lenne neki, hogy másoknak olyan információt meséljen, amit ő már eleve tud.

– A szobakulcsot. A 623-as számmal jelölt polcról vettem le. Ez volt az ő szobájuk. Emlékezetből tudtam. Mindig eszemben tartom a szobaszámokat.

– A taxisofőr segített neki felmenni a hatodikra?

– A fenyőbe is, persze, hogy nem. A taxis elment, ahogy megkapta a borravalóját. Jó nagyot adott neki. Talán tíz eurót.

– Nem aggódott, hogy a nőnek baja lesz felfele menet, hiszen olyan nagyon kapatos volt és részeg.

– Nem, a szobaszám rajta van a kulcson. Még egy delírium tremens állapotú is le tud olvasni három számjegyet. Nem éppen magas rakétatudomány. Remélem, hogy érti, hogy mire gondolok?

– Nem gondolta, hogy bevághat a lába közé, már amennyire öntudatán kívülien részeg volt? Talán a felvonóban, vagy a service kamrában. Maguk mindig csinálnak ilyeneket részeg turista csajokkal.

– Nem, a turistacsajok megfektetése nem az én specialitásom. A barátom Vittorio, a segédvice csinálja főleg az ilyesmit. És ahogy hallom, nagyon jól csinálja.

– Hol van most ez a Vittorio?

– Nem tudom, de ahogy említi, egész reggel nem láttam. Késő éjjelig itt lézengett a lobbiban, és egyszer csak, piff és puff, levegővé vált és többet nem láttam.

– Ennek a barátjának, Vittoriónak, lenne valamiféle lőfegyvere?

– Nem, signor detektív, nekünk nincs, se neki, se nekem. Valójában utáljuk a lőfegyvereket. Lehet, hogy van nálunk kés, bokszer vagy esetleg csúzli, de semmiféle pisztoly. Soha.

– Még egy lefűrészelt csövű sörétes mordály sem?

– A fenyőbe, persze hogy nem. Az utolsó fegyver, ami a családuk tulajdonában volt nagypapa elöltöltős karabélyája volt a Garibaldi háborúból. Semmi más utána. Mi olaszok békeszerető népek vagyunk, de ezt maga is tudja. Maga is olasz. Nyolcvan éve nem kezdtünk semmiféle háborút. Igaz?

– Ha belefut Vittorióba, mondja meg neki, hogy szeretném látni a kapitányságon, de most mennem kell. Át kell néznem a légitársaságok archívumait, össze kell hasonlítanom a nemzetközi ujjlenyomat dossziékat, és a vámrőség adatait, hogy ki jött be ebbe az országba, és honnan való az áldozat, és mi volt a nő, vagy a férfi családi neve. Ha nem tudjuk kideríteni, három napon belül el kell temetnünk a nincstelenek temetőjében. Nincs hűtőgép kapacitásunk, hogy hosszú ideig hullákat tartogassuk.

– Nő vagy férfi? – Mint a vadászkutya, aki szagot kap, Tony füle kiegyenesedett. – Mi ért ez alatt?

– Igen, – a detektív a fiatal és kakaskodó hoteltisztviselőre pillantott. – Az áldozat neve még nem lett véglegesen eldöntve. Miért?

– Semmi különös. – Tony rettenetesen buta pofát vágott és megvakarta a fejét. – Kárhozzak el, ha értem, egy ilyen vonzókülsejű dáma. Tökéletes alak, szexi, formás, soha nem gondoltam volna róla, hogy a végén kiderül, hogy férfi.

– Rendben, – a detektív bólintott és összehúzta a szemét. –Egyelőre ennyi elég, de itt van a névjegykártyám. Ha megjön a váltása, jöjjön be a kapitányságra és ott folytatjuk.

Tizenötödik Fejezet

Katalinnak kissé zsibongott a feje, ahogy megkérte az ajtónállót, hogy hívjon taxit. A kora hajnal sötét óráiban legalább tizenöt percbe került, mire a bérautó megérkezett. Mire végre beült és bement a sofőrnek úti célját, gonosz zúgás kapaszkodott felfele agyába és elhomályosította látását és tönkretette egyensúlyát.

Tenyérét az ajtónak és az előtte lévő ülés támlájához szorítva, próbálta tartani balanszát, és az utcalámpák fénye és az utcakép nedves csillogása egyetlen kísértetiesen fehér és ördögien veres árnyalatba keveredett gyengülő szeme előtt. Próbálta magyarázni a taxisnak, hogy lassuljon le, hogy kinyithassa az ajtót és okádjon, de a férfi nem értette összefüggéstelenül zagyva szavait.

Végre megérkeztek a Grand Duchy hotelhez. Kitámolygott a kocsiból, és tántorgott előre egyenesen, ahogy tudott az ügyeletes pultja felé. A taxis követte, hozzáérve, tapogatva és a hóna alá nyúlva, és feneke domborulata ellen dörzsölődve. Katalin elverte a pimasz kezét, mialatt elszántan markolta kezításkáját és próbált nem összezsugorodni, le a padlóra, egy élettelen kupacba.

– A muskotály nem tette ezt velem, – gondolta valamelyik gyorsan elszálló józan pillanatában. – Megfojtom azt a kínai csatornaszemetet, akármit is kevert az italomba.

A fiatal hotel tisztviselő átadta a kulcsot és Katalin egyenesen a felvonó felé tartott. A taxis követni akarta, de odadobott neki egy tízeurós bankjegyet és megvetően mormolta.

– Semmi szükség, hogy kísérjen. Magamtól is megtalálom a szobámat.

A hatodikon körbenézett. Szimmetrikus elrendezésben építve a folyosók teljesen egyformának látszottak minden irányban. – A bűdös életbe, – szitkozódott, – merre, – és megnézte a számot a kulcson.

Végre megtalálta az ajtót és a kulcskártyát benyomta a résbe. – Oh, – nyögte. – Zöld lámpa, végre bevághatom magam az ágyba.

Tisztára takarított szoba, makulátlanul elrendezett bútorok, semmi kacat az asztalokon a nappaliban, és teljesen felöltözve, ahogy volt ledobta magát az ágyra és bocsánatkérő hangon suttozta.

– Sajnálom, Ani di Gracie, egy pohárral többet ittam, és utolért az a cintányéros cudarélet bűbájos gyönyöre.

Ani di Gracie nem felelt. A szagotartó árnyékok némán hallgattak a szobában, a csipkés függönyök békésen susogtak, és a pormacskák vidáman táncoltak a kelő félhold sápadt fényében. Katalin lecsukta a szemeit, és azonnal elaludt, hosszasan és mélyen, végre egy életmentő pihenő, hogy kialudja éjszakai kalandját, ami felettébb rosszul sikerült.

* * *

Katalin megmoccant és másik oldalára fordult. Még mindig teljesen felöltözve piros estélyi ruhájába, a pántnélküli mezítelen vállakkal, kinyitotta a szemét. Rettenetes fejfájás kegyetlenül járta a csüddöngölő csárdást a fejében, de valahogy az elméje mégis működött, és átnyúlt az ágy másik oldalára, hogy Ani di Gracie ott van-e.

Nem volt. Hány óra lehet, és hol vannak a többiek? Gyémántokkal kirakott női Rolex órája még mindig körbefonta csuklóját, és az erős fényben hunyorítva megnézte a számlapot.

– Két óra, micsoda, ez nem lehet. – Sóhajtotta és retikülje után nyúlt. Puha és finoman illatos keskeny kezével belenyúlt, belekotort a tartalmába, kutatva és keresve és kiásva földi kincseit, hogy kirabolták-e éjszaka, a többi más problémák tetejében.

Szerencsére minden megvolt, a pénze, nagyjából ezer euró, és egy elektronikus noteszfűzet, útlevel, hajtási jogosítvány, és mindenféle kenőcsök és szerek, hogy szépnek maradjon.

– Legyen elég az idegenekkel való kalandokból, még a félig idegenekből is, – mormolta magában. – Mint aminek ez a Leroy Lee bizonyult. Valamit beletett az italomba. Randevúi erőszakolás, tényleg igazán szerencsém volt, hogy azt megúsztam.

Bement a fürdőszobába és feloltotta a villanyt. Törülközők szépen összehajtva és rendesen összerakva. Szappanok és piciny sampon üvegecskék érintetlenül és egy érintetlen papírszalag a vécékagyló ülésén keresztül kifeszítve. – Szobaszolgálat, – gondolta, – a cseléd lány kitakaríthatta a szobát, amíg aludtam, és Salvatore meg leánya elmehettek városnézésre.

– Jobb lenne, ha valami kevésbé kihívó ruhába, valamiféle nappali viseletbe öltöznék, – elmélkedett, – és nem néznék ki, mint valami éjszakai pillangó, ami a sötétben villogó csábos fényekhez vonzódik.

Hidegvízzel meglöcsölte az arcát, nappali krémet kent rá és kiigazította széjjelkenődött szemfestékét. Mindjárt jobban nézek ki, gondolta és kinyitotta a beépített szekrény ajtaját. – A fenyőbe, – morogta. – Hol a bőröndöm? Semmi nincs a dolgaimból ebben a buta szobában. Lehet, hogy rossz szobában aludtam volna?

– Persze hogy ott, – mondta és lesimította a ruháját és egy bolyhos frottírtörülközőt dobott csupasz vállaira, szerénység okából, ha maradt benne bármennyi is.

Kinyitotta az ajtót és kilesett. Kintről visszafordult és megnézte az ajtószámot. 649, hát persze. Micsoda ostoba tévedés. Jobb lesz, ha eltűnök innen, mielőtt duplát számolnak fel éjszakájára.

Óvatosan kilábujjhegyezett. Többször kellett irányt változtatnia, zsákutcákban találta magát, forgott előre hátra, és nagy nehezen megtalálta a felvonó ajtó sorát. A 623-as szoba itt kell, hogy legyen, a műszálas futószőnyeg ezen oldalán.

– Mi folyik itt a folyosó végében? – Két mentős és egy hordágy, valakit visznek ki egy fekete hullaszékbe és Salvatore és Ani di Gracie mellettük állnak és egy kopaszodó férfihez beszélnek, rendőrként a derékszájára és egy másik valami cédula a nyakáról lelógva.

– Valakit megölhettek a 623-asban, – suttozta és elbújt egy életnagyságú mezítelen szeráfin szobor, a középkori reneszánsz olasz művészet méltó alkotása mögé. Nem látták meg, és hamarosan eltűntek, ahogy a felvonó tágas ajtaja egyenként elnyelte őket.

A lépcsőházat választotta. – Engem kellett, hogy megöljenek, – motyogta, ahogy csattogott lefele a lépcsőkökön. – Valamilyen okból jogosan azt hihetik. Jobb lesz, ha nem kérdezek semmit, mert előbb vagy utóbb, akárki is akart kinyírni, visszajön, hogy befejezze a munkát.

Az óvatosság oldalán kockáztatva, Katalin a konyhán keresztül hagyta el a hotelt és sietve igyekezett egy közeli női ruha butik felé, amit tegnap este látott a promenádon.

– Felséges egy hely, – sóhajtott örömmel, ahogy belépett a kis üzletbe. – Az olasz kultúra legjobbjá.

Sor sorok után a fogasok teleaggatva divattervezői ruhákkal, blúzokkal, nadrágokkal, szoknyákkal és elegáns cipőkkel, végtelen mennyiségben, padlótól a mennyezet tetejéig színültig megrakva. – Földi mennyország, – Katalin suttozta és érezte, hogy idegszájai mindjárt jobb hangulatra kezdenek átrendeződni. Két farmervászon nadrágot választott, egy fehéret és egy feketét, és számos színes blúzt, pliszírozva elől és hosszú nyelvvél hátul, hogy takarja fenekének domborulatát. – Többet nem teszem a kirakatba kincseimet, – mormolta. – Úgy kell kinézni, mintha egy globalista multi cég szofisztikált igazgatója lennék, vagy legalább is a titkárnője.

Később, miután temérdek időt töltött válogatással és felpróbálással és visszatevéssel, egy tengerészkek kosztümöt választott, egy lángolóan vagány szaténkalapot hozzá, és egy sötét-szürke csipkefátylat eléje, hogy takarja az arcát.

Alacsonysarkú divatcipők, fényesre lakozott bőrrel, és temérdek alsónemű, és melltartó, hozzádobva a többihez és az egész választékot ledobta a pénztár melletti fizető pultra.

– Hogyan tetszik ezért fizetni? – Az elárúsítónő, de lehet, hogy a tulajdonos kérdezte, mialatt füle mögött egy parányi Channel Numero 5 kölnivel megérintette a bőrt.

– Kézpénzzel, – Katalin fölényes pillantást vetett a kis nőre. – És egy üveggel, amivel illatosítja magát, felségesen kellemesnek és úriassnak érződik, és kérem, ha már benne vagyunk, egy közép nagyságú bőröndöt a polcról a háta mögül.

Katalin fizetett és bement a próbafülkébe. Ott belebújt a fekete pantallóba, és hozzáálló lakkcipőt és egy rózsás blúzt vett fel hozzá, a rakott első résszel és a hosszú nyelvvel hátul, és új kalapját gyilkos szögbe igazította a fején. Kifele menet, egyik markában összegyűrve tartotta a veres estélyi ruhát, és a degeszre tömött kisbőröndöt a másikban, és kimért tisztelettel az arcán, érdeklődött az elárúsító kisasszonynál.

– Lenne egy szeméttartója, ahova bedobhatnám régi életemet?

– Természetesen, – a kis nő mosolygott elismerően. – Rögtön ott, a kijárat mellett. Abból a tartóból mindent a szegényeknek adományozunk.

Az üzletből Katalin egyenesen a bájos kis étkezdébe ment az utca túloldalán és antipasto salátát rendelt gombamártással és egy pohár frissen facsart narancslevet. – Az illat oly kellemes, – ábrándozott magában, – szaglószerveimnek semmi oka a panasza. Több öröm is van az életben, minthogy szexuális jójója legyenek egy öntelt és lelkiismeretlen férfinak.

Elgondolkozva falatozott salátájából, ahogy megmaradt kétségek még mindig homályosították elméjét, egy kis önkritikai biztatást gyakorolt magával szemben. – Az igazság, – mormolta, – micsoda végletes örültség azt hinni, hogy valaki a dolgok végén meg tudja akadályozni az igazság felszínre kerülését. Meg akartak ölni, és ki fogom deríteni, hogy ki van a fertelmesen undorító szándék mögött.

Majd pihent egy keveset és egy csésze cappuccinó kávéval rendelt. A következő óra folyamán békésen sütkérezett a piciny papa-mama trattoria melegében és élvezte a konyhából feléje áramló otthonos aromát és hallgatta a háttérből feléje szűrődő Vivaldi szimfóniákat.

Tizenhatodik Fejezet

Kemény kézzel pörgetve a Grand Duchy hotel forgóajtóját, mint valami nagy óceánjáró hajó kormánykerekeit, Katalin bement a hotel lobbijába. A vékony fátyol eltakarva csinos arcát toronyirány szerint a regisztrációs pulthoz tartott és egyenesen nekiszegezte kérését a fiatal tisztviselőnek.

– Kálnoky Katalin úrnőt jöttem meglátogatni a 623-as szobában. – Mondta és várakozóan szemlélte az egyenruhás legényt.

– Borzasztóan sajnálom, – a fiatalember felnézett, szemeit megmérhetetlen bánat fátyolozta be, ahogy tétován megigazította szemén aranykeretes okulárját és udvariasan visszakérdezett. – Ön nem tudja? Mi a neve, ha szabad kérdeznem?

– Angelika Johnson, – Katalin felelte, a nevet teljesen találomra előhúзва emlékezetéből, hiszen egyik név éppen úgy megfelelt, mint a másik, és folytatta. – Az Amerikai Egyesült Államokból vagyok. Hallottam, hogy régi barátnőm, Ms. Kálnoky Triesztben tartózkodik, és gondoltam, hogy felkeresem egy kis csevegésre.

– Szörnyűséges eset történt... – a fiatalember felelte akadozva, könnyeivel és torkát elfojtó érzelmeivel küszködve. – Egy rémséges esemény, hogy is mondjam, valami szavakkal le nem, írható incidens.

– Mi? – Katalin, azaz Angelika kapkodott a levegőért és torkára szorította a kezét, talán hogy sebesen verő szíve ki ne ugorjon a helyéből. – Kérem, mondja meg. Mi történt?

– A hölgy halott, – a fiatalember hangja elcsuklott és szabályosan zokogni kezdett. – Borzasztóan sajnálom, hogy nekem kell megmondanom, de Kálnoky Katalin kisasszonyt ma reggel megölték a szobájában.

– Ah, – Katalin-Angelika egy fél lépést hátratántorodott, de a pult szélében megkapaszkodva gyorsan kiegyenesítette magát. – Ki tette? Elfogták-e már a bűntevőt.

– Sajnos nem mondhatom, hogy igen. – A fiatalember szipogott és Katalin felajánlotta neki a táskájából hirtelen előkapott illatos selyem zsebkendőt. – Detektívek jöttek ki és carabinieri, micsoda kavarodás. Olyan gyönyörű nő, és pár órával ezelőtt elvitték halott testét. Egy idős úriemberrel jött ide és annak a leányával, akik jelenleg a kapitányságon vannak tanútételt adni a nyomozóknak és a titkosrendőröknek, meg meg egymásnak. Szinte őket is megölték, de Isten kegyelméből szerencsére kint voltak reggelizni, amikor a rablás történt.

– Rablás?

– Igen. – A fiatalember hangosan befújta az orrát a jó szagú keszkenőbe, és megpróbálta visszaadni az őt faggató fiatal hölgynek. – Az útonálló bandita, de nevezzük inkább a nevén, ami rá illik, a gyilkos vagy az *assassino* olaszul, a szobában található összes pénzt elvitte, talán tízezer dollárt is. De volt egy megmérhetetlen értékű festmény is, ahogy mondták nekem, a pletykadróton leadva, főleg a takarító cselédek és a karbantartó alkalmazottak által terjesztve mindenfele.

– Megmérhetetlen értékű festmény? – Angelika-Katalin megragadta a fiatalember kezét és megszorította. – Ne mondja. Tényleg?

– Igen, felbecsülhetetlen jelentőségű felfedezés. – A fiatal portáslegény kezét a nő kezére helyezte, és ebben a helyzetben egy mézédés percre megdermedni látszottak. – Ma este hat órákor prezentálás lesz a fő auditoriumunkban. Leleplezik a festményt, egy elveszettnek hitt mestermunkát a Második Világháborúból vagy a Napóleoni háborúk idejéből. Nem tudom biztosan, de óriási dolog. Számos TV állomás fogja közvetíteni, Rómából, Milánóból, Bécsből és talán még az Egyesült Államokból is. Szeretne eljönni? Talán ez könnyítene vesztesége

feletti fájdalom. Borzasztóan sajnálom, de ha akarja, van egy jegyem, és be tudna jutni és megnézhetné a fejleményeket. A jegy Vittorio barátomé volt, de tegnap este óta nem láttam. Remélem, hogy a kis barátnőmnnek nincs semmi baja.

– Barátja, barátnője? – Angelika-Katalin gyanakodva nézegette a fiatalembert. – Mit ért ez alatt? Vagy az egyik vagy a másik? Nem?

– Ah, Vittorio, – a regisztrációs tisztviselő lemondóan legyintett, és szarkasztikus mosoly derült az arcára. – Olyannyira sajátos, de végtelenül népszerű karakter. Ruhacserélő, hiszen tudja, néha Viktóriának hívtuk, nőférfi volt, ha a fogalmat nem találja visszataszítónak, és nem érzi magát kényelmetlenül tőle. Rengeteg erős női hormont szedett. Egy igazi látványosság volt Trieszt belvárosának éjszakai életében.

Angelika-Katalin a férfi háta mögötti órára pillantott. – Még csak öt óra, – mondta. – Egy óra hosszát agyon kell ütnöm, mielőtt a bemutató meg nem kezdődik, bocsánat, talán helytelenül választottam a kifejezést, de lenne itt egy hely, ahol leülhetnék, és senki sem zavarna?

– Lenne, – a tisztviselő oldalra intett a fejével. – Ott a vezérigazgatói szalonban, napi huszonnégy órát a hét minden napján nyitva van. Ott rendelhet egy italt, nézheti a híreket, vagy egy futballmeccset, hogy eltöltse az időt. Udine játszik Fiorentino ellen, nagyszerű mérkőzés lesz, százezer szurkoló fog tombolni és üvölni a stadionban.

– Oh, – Angelika-Katalin megrázta a fejét. – Nem iszom alkoholt és utálok a futballt, de egy órára megfelel. Majd rendelek szódavizet citrommal, és kiolvasok egy újságot.

– Az összes esti újság megvan nekik. – A fiatalember mosolygott az amerikaiira. – A gyilkosságnak mindegyikben benne kell lennie.

* * *

Két tömzsi olasz rendezgette a bútorokat az Auditórium Maximum színpadán, a teremben, amit grand konferenciáknak tartottak fel, és fennkölt álarcosbáloknak a karnevál szezonban, és másik hat hozzájuk hasonló hordta be az összehajtható székeket és hosszan ívelő sorokban rendezték el őket.

Egy pulpitus állt oldalvást, mikrofonnal, olvasólámpával, és mutató pálcával, és vele átellenben, a másik oldalon hat szék sorakozott, feltehetően valamiféle bizottság vagy elnökség tagjainak. Középen jókora festőállvány, magasan kinyúlva, mint valami fából összezsavazott csontváz, máris feltűnően, de mégis összehajtva és nem egészen készen.

Egy emberpár bukkant elő a nyitott duplaajtóból, egy jóképű magas férfi göndör szőke tincsekkel, és egy formás nő, hosszú szoknyában. Magasan kivágva az egyik oldalon és laza alja lágyan ütögetve selymes bokáját, mint valami dicsőséges templomi harang kongatna vecsernyére, és fent mélyen kivágott ingkabát, minden ruha koromfekete és fényes anyagból kivarrra, és részlegesen látszatva, inkább engedve csodálatos kebleinek hullámvázát, a belibbenő dáma elképesztően vonzónak látszott.

A férfi odalépett a vezető munkához, aki irányította a többieket és parancsokat kiabált, és udvarias angolsággal kérdezte.

– Merre van a festmény? Meg tudná mutatni?

– Maga kicsoda? – A munkavezető meredt a kérdezőre bosszankodó tekintettel és goromba hangon szinte ráförmedt.

– Eszterházi András, és ez itt a feleségem, Stefánia. – A férfi felelte. – A vevő képviselője megbízott, hogy ellenőrizsem le és igazoljam a festmény hitelességét. Most érkezünk vonattal Budapestről, kevesebb, mint fél órával ezelőtt.

– A festmény a kiskonferencia szobában van fegyveres őrizet alatt. – A munkavezető, modorát azonnal korrigálva, sajátos szögben meghajtotta a fejét és folytatta, – és utasítottak, hogy odakísérjem és adjak meg önnek minden segítséget, amire szüksége lehet. Ez egy

rendkívülien kiemelkedő pillanat nagyszerű városunk történetében, és végtelenül örvendünk, hogy szolgálatára lehetünk.

– Köszönöm.

– Kérem, kövessen.

András belépett a kiskonferencia szobába, Stefániával az oldalán, aki karját negédesen belefonta férje karjába. A festmény ott állt, kifesztve egy kereten, és két magas reflektorból alázúduló fényözönnel megvilágítva. András letette sporttáskáját az egyik közeli székre és körbenézett. Három férfit látott a szobában, érdeklődve, várakozóan szemlélve, és kedves, széles mosolyokkal arcukon.

Egy elképesztően jóképű sietett előre, hogy üdvözlje őket, ovális arc, magas, keskeny csípő, és széles vállak, csillogóan fénylő fényes fekete dús haj, gondosan vágva és simán hátrafésülve, szervezett bűnözői stílusban.

– Feltételezem, – a maffiás kezdte mélyen bűgő szenzuális hangon. – Hogy Mr. Eszterházihoz van szerencsém. A nevem Pozzo di Borgo. Sajnáljuk, hogy ilyen hirtelenséggel igényeltük szolgálatait, de ez századunk legnagyobb felfedezése. Nem volt időnk várni. Ennek a kincsnek az értéke egy héten belül tízszeresére növekedhet, és ki lenne az a szépséges fiatal hölgy? – Pozzo di Borgo Stefániára pillantott és lehajolt, hogy megcsókolja a kezét. – A fiatalabb nővére lenne, vagy talán inkább a leánya?

– A feleségem, Stefánia. – András motyogta, alaposan meglepve Pozzo felettébb tolakodó váratlan bókolásától, de Stefánia a mondat közepén félbeszakította, és csábosan kedves és pajzánkodva hívogató mosollyal az arcán Pozzo elé nyújtotta enervált kezét.

– Valóban Stefánia a nevem, – mondta. – András nővére vagyok. Fogalmam sincs, hogy miért nevez feleségének. Talán az érényeimet akarja védelmezni a szerelembe esett erotomániás helybeliektől.

– Oh, én nem vagyok közülük való, – Pozzo csodálattal eltelve bámulta Stefániát. – Mindössze káprázatos szépsége annyira elbűvölt, hogy elfeledkeztem a jó modor kötelezettségeiről. Kérem, bocsásson meg.

– Nincs mit megbocsátani. – Stefánia felelt és nézte, ahogy a jóképű olasz többször is megcsókolja kezének fejét, mialatt András hitetlenkedve nézte, és halovány remény kezdte magát feldolgozni gyomra mélyéről agyának helyzetet felismerő tekervényeihez.

– A festmény. – Pozzo di Borgo a Madonna és Gyermeke alkotásra mutatott. – Kezdjük el tehát munkánkat. Kevés idő maradt rendelkezésünkre. A prezentáció kevesebb, mint két óra múlva kezdődik.

– Természetesen. – András bólintott, és ahogy kihúzta táskája zipzártját, Stefánia megérintette Pozzo karját és a fülébe súgta.

– Oly nagyon örvendek, hogy egy ilyen szimpatikus és hivatásosan elkötelezett műgyűjtővel találkozhatom. Magyarországon olyan kevesen vannak belőlük, és azok is özönvíz előtti vénségek.

– Engedjük, hogy a testvére munkálkodjon. – Pozzo di Borgo mosolygott, meleg mediterrán tengeri olasz mosollyal, egyenesen Szicília szigetéről, amitől Stefánia testére kijött a libabőr, és házastársi hűségét szégyentelen rakásnyi puhaságba olvasztotta.

– Tetszem neki, – gondolhatta, mert teljesen elállt a szava, – és eljött az alkalom, hogy bosszút álljak. Gyönyörrel teli bosszút András nőket nézegető szeméért és egy erkölcstelen elvált nővel való szerelembe esése miatt. Még a nevére is gyűlölök emlékezni. Katalin, igaz? Drága Istenem. Legyen igaz, hogy ez a szemrevaló olasz első látásra belém szeretett.

Mélyen elmerülve óhajokkal teli ábrándozásában, Stefánia alig hallotta a férfi szavait, ahogy Pozzo gyengéden megfogta a könyökét és finom hangon kérdezte.

– Vehetnék magának valami frissítőt? – Pozzo mondta elbűvölő hangján, ami leginkább a fenséges katedrálisok Húsvét vasárnapi harangjátékára emlékeztetett, ami a lélek feltámadását ünnepli és egy új élet kezdetét. – Ott van az igazgatósági társalgó, teljesen megrakott italválasztékkal. Ott leülhetnék és megtudhatnék magáról sok minden édeset és fontosat.

– Imádnám, – Stefánia mélyen elpirult, és férje felé vetett pillantása sósavat dörzsölt férfi-büszkeségén ejtett sebre és gondolatban hozzátette. – Na, most megkapod, aljas gazember, örömet fogom lelni egy csodálómmal.

Stefánia és Pozzo di Borgo egyszerre léptek be az elsötétített társalgóba. Csillogó tükröknek fényes özöne fogadta őket, a fényt sziporkázva megtörő poharak sokasága és színes italosüvegek glédája, Galliano borok, Cinzano és Vermut likőrök palackjai, mintha magának Belzebubnak a szeráfkámba érkeztek volna. Sajátságos illat, valahogyan édes és az alkohol fanyar szagával keveredve töltötte meg a levegőt, és egy kéjes érzése a kapatos boldogságnak, amit mintha légiesen, egy óriásira fújt illatos buborékba foglaltak volna be, és egy titokzatos nő ült az egyik rejtett sarokban, lefátyolozott arca eltakarva a szemek elől, és egyetlen moccanással sem véve tudomásul jelenlétüket.

Senki más, kivéve a testes csaposlegényt, aki lassan végezte minden bártenderek örök dolgát, és egy darab törlőronggyal boros, viszkis és magasra nyúló pezsgős poharakat szárított, és kérdezőn szemlélte az újonnan érkezőket.

Tizenhetedik Fejezet

Mario detektív főhadnagy, teljes nevén Mario Pugliesi di Verona, alapos ember volt, betonba ágyazott megrendíthetetlen szokásokkal. Soha nem hagyott semmit sem a véletlenre, vagy kivizsgálatlanul, és ebben a gyilkossági esetben, valami rettenetesen büdösöt szimatolt.

Szegényesen berendezett szerény irodájában, egy fém íróasztal állt, egy kényelmes forgószék saját magának, egy edzett acél vendégszék, amit a padló alatti vasgerendához csavaroztak. Állandó jelleggel pipázott, és mondanunk sem kell, példaképnek magát, Sherlock Holmes mesterdetektívet tartotta.

Beintette Salvatore Sorbonesi gyanúsítottat és ujját a mellette szerénykedő leányra szegezte.

– A leányzó kint marad. – Mondta nyers hangon, ahogy pipája rémségesen szortyogott, mert nem volt meggyújtva és dohány sem volt benne, mert még a legolcsóbb bagóból is kifogyott, amit még tudott megengedni. – Feltételezem, hogy semmi köze a gyilkossághoz.

– És nekem van? – Salvatore bámulta üvegesen a detektívet.

– Meglátjuk, – Mario horkantott és lehető legkényelmetlenebb vendégszékére mutatott. – Üljön le.

Mialatt Salvatore elhelyezkedett, Mario a papírokat rendezgette íróasztalán, megigazította őket, hogy egyenesen álljanak, újrarendezte őket, és egy toronyra valót áttolt jobbról baloldalra, és szemüvegét feljebb nyomta az orrán.

– Tehát, akkor. – Salvatore mondta.

– Választhatjuk a könnyű utat is, vagy a keserveset, – Mario detektív végre felnézett. – Melyiket választja?

– Nem értem. – Salvatore rázta a fejét és kihívó arccal nézte a detektívet. – Rablás volt. Nem? És nem is voltam a hotel közelében.

– Igen, első látásra úgy tűnik. – A detektív jókora adag áporodott levegőt szívott be orrán, ami legjobban egy ravasz róka hosszú ormányára emlékeztetett. – De az első benyomások nem mindig helytállóak.

– Miért ötlettem volna meg. – Salvatore felnézett, nem észlelve a lába alatt megnyíló csapdát.

– Mondta valaki, hogy maga megölette? – Mario szűrős szemekkel szemlélte az öreg festőt. – De nekem feltétlen egy professzionista bárgyilkos kicsinálásnak látszik. Az áldozatot, mi is a neve, valamilyen okból megölték. És pontosan ezt az információt szeretném kiszedni magából. Sok ellensége lett volna?

– Sokat nem tudunk róla. – Salvatore idegesen fészkelődött. Sok hús nem volt a fenekén, és isiászos farzsábája a kemény széken erősen éreztetni kezdte magát. – Néhány nappal ezelőtt találkoztunk Londonban, és a nő Magyarországról érkezett oda. Tudja a barbár vademberek hazájából, mint Attila a Hun, emlékszik rá? Aki kirabolta és elpusztította Európa civilizált felét.

– Londonban, ha! – Mario főhadnagy néhány szót lefirkált egy sárga füzetlapra. – Na, talán végre kijutunk valahova. Hol Londonban? Gyorsan. Ne próbáljon valami hazugságot kigondolni.

– Nincs semmi titok benne. – Salvatore válaszolta bosszús hangon. – Geoffrey Coburn házánál. Signor Coburn neves műgyűjtő és híres árverésvezető, a legjobbak közül. Signor Coburn kért meg, hogy hozzam ide a Bellini festményt és mutassam be potenciális vevőknek. Nincs semmi titkolnivalóm.

– Geoffrey Coburn, értem. – A detektív folytatta a jegyzetelést. – Majd őt is leellenőrizzük. Kiváló nexusunk van a Scotland Yard-féle nyomozási ügynökségnél. Amikor utoljára néztem, az angolok még mindig tagjai voltak az Európai Uniónak. Ez a Signor Coburn barátja volt magának? Vagy üzlettársa, esetleg?

– Ügyvéddel akarok beszélni. – Salvatore Sorbonesi felelte. Az összes vér lezúdult az arcából és idegesen harapta az ajkát. – A maga kérdezési irányzata, ez a faggatás, a lehető leghelytelenebb.

– Olaszországban nem így dolgozik a rendőrség. A mi kezünk nincs megkötve. – Detektív Mario Pugliesi di Verona vigyorgott. – Maga büntettet követ el olasz földön, magára vonatkoznak az olasz törvények. Különben is, nincs több kérdésem és rövidesen egy másik szemtanú érkezik, és azzal kell foglalkoznom.

– Mehetek? – Salvatore sóhajtott megkönnyebbülve és felemelkedett székéről.

– Igen. – Mario Pugliesi megvető pillantást vetett Salvatore felé. – Egyelőre, de ne hagyja el a várost. Inkább vigyázzon arra a szépséges leányára. Nem szeretném a hullaházban annak a tetemét azonosítani következőnek.

* * *

Délután három óra körül, három órával rendes váltásának ideje után, Tony Macaluso végre letette a lantot a Grand Duchy hotelnél. – Nem a legjobb alkalom, hogy elblicceljem interjúmat a Trieszti rendőrségnél, – forgatta a kezében detektív Mario névkártyáját és morogta. – Be kell, hogy ugorjak a kapitányságra, és ezt a buta gyilkosságot nyugira kell, hogy igazítsam.

– Bújjon be, – a detektív befele intette Tónit, ahogy az ügyeletes őrmester a kissé nyitott ajtó felé mutatott, az iratszekrények, összehajtott székek, és üres pizza dobozok tornyainak veszélyes akadályain túl. – Örvendek, hogy időt tudott szakítani beszélgetésünkre.

– Én is teljesen el vagyok ragadtatva. – Tony mondta, belépve a szobába és bajtársiasságot érezve a törvény embere iránt, mivel pár hete maga is beadta a kérelmét az Udine Rendőr Akadémiára, és remélte, hogy a főhadnagy tud érdekében egy pár jó szót ejteni, hogy egyengesse jövőjét a rend hatalmánál. – Miben lehetek a segítségére? Kérdezze, hogy mit szeretne tudni, és máris megmondom.

– Meséljen nekem a bejárat kulcskártya szabályzatról. – Mario atyai elismeréssel szemlélte a fiatalembert. – A vendégek magukkal viszik a mágneses kártyákat, vagy ott kell, hogy hagyják a regisztrációs pultnál? A kulcskártyák mágnesesek, nem?

– Általában elvárjuk, hogy a vendégek leadják a kulcsot. – Tony bólintott rártartian, nyilvánvalóan végtelenül fontosnak és magabiztosnak érezve magát. – Így biztonságosabb. Kint esetleg elveszíthetik, kirabolhatják őket, és valaki besurran a szobájukba, mielőtt a lopást vagy az elvesztést jelentik nekünk.

– Maga előzőleg jelentette, hogy emlékezett, hogy a vendég nagyon későn jött haza, és tökrészegnek nézett ki, és tele volt pumpálva ki tudja mivel. Odaadta a hölgynek, már úgy értem, hogy a férfinak a szobakulcsot, a korrekt szobaszámmal?

– Hmm...– Tony egy darabig elmerülten bámulta az üres levegőt. – Ha jobban meggondolom, csak kivettem a kulcsot a 623-as dúcból, és odaadtam a szám megnézése nélkül.

– Kiváló, Tony, – a detektív kiáltotta. – Egy nap, bizony mondom, szuper rendőr leszel. Már úgy értem, hogy különleges adottságod van a delikát részletekre. Lenyűgöző, valóban. Na, most a barátoddal kapcsolatban. Vittorio, vagy Viktória, az elveszett hermafrodita, beszélj nekem róla. Milyenek voltak a szerelmi kapcsolatai? Beszökött a szobákba és szerelmeskedett a vendégekkel néhanapján.

– Valójában, – Tony vigyorgott. – Vittorio pontosan ezt csinálta. Éjszaka besurrant a szobákba és közöszült az alvó emberekkel. Vittorio szerint ő volt a legjobb ezen a téren.

Neveket nem kérdezett, semmi kötelezettség, csak tiszta gyönyör. Amennyire én tudom, senki nem panaszkodott. Vittorio annyira ügyes volt és mindenkivel csinálta, nemre való tekintet nélkül.

– Csukja be az ajtót. – Mario idegesen rázta a kezét, valamiféle zárja be már azt az átkozott dolgot modorban. – Kiváló információ, de ennek kettőnk között kell maradnia. Én azt hiszem, hogy a hulla Vittorio, és ez valamiféle félresikerült hivatásos bérgyilkosság volt. Ez a magyar dáma, mi is a neve, rövidesen teljesen sértetlenül fog valahonnan előbukkanni, és ennek oka kell, hogy legyen, de nem érdekel. Inkább a bérgyilkos személye érdekel, aki elkövette a gyilkosságot. Azt akarom elfogni. Ő a nagy hal, akit ki akarok halászni. Segíts nekem és ajánlólevelet írok, amit hozzácsatolhatsz a Rendőr Akadémiai kérvényedhez. Ez a bérgyilkos már régen bosszant, legalább húsz éve, és a dolog kezd nagyon is személyes lenni köztem és közte. Nem engedhetjük meg, hogy továbbra is járja utcáinkat és belélegezze levegőnket. Senkinek se szólj erről semmit. Hadd gondolják, hogy annak a szegény dámának fütyköse volt. A nő feltehetően annyira megijedt, hogy már három határon is túl van, köztünk és közötté tisztes távolságot hagyva.

– Visszahozhatnánk. – Tony előrehajolt, és ahogy okos vigyorral az arcán beszélt, gondosan tanulmányozta az öreg detektív reakcióját. – És tudatathatnánk mindenkivel, hogy túlélte a gyilkossági kísérletet. Ismételtén meg akarják majd ölni, és akkor el tudjuk majd kapni a bérgyilkost.

– Csapdát állítani és csaléteknek használni. – A detektív hátradőlt székében és próbálta újragyújtani pipáját. – Kiváló ötlet, szinte zseniális, miért nem gondoltam rá én elsőnek?

– Ha ügyesen csináljuk. – Tony, a fiatal rendőrjelölt előrehajolt, és sugárzott róla az eminens fontoskodás.

– Mit ért alatta?

– Azt értem, – Tony megköszörülte a torkát és körbenézett, hogy kaphatna-e egy cigarettát. Lényegesen színészebb lett volna a válasza, ha hátradőlt volna, füstkarikákat eregetett volna a levegőbe, de sajnálatosan a rendőrség épületében tiltva volt a dohányzás. – Kár, – sóhajtott és suttogóra fogva a hangját meredten fixírozta a detektívet, és egyenesen az arcába beszélt. – Nagyon kevésnek mondjuk meg, hogy a magyar dáma megmenekült, és életben van, és ha valaki ismét ki akarja csinálni, tudni fogjuk, hogy valaki a mi korlátozott listánkról követte el, és a hurkot szorosabbra tudnánk fogni.

– Ügyes. – Detektív Mario bólintott. – Száz százalékosan magával tartok. Számos megbízható informátorom van, akik azonnal jelentik, hogy ki kapott bármi szagot cselvetésünkről.

– Vasárnapi piknik a parkban az egész. – Tony vigyorgott ismét. – Úgy vélem, hogy drága jó haverom Vittorio mégsem halt meg hiába.

– Igen. – Detektív Mario rendezgetni kezdte a papírlapokat íróasztalán, és bármi észlelhető elismerés nélkül, mint egy kézfogás vagy egy mosoly, hozzátette. – Tartsa a száját, és ezt ne mondja el senkinek, különösen nem a hotelnél. A maga menedzsere egy szlovén terrorista. Fogadom száz az egy ellen, hogy ő a bérgyilkos.

– Ez magától értetődik, – Tony felemelkedett székéből, – mehetek?

– Igen. – A detektív intett. – Mehet, de legyen éber. Ha megtudják, hogy maga a besúgó, máris halottnak gondolhatja magát.

Tizennyolcadik Fejezet

A kapitányságról visszafele a hotelbe, Salvatore Sorbonesi nyitottra kattintotta mobil telefonját.

– Egy üzenet Geoffrey Coburntól, – morogta, – hát persze. Mikor tudok már megszabadulni tőle, ha valaha is, életem átka, mikor hagyja abba kísértésemet?

– Hogy ment? – A tömörre fogott szöveg kérdezte kegyetlen brutalitással.

– A nőszemély halott. – Salvatore válaszolta. – Most már boldog?

– Folyik valami vizsgálat? Gyanúsítanak valakit? – Geoffrey válasza tíz másodpercen belül megérkezett.

– Jöjjön ide, és tudja meg maga. – Salvatore gépelte, egyre mérgesebben, és legszívesebben levedlette volna, öreg beszennyezett bőrét. – Ahogy megegyeztünk a Bellini az enyém és többet nem vagyok az üzlettársa, és ne várja, hogy visszamenjek Londonba.

Válaszra nem várva lekapcsolta mobilját, és kemény léptekkel, már amennyire öreg és ingatag lábai cipelni tudták testét, bemasírozott a hotelbe. Ott belépett a kiskonferencia szobába, ahol duplán előre hajolva Eszterházi András mélyen elmerülve dolgozott a festményen és nem vette észre Salvatore közeledtét.

– Hogyan látszik a dolog? – Salvatore kérdezte, András oldalán kissé hátrább állva, a látószögön kívül, és próbálta meglepni.

– Hamarosan megtudja. – András hátrapillantott a válla felett, bosszankodva és harapósan a méregtől, hogy zavarják. – Magának nem szabad beszélnie hozzám, mert összejátszást fognak gyanúsítani. Inkább menjen oda ahhoz a lefátyolozott nőhöz a szalonban. Kérdezze meg, hogy ki, és miért nézeget felém, akármikor, ha elsétál az ajtó előtt.

Salvatore megfogadta a tanácsot, és megjátszva az érdeklődés teljes hiányát, kihátrált a teremből és hagyta, hogy a művészeti szakértő végezze a munkáját. Ellépegetett a fátyolos nő mellett, biccentett felé.

– A festménybemutatóra jött? – Kérdezte közömbös hangon, – Salvatore Sorbonesi vagyok, és az eladókat képviselem.

– Ki az eladó? – A fátyolos nő feléje fordult és ránézett. Salvatore nem láthatta az arcát és a hangja sem hangzott ismerősnek. – Talán egy jenki, valami furcsa akcentussal, – gondolta, de a nőről kellemes illat áradt felé, és valami titokzatos mágnesesség, mintha valami rejtélyesen gomolygó kísértet lenne az elmúlt századokból. – Inkább talán, – találgatta megrettenve. – Sissy királynő lehet, Ferenc József császár néhai felesége a Hofburg palotából, akit egy olasz anarchista merénylő gyilkolt le a XIX. század végén, és most visszajött kísérteni és bosszút állni.

– Nincs módomban megmondani, – Salvatore felelte, – de ha tudnám, hogy önnek mi a neve, többet is mondhatnék, ha nem veszi tolakodásnak.

– A nevem nem lényeges. – A nő mintha szégyenlősen mosolygott volna a fátyol alatt. – De annak a fiatalembernek megmondanám, aki a festményen dolgozik, hacsaknem az ő kiléte is államtitok.

– Igen, – Salvatore András felé mutatott. – Az a fiatalember a hivatásos szakértő, de maga elveszi a figyelmét és zavarja a munkáját, hogy fel alá sétál a szoba előtt és befele nézeget, és nem tudja, hogy maga kicsoda. Bemutatnám, de mivel nem tudom a nevét, kissé kínos lenne a dolog, és csak blamálnám magam. Tehát, mit mondjak neki, hogyan hívják magát?

– Majd én megmondom neki személyesen a nevemet. – Katalin-Angelika András felé fordította a fejét. – Maga nem kell, hogy bemutasson, Signor Sorbonesi. Inkább keresse meg a leányát, Ani di Gracie kisasszonyt. Már nagyon hiányolja magát.

– Honnan tud maga az én leányomról? – Salvatore bámult zavartan a nő után, aki kecsesen lejtve megindult Mr. Eszterházi felé, mialatt jeges hideg szaladgált le és fel Salvatore meggörbült gerince mentében és szédülni kezdett.

Katalin-Angelika bevonult a konferencia szobába, mint egy balerina, aki belépőjét táncolja a Trisztán és Izolda operában, és András felé tartva hanyagul lelógó kezét, mintha Éva lenne a paradicsomban, aki az almát ajánlja az első férfinak, puha, mélységesen szenzuális hangon sustorogta.

– Háborgatnám a munkájában?

– Oh, nem. – András felnézett, a nő delejes ereje teljesen rövidre zárta összes idegeit, és szinte leejtette a szikét, amit hüvelykje és mutatója között szorított. – De nem ártana, ha tudnám a maga kilétét.

– Angelika Johnson, – a fátyolos hölgy a férfi felé tartotta selyemkesztyűvel borított kezét és engedte, hogy egy édes másodpercig a magáéban tartsa. – Kálnoky Katalin közeli barátja, gondolom, hogy ismeri őt.

– Katalin barátja az én barátom, – András felállt, a térdei reszkettek és lélegzetéből kifulladt, az ellenállhatatlan vágy miatt, amit azonnal érzett a nő iránt. – De, hol lenne, Katalin? – Mormolta. – Azt hittem, hogy tagja a prezentációs csoportnak, és sehol sem látom.

– Oh, szegény Katalin. – Angelika hangja megcsuklott a fájdalom vagy a hirtelen kiagyalt hazugság iszonyatos súlya alatt. – Azt hittem, hogy tudja.

– Mit kellene tudnom? – András szemei tágra kerekedtek, és szeme azúr írisze vetekedett a kerek tetőablakon bekukkantó felhőtlen égbolt kékjével.

– Katalint ma reggel meggyilkolták. – Katalin-Angelika mondta. – Halott. Magam sem tudom elhinni, de mégis igaz. Nem szörnyűségeen borzasztó? Mit gondol, vajon ki csinálhatta?

András némán rázta a fejét. A rettenetes hír teljesen elvette a szavát.

– Halott? – Nyögte egy perccel később, amikor hangszálai végre újrapendezték soraikat.

– Igen, megölték és testét elvitték egy fekete halottas zsákban. – Katalin-Angelika először bólintott, majd lassan ide-oda mozgatta a fejét. – Éppen ezért sokkal fontosabb lenne most, hogy megtaláljuk a tettest. Voltak ellenségei? Már amennyire maga tudja?

– Egyetlen egy sem. – András rázta a fejét, hangja még mindig reszketett a borzadalomtól.

– Talán a maga felesége? – Angelika szigorúan nézett Andrára. – Katalin rengeteg rémtörténetet irt nekem, hogy a maga felesége mennyire gyűlöli őt, mert szerette magát.

– Szeretett? – Reszkettek András szempillái.

– Tehát a feleségének volt oka és alkalmja is.

– Ma reggel, – András hebegett, – ahogy mondta, amikor a gyilkosság történt, Stefánia, a feleségem, és én éppen szálltunk fel a Budapest-Trieszt vonatra. Stefánia nem követhette el.

– Tehát, akkor kihúzzhatjuk a gyanúsítottak listájáról. Nem? – Katalin-Angelika rosszmájúan mosolygott a fátyla alatt.

– Igen. – András bólintott.

– Tehát, – Katalin-Angelika ismételte és hosszú, színészi szünetet tartott. – Akkor ki ez a Stefánia, aki a szalonban üldögél Pozzo di Borgo úrral? Ha szabad kérdeznem? Ne akarja azt mondani, hogy a nővére, és vissza kell tennünk a feleség Stefániát a szörnyű gyilkosság lehetséges elkövetőinek listájára.

– Az Stefánia, a feleségem. Az igazi.

– Kihúzzathatta az arcát és kiszívathatta a hajait. – Katalin-Angelika sóhajtott. – Katalin szerint Stefánia egy kövér ronda tehén.

– Enyhe túlzás. – András vigyorgott kényszeredetten.

– Miért akarja beállítani, hogy a nővére?

– Remélhetőleg Pozzo elegendően meg fogja kedvelni, hogy megkérje a kezét, és én elválhassak, – és András hangja elcsuklott, ahogy hozzátette, – de most már mi hasznom belőle. Életem szerelme halott, és egyedül maradtam a világon.

– Élete szerelme? – Katalin-Angelika nézte a férfit. – Hány élete szerelme van magának?

– Csak egyetlen, Katalin. – András zokogott. – Miért hagytál el engem, óh, Uram? Ő volt az egyetlen, és az egyedüli örökre és örökre.

– Oh, drága fiam, – begörbített mutatójával Katalin-Angelika felemelte András állát, és szájalom töltötte meg hangját, ahogy beszélt. – Soha nem tudtam, hogy ilyen mélységes érzelmekre is képes. El fog menni a temetésre? Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség előbb utóbb kiadja a tetemet. Volt Katalinnal intim kapcsolata? Talán maga pozitívan tudná azonosítani a hullát. Már a fejétől a lábujja hegyéig, és mindent, ami közben van.

– Befejeztem itt. – András letette szikéjét és félredobta nagytővegét. – Valami kupica erőre lenne szükségem. Lenne kedve velem tartani?

– Miért ne? – A nő méregette a férfit fátyla mögül. – De, ne itt. A maga felesége a szalonban van, meg miegymás. Tíz percen belül találkozhatnánk a Solferino tavernában, a Giovanni utca sarkán.

– Jó. – András bólintott. – Még van egy teljes óráam a prezentáció kezdete előtt, és egyelőre csak szóbeli véleményt adok nekik.

* * *

Leuültek egy parányi eszpresszó asztal mellé, közel a hátsó falhoz, ahol senki nem láthatta őket az utcáról.

Délután közepe felé lévén a taverna üresnek látszott, kivéve néhány német nyugdíjast, akiknek túlméretezett feneke a szék mind a két oldalán lelógott, ahogy lassan szopogatták le a habot félliteres korsó pilseni sörük tetejéről, és közben brekegő hangokat hallatva beszélgettek saját nemzeti nyelvükön.

– Tud titkot tartani? – Katalin-Angelika megérintette András kezét és a fátyol alá rejtett szemei a férfi szemeibe fűródtak.

– Tudok, – András bólintott. – A maga titka jó helyen lesz nálam. Én befejeztem a világgal, és Katalin távoztával, ezzel a fáradsággal, egy szerzetesi rendhez is csatlakozhatok, akik kivágatták a nyelvüket.

– Nagyon nagy titok, – a nő mondta. – Az életem függ tőle.

András ismét bólintott, szeme ezúttal tele várakozással.

– Én vagyok. – Katalin felemelte a fátylát. – András, én vagyok, Katalin. Életed szerelme.

– Lehetetlen, – a férfi hebegte. – Azt mondta, hogy Katalint ma reggel megölték. Tréfál velem?

– Semmi tréfa. – A nő felelt. – Tényleg megöltek, legalább is azt hitték, hogy én vagyok. A hullaházban van egy tetem, akinek a lábujjára az én dögcédulám van kötve. Valaki halottnak akar, és az egyetlen dolog, ami életben tart, hogy azt hiszi, hogy halott vagyok.

– Ki tehette és miért? – András megérintette Katalin arcát, biztosra menve, hogy nem egy hologram.

– Emlékszel Londonban, Geoffrey célzott, hogy a halálbüntetés terhe mellett, nem fedhetem fel titkát.

– Igen, de nem gondolhatta komolyan. Azt hittem, hogy az oroszokat értette alatta.

– Valami aljas műtárgy kereskedő bandának eladta a festményemet és megfenyegettem, hogy elárulom a titkát, ha véghezviszi az alkut. Mérges voltam és rettenetesen kapatos, és egyszerre csak, hogyan nem, hogyan igen, másnap reggel halott voltam. Egyenesen az arcomba lőttek és teljesen ripityára zúzták az ábrázatomat.

- Nem tehetette. – András morogta.
- De igen, tehetette. – Katalin igazgatni kezdte András nyakkendőjét és belenézett ijedt szemeibe. – András, valami rettenetesen nagy szívességet kell kérnem tőled.
- Bármit. – András nyögte.
- Menj be a hullaházba és azonosítsd a tetememet.
- Semmi probléma.
- Lesz egy kis meglepetés és fel kell, hogy készülj rá.
- Férfi vagyok és állok elébe bárminek.
- A hulla egy nőférfi, az egyik londoner a hotelből. A neve Vittorio vagy Viktória.
- Mi az a nőférfi?
- Egy ipse, akinek női mellei vannak, és hatalmas fringia lengedez a lába között.
- Ez undorító. – András rázta a fejét.
- András, – Katalin könnyű pusztit lehelt a férfi szájára. – Ezt ki kell, hogy jelentsd a kamerák előtt, és eskü alatt a főkapitányságon. Azt kell mondanod, hogy éppen ezt a saját-ságomat kedvelted a legjobban. András, az életem függ tőle.
- Stefánia el fog válni tőlem. – András felelte rekedt hangon, tele rémülettel és undorral.
- Nem éppen ez volt, amire céloztál, amikor még halottnak hittél? Nem éppen ez lenne, egy szörnyű tragédia lehető legjobb kimenetele?
- Igen, csak...
- Semmi csak, András!
- Stefánia kidob.
- Hozzám beköltözhetsz. Hatalmas és drága lakásom van a Rózsadombon, panoráma kilátással a fenséges Dunára és a Margitsziget dús fáira. Igaz, van egy hat éves fiam, akire volt férjemmel megosztott felügyeleti jogunk van, de rengeteg pénzt keresek, mint szabadúszó zszurnaliszta, és hírességeket interjúvolok. András, ne hagyj most cserben.
- Nem foglak. – András előrehajolt és megcsókolták egymást, lángolóan égető forró csókkal, szinte kijött az állkapcsuk a helyéből, és ezzel megpecsételték egy életre szóló szövetségüket.
- Rendben. – Katalin mondta miután kirángatta magát a férfi polipszerű karjaiból, és ajkai szívócső szerű szívásából. – De mi van a festménnyel? Igazi- e vagy hamisítvány?
- Hamisítvány. – András felelte, lihegve és arca még mindig veres. – Kiváló alkotás, de a festék még mindig nedves itt-ott, és a falemez, amire festették a XVII századból való és nem a XV századból, amikor Bellini az eredetit alkotta.
- Meg fogod mondani?
- Nem. A festmény, mint eredetit fogjuk továbbadni, mint amit a Christiangularde kastélyban fedezett fel, Dániában, kissé északra Koppenhágától, egy Geoffrey Coburn felderítő, Erik Guildhall, és amit egy másik Coburn talpnyaló, Salvatore Sorbonesi restaurált nemrégiben. A kép utolsó ismert tulajdonosa Herman Göring volt, és akiről feltehetően tudja, hogy halott. Göring nem fogja a tulajdonjogot vitatni és a jelenlegi kastélytulajdonos, Lord Christiangularde sem, a néhai náci kollaborátor unokája, akit Dán partizánok 1945 májusában lőttek agyon.
- Szentséges ég, – Katalin sóhajtott. – Mibe nem kavarodtam bele. Nem fog Pozzo di Borgo a végén rájönni a csalásra, és nem fog téged üldözni és a végén meggyilkolni? Hiszen tudod, di Borgo igazi maffia típus.
- Pozzo di Borgo Geoffrey Coburnnek dolgozik. Pozzo kell, hogy legyen Coburn olasz kontaktusa, amiről Salvatore Sorbonesi semmit sem tud. Coburn majdnem minden európai országban tart egy ügynököt, akik nem tudnak egymásról. Coburn szereti az embereket sötétben tartani. Coburn egy mesterfokú manipuláló.
- Mi van a csúszómászó kinézetével? A drabális trógerrel, aki nem szól egy szót sem és feltehetően ő a bérgyilkos, aki sajnálatosan megölte, akit helyettem az ágyban talált.

– A Csúszómászó Pozzo di Borgo testőre, gyakorlatilag egy visszamaradott süketnéma, aki nem tud a saját fejével gondolkozni. Az igazi célpont a kínai pasas, Leroy Lee, bocsánat nem kínai, Amerikában született, San Franciscóban, de a Kínai kormánynak dolgozik. A Pekingi Nemzeti Múzeumnak semmi sem drága, hogy minél több művészeti tárgyat szedjenek össze az olasz reneszánsz idejéből, ami legalább félig tisztességesnek és valódinak látszik.

– Mi a te részesedésed? – Katalin nézte Andrást szigorúan.

– Egymillió eurót ígértek, ha helyesen játszom el a szerepemet.

– A számok nem egyeznek. – Katalin rázta a fejét. – Pozzo először ötmilliót ígért Coburnek és egy másik ötöt Sorbonesinek. Majd az egész tízet odaígérte Sorbonesinek. Ha neked is ad egy milliót az már tizenegy, és ebben nincs is benne Geoffrey ötmilliója. Leroy Lee nem gyengeelméjű és a kínaiak sem.

– Lehet, – András megnézte az óráját. – A kínaiak feltehetően sokkal többet fizetnek, mint tízmilliót. Nem lennék meglepődve, hogy harminc millióra van költségvetésük, hogy megszerezzék a Bellinit. Tiszta aranybánya. Annyira óhajtják az európai kultúrát, hogy bármi árat hajlandók fizetni érte, főleg az olcsó dollárokból, amit az amerikaiak becsapásából szereznek, ahogy a saját valutájukat leértékelik.

– Nahát. – Katalin sóhajtott.

– Igen, – András másodszor is megnézte az óráját, – de most jobb lesz, ha megyek és végzem a feladatomat.

– Tökéletes. – Katalin bólintott. – Nekem is jobb lesz nyomtalanul eltűnnöm. Az első vonattal visszamegyek Budapestre, és remélem, hogy ott hamarosan találkozunk a lakásomban. Egyedül és sértetlenül, és remélhetőleg egy millió euróval a zsebedben.

– Ügyes az elgondolás. – András megcsókolta Katalin arcát és egy húszeurós bankjegyet dobott az asztalra. – Ott leszek és Budapesten új életet fogunk kezdeni.

Tizenkilencedik Fejezet

A nagy esemény már megkezdődött mire András visszaért a Grand Duchy hotelbe. Akkurátusan egyenes sorban elrendezett kárpitozott székeken valamiféle bizottság ült egy hosszú asztal mögött, közöttük Pozzo di Borgo, Leroy Lee, Salvatore Sorbonesi, és a város polgármestere, Emánuel Carpaggio. Két oldalról, tisztes távolságban újságírók tömege, filmfelvevők, kameramozgatók, és temérdek kábel, drót, és berendezések kerítették körbe őket és tucatra menő riporter tolongott elől és jelentette a nagy eseményt az egész szélesre kikerekedett világnak.

András ledobta magát az utolsó üres székre a sor végén és Salvatore Sorbonesi felé súgta.

– Sokat késtem?

– Nem, – az öreg festő szája elé tette ujját és szinte alig érthetően suttogta. – Geoffrey Coburn most érkezett meg magánrepülőn a Christie's Aukció Ház képviselőjében, és ő fogja elmondani az avatási beszédet. – Itt Salvatore oldalpillantást vetett Andrásra és élesebbre fogta hangját. – Maga hol maradt el? Ne merje elrontani most ezt itt nekünk.

– Elkerülhetetlen ügyem volt. – András morogta. – Fontos az, hogy itt vagyok.

Geoffrey Coburn lépett a pulpitushoz és felvett egy drótnélküli mikrofont. Egy perc szónoki szünetet tartott, ránézett az állványra, ahol két mesébe illő kinézetű modell Milánóból, magasak, szőkék, fényes bőrük valósággal ráfeszült csontvázukra, éppen húzták le a leplet, ami idáig elrejtette a XV századbeli mestermunkát a nyilvánosság szeme elől.

– A legkiváltságosabbak közül valónak érzem magam. – Geoffrey zúgó hangja betöltötte a termet. – Hogy bemutassam az elveszett és megtalált mestermunkát, Bellini Madonna és gyermeke festményét. Az esemény semmivel sem kevesebb, mint egy valóságos csoda. A háború iszonyatos éveiben átmentették a Kaiser Wilhelm múzeumból a Berlin közepén emelt légvédelmi toronyba, és ezzel megmentették a lángözön és a foszforbombák poklában várható bizonyos pusztulástól. Igen, amíg a kommunisták ki nem tüzték fertelmes veres zászlajukat a Reichstag kupolájára. – Itt Geoffrey elhallgatott, levette szemüvegét és szeme sarkából kitörölte az ott csillogó könnyet. – Számos tanúnk van ennek a ténynek a bizonyítására, és arra a szomorú eseményre, hogy magas rangú orosz tisztek, hogyan rakták vagonokra nyugati civilizációnk felmérhetetlen értékű kicsit. Senki nem látta a Bellini festményt az óta. Eltűnt, elveszett, elpusztult, nem tudtuk, amíg halálos ágyán egy öregember, egy Berlini születésű férfi, talán öt évvel ez előtt bevallotta és feltárta a festmény titkát.

Geoffrey vizespoharáért nyúlt, aprót kortyantott, majd folytatta.

– Lord Christiangularde, egy halált megvető bátor hazafi, mind a nácik mind a kommunisták elleni küzdelemben, nyilvánvalóan megmentette a festményt az ordasok hadának torkából és Dániában lévő kastélyához szállította. Sajnálatosan, röviddel a lord hazatérte után rabló martalócok agyonlőtték, és többet senki más nem tudott a festmény megmeneküléséről, kivéve megbízható személyes inasát, Hans Holt urat, aki, ahogy már említettem halálos ágyán bevallotta nekem a titkot.

Egy férfi emelte fel a kezét és meghallgatásért intonált.

– Tessék. – Geoffrey mutatott az illetőre.

– Van egy Madonna és Gyermeke Bellini festmény a New Yorki Metropolitán múzeumban is. – Az alkalmatlankodó mondta gúnyos mosollyal az arcán. – Melyik az igazi?

– Kitűnő kérdés. – Geoffrey felelte, hangja nyugodtsága meghazudtolta a bensőjében forrongó visszafojtott agresszivitás viharának háborgó vulkánját. – Bellini több Madonna és Gyermeke festményt is festett. Erre a Metropolitán Múzeumban lévő példány remek bizonyíték, de ez itt a Berlini múzeumból, a legjobb az összes közül. Különösen, ha figyelembe

vesszük, hogy évtizedekig porosodott mély kazamatákban elrejtve, Dánia legsötétebb helyein, ahol, ahogy a költő mondta egykoron, valami mindig búzlik.

Egy másik férfi emelte fel kezét és minden kamera ráírányult. – Van valami abszolút bizonyíték, hogy ez a Bellini eredeti?

Fényes kopaszsággal tonzúrájának kerek legközepén, a kérdező hosszú orrán aranykeretes szemüveg billegett, és egy digitális hangrögzítőt tartott a szónok orra alá.

– Van bizonyítékunk, – Geoffrey mosolygott leereszkedően, – de ne fogadja el bizonyítéknak az én szavam. A mi legkiválóbb és legdisztिंगváltabb beszerzőnk, felvette a saját festményszakértőjét. A neve gróf Eszterházi András, egy nemzetközileg elismert törvényszéki szakértő az alkotóművészetek világában, és a magyar arisztokrácia leszármazottja, az Osztrák-Magyar koronaherceg Eszterházy család sarja. Kinek hinnénk, ha nem neki?

– Halljuk a szakértőt, halljuk. – Hallatszott több irányból is.

Geoffrey András felé fordult, és karjának széles mozdulatával, invitálóan intett neki.

– Herceg Eszterházy, – mondta szinte könyörögve. – Kérem, prezentálja az igazságot.

András felállt, odalépett a pulpitushoz és felvett egy második drótnélküli mikrofont.

– Köszönettel tartozom az alkalomért, – kezdte, és ahogy folytatta Geoffrey Coburn és Leroy Lee urak felé bólintott. – Legmagasabb kitüntetésnek tartom, hogy ilyen kimagaslóan kiváló művészeti szervezeteknek dolgozhatom, mint az eladó és a vásárló ebben az esetben. A szakmában ismeretes standardizált bizonyítási módszereket vettem igénybe és azon túl is, és a festmény, a kétség legkisebb árnyalat nélkül az eredeti, ami egykoron a Berliini Kaiser Wilhelm múzeum falán függött. Karbon dátumozási módszert használtunk, mivel a festmény fára lett festve és a festéknek magának mikroszkopikus részeit is analizáltunk. Mind a két esetben koruk, és ez már önmagában is bizonyíték, ötszáz évnél több. Úgyszintén milliméterről milliméterre összehasonlítottam az aláírást és a nagy reneszánsz mester, Giovanni Bellini aláírását. Kevés szakértő tudja, hogy Bellini titkos jelt használt. Nevének két i betűjén lévő pontot összekötötte egy kifordított félhorddal, amit szabad szemmel alig lehet látni, és aminek ökörjárom szerű jobb ága végső pontján van egy miniatűr csillag. Bellini így, a múltbeli és a jövőbeli századok folyamán, legyőzte az összes hamisítót és sarlatánt. Fényképet készítettem a szakrális aláírásról, és ha megengedik, szeretném százszoros nagyításban megmutatni maguknak diavetítőmön.

András bekapcsolta a vetítőt és az első lemezt belecsúsztatta. A középkori kézírás gigantikus másolata, minden csodálatosan komplikált kanyarodásával és horgaival bukkant elő a háta mögötti hatalmas képernyőn és az ámulat lenyűgözött moraja futott végig az auditorium sorain, mintha a végtelen óceán hatalmas hulláma árasztaná el az emberi alkotóképesség és kultúra időtlen térségét.

– Pénzügyileg is biztosítva van a festmény eredetisége? – Egy másik kéz emelkedett a levegőbe és András mutatópalcájával az illetőre mutatott. Veres, bozontos haj, ápolatlan szakáll, valami akadémikuskodó zavartkeltőnek látszott, aki nevet akart magának szerezni a szépművészet terén.

– Természetesen. – András felelte, először ijedelem nélkül, majd kissé idegesen. Felismerte a férfit. Egy Londoni illetőségű bizottságnak dolgozott, akik számon tartották és nyomozták az elveszett és elrabolt műtárgyakat a Második Világháborúból. – Christie's Akció Ház hírneve a legjobb lehetséges biztosíték. Semmiféle ravasz ügyvédi közösség nem tudna jobb védelmet pereskedni, semmi törvényszéken.

– Egy fiatal nőt ma reggel megöltek. – Ápolatlan Szakáll makacskodott. – Akinek feltehetően kapcsolata volt a festményhez. Azért ölték volna meg, mert túl sokat tudott?

– Erről nagyon keveset tudok. – András válaszolta, és oldalpillantást vetett Salvatore Sorbonesi és Geoffrey Coburn urakra. – De hallottam, hogy rablási eset volt, talán valaki a festményt akarta ellopní, és mivel nem találták, dühükben szegény fiatal nőt ölték meg. A

festmény mindaz idő alatt a pincei páncéltéremben volt, biztonságban és elérhetetlenül. Ezt garantálhatom önnek.

Signor Sorbonesi emelkedett fel székéből. – Szabad, – mondta és a drótnélküli mikrofon után nyúlt. – Az áldozat, Kálnoky Katalin, leányom közeli barátnője volt és borzasztóan hiányolni fogjuk. Mindazonáltal, és ha ezt hozzátehetem, halála egy újabb cáfolhatatlan bizonyítékot szolgáltat. Senki nem ölne meg senkit egy hamisítványért. Végtelenül gonosz erővel van itt dolgunk, talán iráni fundamentalistákkal vagy valamilyen mexikói drog kartellel. Össze kellene foglalnunk rögtönzött prezentációnkat és folytatnunk kellene életünk útját.

– Feltéve, ha életben maradunk. – András bólintott, de mivel a drótnélküli nem volt nála, senki nem hallotta szavát.

Leroy Lee emelkedett fel üléséből és elkérte a mikrofont. Görcsösen szorítva markában, száraz, örömtelen hangon kezdett beszélni. – Amennyire sajnálatos, hogy egy szépséges és fiatal élet kioltódott, és higgyék el nekem, én érzem a legmélyebben, amennyire élveztem a fiatal nő társaságát és végtelenül lenyűgözött elbűvölő szépsége, alig néhány órával a gyilkosság előtt, most annyira tele vagyok könnyekkel és bánattal. Minden tragédia ellenére, és a célszerűség kedvéért, a Kínai Népköztársaság nevében ezennel elfogadom a Giovanni Bellini Madonna és Gyermeke festményt, és szeretném átnyújtani a Christie's Aukció Háznak kiállított szimbolikus csekkünket tízmillió euró nagyságú végösszegben.

– Mit ért az alatt, hogy szimbolikus? – Repült számos kéz a levegőbe.

– A fényképészek számára erősen felnagyítva. – Leroy Lee vigyorgott, ahogy egy méterszer kétméteres nagyságú papundekli lemezre nyomtatott csekket húzott elő a pódiumra kirakott székek mögül. – Az igazi pénz táviratilag lett elküldve világ szerte, és egy előzetes bizalmas megállapodás arányában szét lett osztva az alku résztvevői között.

Két sumo birkózó nagyságú távol keleti ferdeszemű jelent meg a pódiumon és elkezdtek a festmény levenni az állványról. Gondosan összetekerték és egy fényes fémtokba bedugták, mialatt két másik hasonló alak lelógó gépfegyverekkel oldalukon álltak őrt mellettük, és kattogtak a fényképezőgépek és zümmögtek a kamerák.

Geoffrey kezét rázott Salvatore Sorbonesi úrral és fülétől a füléig érő teljes műfogsort kimutató mosolyt vetett felé. – Kitűnő munka, Salvatore, – mondta fennhéjázó hangon, – és mivel adott szavamnak embere vagyok, feloldalak minden irántam való kötelezettséged alól, és feltéve, hogy tartod a szádat, a tízmillió euró is a tied, és ősi kastélyod Ragusában is rendelkezésedre áll. Búcsút intek neked drága öreg barátom, és örökké becsben fogom tartani a termékenységekben gazdag éveket, amit együtt töltöttünk.

Mondókáját előadván, Geoffrey Pozzo di Borgo felé fordult és annak a fülbe suttogva folytatta tovább. – Többé semmi hasznót nem hozhat számomra. Előrehaladott, gyorsan terjedő tébolyodottsága, gyengeelméjű vénembert csinált belőle, és a tied lehet, ha akarod, de nagyon vigyázz vele. Rögeszmés rémképeket lát, és lehet, hogy igaztalan dolgokat fog állítani.

– Semmi probléma. – Pozzo grimaszolt, mintha Belzebub lenne, aki a pokol tüzére lapátolja a szemet. – Leroy Lee erősen kedveli és rengeteg megrendelést fog kapni Pekingből.

* * *

Salvatore már hallótávolságon kívül volt és nem hallotta a megjegyzéseket. Pár lépés után, leánya, Ani di Gracie felé fordult.

– Egyetlen drágaságom, – mondta. – Álmunk valóra vált. Hajónk vár ránk a kikötőben és Ragusa felé fogunk vitorlázni, történelmi köztársaságunk zászlaja alatt. Ősi otthonunkat ismét birtokba vesszük, és te leszel az úrnője.

– Ah, édesapám, – a fiatal nő elpirult. – Egy vitorlás, kinek a hajója lenne? Ha szabad kérdeznem.

– Frano Gospodin hajója, legdrágább néhai öreg barátom egyetlen fiáé. – Az apa mosolygott és karjánál gyengéden megfogva kivezette leányát a hotelből, és a rövid távolságra lévő kikötő felé irányította. – A fiatalabbik Signor Gospodin, hasonlóan édesapjához, egy igazi régi világbeli úriember és nagyon gazdag. Már úgy értem, hogy végtelenül gazdag. Édesapjával és annak apjával évtizedeket töltöttek a világ hét tengerén és most az unoka végre hazatér és véglegesen le szeretne telepedni. Elefántcsontban, aranyban és olajban, és gyapottermékekben kereskedtek, mindenben, amit csak meg tudsz nevezni. Kezeik mégis tiszták, soha nem fogadtak el semmiféle rabszolgarakományt Szaúdi Arábia felé, vagy bármi más illegális portékát, mint hasis vagy ópium a Távol Keletről. A fiú keresztény és meggyőződéssel hisz a mi Teremtőnkben, és annak fiában, a Messiásban, és leborul a Római Pápa lábai elé.

– Elhiszem, apa. – A leány válaszolta. – Ha ez a fiatalabb Frano Gospodin a te barátod, akkor jó embernek kell lennie. Én kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy hajóján Ragusa felé vesszük utunkat, de ha megbocsátasz, egy percre lennek még szükségem.

– Egy percre? – Az apa megállt, nyilvánvalóan meglepve és megdöbbenve. – Miért?

– Búcsút kell vennem Ivótól. – A leány vérveresre pirult.

– Ivó? – Az apa meredten nézte a leányát. – Ki az?

– Ivo Ladinic, a hoteligazgató. Nagyon kedvesen beszélt hozzám, és valahogy úgy érzem, hogy rokonszenvezésbe kerültünk egymással. Soha senki iránt még életemben nem éreztem így.

– Legdrágábbam, – az apa felelte atyai aggodalommal a hangjában. – Az a férfi egy volt kommunista. Egy semmire se jó gazember postarabló tolvaj, és gondolom, hogy alaposan kivette részét a Boszniai polgárháborúban elkövetett etnikai tisztogatásokban is. Semmiképpen sem lenne alkalmas udvarló a számodra, de ha muszáj menned, menj, és az udvariasság kedvéért, vegyél tőle búcsút. A Josephina kávéházban fogok reád várni, az utca túloldalán. Ott arra, látod?

– Látom, apám. – Ani di Gracie bólintott és a mérhetetlen boldogság angyali árnyalatot festett arcára. – Próbálok nem sokáig elmaradni.

* * *

Ivo Ladinic kilépett irodájából és meglátta Ani di Gracie-t bejönni a főbejáraton. Rokonszenvesnek találta a fiatal nőt. Tartózkodó, csendes és mégis az értelmesség nimbuszával körülvéve, ami minden világi tapasztalaton felül állt, valami belső érzés súgta Ivónak, hogy ezzel a leánnyal együtt akar lenni, talán egy életen át is.

Már korábban feladták szobájukat, de édesapjával itt maradtak a bemutatóra. Egy ómen, Ivo gondolta, ha van Isten, akkor Ő vezérelte ide vissza hozzám. A gyilkossághoz semmi köze, szinte ő lett az áldozat. Ez szörnyű lelki sérülés lehet bárkinek, különösen annak, aki vakációra jön ide, ennek a történelmi helynek a nyugalma és kultúráját megismerni. Ivo sokat látott már, rengeteg halottat és a csatamezők borzalmát, amikor az első katonai támadás részese volt, ahogy kiszorították a szerbeket Horvátországból és a Montenegróiak beszüntették szülővárosának ágyúzását, ahol édesanyja még mindig élt.

Igen, Ivo nagyra tartotta Titót, hiszen egybe tartotta Jugoszláviát és ez nagyszerű volt. Tito horvát származású volt, és halála után is tovább akarta vinni Jugoszláviát, egy négy éves rotációs hatalom megosztási rendszerrel. A szerbek hallani sem akartak erről a reális ötletről. Az egész országot maguknak akarták, ahol ők lettek volna az egyedüli uralkodó hatalom. Ivo gyűlölte a háborút, a rombolást és kedvelte az Európai Uniót, talán még jobban, mint a szocializmust vagy a népszerű kommunizmus jugoszláv-féle változatát.

– Hello, Signorina Sorbonesi. – Ivo közelebb lépett a fiatal nőhöz, aki eltévedettnek látszott és kissé ijedtnek. – Lenne valami baj?

– Nincs, – a leány mosolygott és Ivóra nézett azokkal a nagy fekete szemeivel, amit annyira szeretett rajta, és ami megmérhetetlen mélységű lelkének tükre volt. – Csak búcsút mondani jöttem. Hajóval Ragusába megyünk és úgy vélem, hogy ott véglegesen letelepszünk. Apámnak háza van ott, egy nagy és öreg épület, ami végre visszakerül a tulajdonunkba.

– Ismerem a helyet. – Ivo mosolygott. – A Sorbonesi Citadella. Édesanyám Ragusában él, és gyerekkoromban gyakran játszottam impozáns falai és tengerre néző magas bástyái és tornyai tetején. Magasztos történelem és olyan boldog vagyok, hogy a mi csodálatos Horvátországunk megengedi, sőt bátorítja a régi arisztokrácia visszatérését, akik ezer éveken át megőrizték nemzeti örökségünk hagyományait. Gyakran meglátogatom anyámat, és a legnagyobb öröm lenne számomra, ha meglátogathatnám magát, kedves Signorina Sorbonesi.

– Én is szeretném, – Ani di Gracie elpirult. – De hívjon Ani di Gracie-nek. Azt még jobban szeretném.

– Akkor nevezzen Ivónak. – A fiatalember felajánlotta kezét és a leány elfogadta.

– Ah, Ivo mio, – a leány suttogta, hangja szinte egy szerelmi vallomás. – Kérem, jöjjön és keressen fel Ragusában. Van egy érzésem, hogy nagyon is szükségünk lesz magára.

– Fel fogom keresni. – Ivo lehajolt, legalább egy fejjel magasabb lévén, mint a leány, és megcsókolta a feléje tartott nedves ajkakat. Ellenállhatatlan egyesülése a forró vágy gyötörte szájaknak, reszketve és megpecsételve életre szóló frigyüket, puha és mégis erős és énüket egy rövid és édes másodpercre egybeforrasztó erő volt a csókjuk.

– Várni fogom. – Ani di Gracie hátralepett, még egyszer megnézte a fiatalembert, majd megfordult és elfutott. Ki az utcára és el a fiú szeme elől.

– Ez lett volna az első csókja? – Ivo tűnődött és körbenézett, hogy látta-e őket valaki.

Nem látta senki. A csók az ő titkuk maradt.

Huszdik Fejezet

Kisbőrönddel a kezében, remélve hogy a tengerentúli szállítócég, hamarosan kézbesíti dolgaikat Londonból Ragusába, új otthonukba és ősi házukba, Ani di Gracie szava szinte elállt, ahogy meglátta a hatalmas clipper vitorlást, ami fenségesen himbálódzott az öböl vizében.

– Oh, – suttogta apjának karjába kapaszkodva. – Micsoda gyönyörű látvány. Apám, nézd a rengeteg vitorlát, a három árbocot, és a feszes kötélzetet, a fénylő rézlemez borításokat, látod ennek a csodálatos hajónak magasztos kecsességét. Ez valóban a te barátod vitorlása lenne?

– A Száguldó Szél, egy 650 tonna vízkiszorítású remekmű, amit 1840 körül Angliában építettek, a barátom tulajdona. – Bólintott az apa büszkén. – És ő is ott áll előtted, a korláthoz támaszkodva és örömmel várakozva ránk, és valóban, hajója szépséges és csodálnivaló. De te is az vagy, egyetlen drágaságom, ha megbocsátasz a hasonlatért. Nincs szebb látvány az egész földkerekségen, mint egy vitorlás hajó látványa kibontott vitorlákkal, vagy mint egy száguldó úrlovas egy nemes paripán, és egy szépséges nő, aki a keringőt táncolja báli ruhájában.

– Oh, most nem táncolok, – Ani di Gracie elpirult és felfele nézett. Veres kendőt lobogtatva feléjük, egy fenséges termetű férfi látszott szemének fókuszában. Jóval idősebb, mint ő, talán húsz esztendővel is, széles vállakkal, vonzó és disztíngvált kifejezésű arccal, ami óvilági eleganciát vetített feléjük. Egy igazi úriembernek látszott, valóban, ahogy első látásra joggal gondolta.

Édesapját előre engedte a hajópallón, és odanyújtotta neki kicsi bőröndjét, ahogy fel kellett emelnie bokáig érő szoknyáját, hogy a ruha csipkés széle ne söpörje a palló idő rágta szálkás fáját, és ne szedje fel a port, amit a szemtelen szél rakott útjába.

Micsoda látvány, finom bokáinak karcsú ívelése, a fehér selyemharisnya formás lábszárán, ahogy szégyenkezve felnézett, egyik kezében még mindig szoknyájának szegélyét tartva, és a másikat kézcsókra ajánlva, ahogy felért a palló tetejére és a fedélzetre lépett.

– Frano Gospodin, alázatos szolgálatára, mia signorina. – A férfi csókot lehelt keze fejére, és ujjai irányába folytatta volna, ha a leány vissza nem húzza.

– Gospodin kapitány, – Salvatore Sorbonesi a legmélyebb elismeréssel csodálta az impozáns férfit. – Ani di Gracie, engedd meg, hogy bemutassam öreg sorstársam fiát, az én legjobb barátomat, Frano Gospodin kapitányt.

– Nevezzenek Frano néven, – a férfi mosolygott. – Többet nem dolgozom aktív hajóskapitányként, de a hajó és minden, ami benne van az enyém. Ez az én otthonom a hullámok hátán, és kitüntetésnek veszem, hogy elvihetlek téged és leányodat Ragusába, és végre valóságban is láthatom szemed fényét. Salvatore olyan sok szépet irt önről, dicsekedve és felnagyítva, de most látom, hogy csak szerénykedett. Hajóm főszakácsa felséges ebédet készített, amit a grand ebédlőben fogunk elfogyasztani. Szerettem volna inkább a felső nyitott fedélzeten vacsorázni, de vihar közeledik, és inkább biztonságban leszünk belül.

Félúton a hajófar és a közép között a grand ebédlő valóban egy grandiózus elrendezésnek látszott. Velencei kristályüveg ablakok három oldalon, lobogó fáklyák a falakra szerelt bronz tartókban, hosszú faragott tölgyasztal magas hátú székekkel középen és a felséges terítéket előjelezve Drezdai porcelántányérok, sterling ezüst evőeszközökkel, három személyre.

– Isten kegyes volt hozzám. – Frano Gospodin kurta bólintással vette tudomásul az elismerő pillantásokat, és hozzátette. – Bizonyos szempontokból, de még mindig próbára tesz más területeken.

– Hálával tartozunk áldásainkért, és türelmesen kell várakoznunk. – Salvatore bólintott és nézte barátját, ahogy a férfi megigazította a nehéz széket Ani di Gracie alá, hogy a leány kényelmesen üljön.

– Valóban, – Frano titokzatos pillantást vetett Salvatore felé. – És a szentséges fent való vezetett benneteket az én utamba.

Óriási tálcat hordozva két kinyújtott karján egy fiatal színes bőrű lépett be a terembe és terhét oldalt letette egy tálaló állványra.

– Mi lesz ma vacsorára, Muambo? – Frano kérdezte hamis mosollyal játszadozva a szája sarkában, nyilvánvalóan jól tudva, hogy szolgálja azt főzött, amit rendelt.

– Fácánleves hosszú tésztával és hirtelensült havasi zergeérmék gombamártással. – A férfi, mindössze egy fiatal fiúgyermek talán, felelte és mélyen meghajtotta fejét, szinte a saját derekát megérintve.

– Tökéletes. – Frano mondta. – Egyszer szolgálj fel vendégeinknek és utána hozz be egy palackkal a legjobb portói boraimból. Ma ünnepelünk.

Ahogy Muambo a legvégtelenebb ügyességgel kezelte a tálalókanalakat, érezhették, hogy a hajó megindult. Semmi motorzúgás, csak alig észlelhető himbálódzás, ahogy gyorsult a hajó mozgása, és szakértő kezek kibontották a vitorlákat és kihasználták a kedvező szélirányt.

Salvatore úgy érezte, hogy életen át tartó vágya valósul meg és engedte, hogy Muambo bőségesen töltsön neki a borból. Frano követte példáját, mialatt Ani di Gracie éppen hogy csak megnedvesítette szépségesen kíváncsú ajkait.

Keletről felbukkant a telehold és hosszú ezüsthidat varázsolt a tenger mozdulatlan tükrére és selymes bariton hangon valaki nápolyi dalt kezdett énekelni.

Maruzzella che trovate. T'hê miso dinta lluochie 'o mare, Maruzzella Maruzzè...

A felséges főételt tiramisu tortával tetőzték be, és enyhe szédülése címén az apa exkuzálta magát.

– Elnézést, – mondta. – Sajnos nem leszek fiatalabb, és gondokkal teli hosszú napom volt. Vissza kell vonulnom az éjszaka hátramaradó részére.

– Muambo, – Frano pattintott ujjával. – Mutasd meg Signor Sorbonesi úr szobáját, és miután leszedted az asztalt, magad is nyugovóra térhetsz.

Frano Gospodin a fiatal nő felé fordult. – Ani di Gracie, – mondta kérlelve. – Ha megengedi, hogy közvetlenül szépséges keresztnévén szólítsam. Csatlakozna hozzám a társalgóban? Annyi számos év után a fedélzeti figyelőn, nem tudok éjszakánként aludni, különösen nem, amikor végre nem vagyok egyedül.

Gyanútlanul, és az ártatlan hibázás feltételezését meg kell, hogy adjuk neki, a fiatal nő bólintott és követte Gospodin kapitányt a szomszédos társalgóba, ami szintén pazar és elegáns extravaganciával látszott bebútorozva, és a kandallóban lobogó lángok fénye titokzatos ábrákat festett falaira. Ott kényelmesen elhelyezkedett az egyik sarokba állított karosszékbe, amit Frano mutatott neki.

Közvetlen szembe telepedve le vele, a hét tengerek százados vitorlázója barátságos hallgatagsággal szemlélte a leányt, majd beszélni kezdett.

– Ani di Gracie, – mondta. – Végtelen öröm tölt el, hogy alkalmam támadt magával meghitt bizalommal beszélni.

A leány bólintott, de nem mosolygott, és más formáját sem mutatta a biztatásnak.

– Gazdag ember vagyok. – A férfi mélységes imádattal szemlélte a fiatal nőt.

– Veszem észre, – Ani di Gracie felelte, meglepődve és kissé megrettenve.

– Öt olajtankhajóm úszik a tengereken a Perzsa öböltől Kínáig és azon túl is és számos más kereskedelmi hajó is van a tulajdonomban Európa és Amerika között.

– Derék, – a leány ismételten örömtelen biccentéssel válaszolt, ahogy a férfi kissé közelebb csúszott székével hozzá.

– Mindenem megvan. – Frano Ani di Gracie keze után nyúlt és gyengéden a sajátjába fogta.
– Kivéve egyet, ami minden férfi életében a lehető legfontosabb kincs. Életemből hiányzik a szerelem. Nincs szerető asszony az oldalamon.

– Sajnálom hallani. – A leány felelte riadt hangon, és testtartása rideggé vált, ahogy próbált távolabbra húzódni.

– Soha nem ismertem a szerelmet. – Frano mondta, mintha megértésért és jóságért könyörögne. – A pénz hajhászása és üzleteimnek vezetése teljesen lefoglalt.

– Ah, – a leány suttogta, nagyon jól tudván, hogy a férfi merre törtet előre és rettenetesen ijedtnék látszott.

– A tengeren a tengerész leghűségesebb társa a szél, – folytatta a férfi, talán kissé visszakozva és irányt változtatva. – Legyen maga az isteni szél, aki az én vitorlámat repíti előre. Legyen maga az én Szélike Királykisasszonyom, álmaim titokzatos csillaga és reménye.

– Kedves, – Ani di Gracie a kapitányra emelte szemeit, – örvendek, ha így gondolkozik rólam és elfogadom a nevet.

Felbátorodva a váratlan kedvességtől, talán sikertől vagy megértéstől, Frano Gospodin megragadta Ani di Gracie karját és megcsókolta a száját, erőszakkal és beleegyezésének kikérése nélkül.

A magas hátú székben csapdába esetten, Ani di Gracie hátraszorította magát, amennyire csak tudta, és a férfit eltolva magától kezének fejét a szájára szorította, és megdörzsölte, mintha a szennyet akarná letisztítani róla, és elszörnyedve bámulta támadóját és rémület és undor költözött félő szemeibe.

A férfi megfogta a leány melleit, de mind a két kezét a támadó ellen nyomva a leány ellökte magától.

– Szélike királykisasszony, – Frano Gospodin hörögte és obszcén kéjvágy festette hangját undorítóra. – Imádom magát. Legyen a feleségem és mindenem a magáé.

– Nem tehetem. – Könnyeivel küszködve Ani di Gracie sírt, – másba vagyok szerelmes.

– Ez hogyan lehetséges? – Frano kérdezte meglepődve, mérgesen és önkéntelenül is hátrarándulva és visszaülve székébe. – A maga apja biztosított róla...

– Semmit nem tud róla.

– Szélike királykisasszony, – a tenger titokzatos embere meredten nézte a leányt, egyidejűleg agresszíven és kérlelve, és nem elfogadva a visszautasítást, semmi visszautasítást bárkitől, mintha a világ mindig kénye-kedve szerint rendelkezésére kellene, hogy álljon. – Megértem, hogy egy fiatal nő egy mámoros pillanat hatása alatt így érezhet, de fiatalemberek, és feltételezem, hogy belebolondulásának tárgya egy fiatal férfi, mert a fiatal férfiak gyakran ingatagok és megbízhatatlanok, és minden szoknyát akarnak, akit meglátnak. Ne higgyen bókjaiknak és ne dőljön be visszataszító trükkjeiknek. Bízzon bennem és bennem nem fog csalódni.

– Kérem, Gospodin kapitány. – Ani di Gracie mormolta, egyik kezét még mindig a szájára szorítva és a másikkal kebleit védelmezve. – Csöngesse be Muambót és mutattassa meg vele a szobámat. Tudom, maga egy tisztességes ember, és nem fogom megmondani apámnak, amit ma este elkövetni akart ellenem.

– Rendben, – Frano Gospodin a csengőzsinór után nyúlt. – Egyetlen szót sem, és holnap reggel tiszta lappal mindent újra kezdünk.

* * *

Mire reggel felébredtek fényes napsütés özönlött be a kerek hajóablakokon és minden csodálatosan nyugalmas volt és csendes. A hajó megállt, és ahogy eljutottak az ebédlőbe, Muambo már szolgálta is fel a reggelit.

– Jó reggelt, – Frano Gospodin meghajtotta a fejét és megcsókolta Ani di Gracie kezét. – Megérkeztünk, és ha megengedi, szeretném korai étkezésünket a hajón megejteni, mielőtt partra szállunk. A kikötő túl sekély egy ekkora hajónak, és kis motorcsónakra van szükségünk, hogy szárazföldre tegyen. Úgyszintén elegáns hintót biztosítottam, hogy felvegyen, hogy megfelelő méltóságban érkezzünk meg ősi otthonukba.

– Micsoda előzékeny és nagyszerű barát, – az apa mosolygott és a boldogság glóriája lebegett feje felett. – Nem tudom, hogyan köszönjem meg eléggé kedvességedet.

Ani di Gracie nem szólt semmit. Félrenézett, halványan elpirulva, nyilvánvalóan óhajtván, hogy elmondhassa az igazságot.

A könnyű reggeli után, Muambo ismételtén kitett magáért, a hármas csapat beszállt a várakozó motorcsónakba és öt percen belül partra léptek, mindössze tíz méterre talán a várakozó hintótól. Négy felségesen nemes kanca táncolt a kavicsokon nehéz patáikkal és egy urasági kocsis kuporgott magasan fent a bakon, ahogy egy lakáj leeresztette a lépcsőket, és a zárt hintó, valóban álomszép látvány volt. Szélesen ívelő juharfadeszka rugózat, és bársonyfüggönyök takarta ablakok, aranyozott lámpák, mind a négy sarokban, és XVII századbeli fafaragások, lakozott oldalfalak, és puha bőrülések a benti lócákon.

Frano Gospodin nem ismert határt a költségekben, hogy elkápráztassa utasait.

Magasra emelkedő serpentin úton hajtottak felfelé és megálltak a Sorbonesi Citadella főbejáratánál. Ami inkább erődítménynek nézett ki magas bástyaival, ágyúállásaival és lőréseivel, ami a régió örökös háborúinak százados golyózáporait kellett, hogy kiállja.

Egy meghatározhatatlan korú asszony fekete fejkendőben, de mégis magas és robusztus termetű, éles és megalázkodást soha nem ismerő szemekkel nyitott ajtót és beengedte őket.

– Signor Sorbonesi, – mondta. – Marija Crnobori a nevem. A kastély gondnoka vagyok az utolsó húsz év óta, és remélem, hogy szolgálataimat kielégítőnek fogja találni.

– Örvendek, – Salvatore Sorbonesi lekapaszkodott a hintóról és kezét nyújtott Marijának. – Feltétlen hasznát fogjuk venni magának, de legelőször, hadd kérdezzek valamit.

– Természetesen, – Marija pukedlizett, – bármit, amit óhajt.

– Lenne internet szolgálat benn a házban? Fontos adatokat kell leellenőriznem a laptopomon.

– Természetesen, – Marija mosolygott. – Van. Mi csak kinézünk a XVII századból valónak, de belül fel vagyunk szerelve a legmodernebb elektronikával. A nagy szalon melletti irodában van a szignál szétosztó és a direkt kapcsolat. A legtöbb más szobákban meg van drótnélküli vételezés. Szeretné, ha megmutatnám az irodát, ahol a szétosztó van?

– Igen.

Frano Gospodin kifizette a kocsist és az lovaival és a hintóval eltávozott. Egyedül maradva, a nemkívánatos udvarlóval, bár apja a szomszéd szobában volt, Ani di Gracie kényelmetlenül feszengett székében, tördelte kezeit, és nyugtalannak tűnt. Nyilvánvalóan óhajthatta, hogy Signor Gospodin már elvitorlázott volna fennhéjázó clipper hajóján, és nem ajánlkozott volna, hogy több szívességet tegyen nekik.

– Vannak emberek, – tűnődött a leány, – akik rád kényszerítik jótékonykodásukat, és százszoros mértékben várják a viszonzást. Semmi szívességre nem volt szüksége egy megvetendő kéjencről, aki bizonyára ismert minden kikötői örömlányt, amerre járt. Ani di Gracie apja is gazdag volt, és szeretett volna vele Ivórról beszélni, amilyen hamar csak lehetett.

Marija lefoglalta magát a függönyök széjjelhúzásával, és legöngyölítette a porfogó lepedőket a bútorokról. Hosszú percek teltek el, mialatt Ani di Gracie az ablak mellett ült, kisbőröndjével az ölében, és kinézett a tengerre. Nem szólt semmit és elfordította fejét, ha Frano Gospodin feléje nézett.

Egy végtelennek tűnő félóra múlva, Salvatore Sorbonesi bukkant elő az irodából. Sápadtanak látszott, ajkai remegtek, és haja összezilált, lélegzetéből kifulladásra, alig tudott beszélni.

- Apám. – Ani di Gracie felugrott ültéből. – Mi a baj?
- Összes pénzem eltűnt. – Salvatore rebegte. – Semmit nem tettek be svájci bankszámlámba és a saját takarékszámlánkat a Londoni Barclay banknál is gyakorlatilag kiürítették. Mindössze ezer dollárt hagytak meg benne.
- Hogyan lehetséges ez? Egész életemben szorgalmasan dolgoztál és minden fillért megtakarítottál.
- Geoffrey Coburn kellett, hogy kiürítse. – Az apa mormolta. – Néha használtam komputerét és ellophatta a jelszavamat.
- De miért? – Ani di Gracie küszködött a könnyeivel, a felháborodás és a méreg könnyeivel.
- Miért akarna tönkretenni minket?
- Nem tudom. – A magába roskadt apa vállat vont. – Ez szörnyű, az én koromban, és mindez az én hibám, mert oly sok éven át annyira bíztam benne.

Huszonegyedik Fejezet

Katalin hálókocsijegyet váltott a Trieszt-Budapest gyorsvonatra és rendesen kipihente magát.

Teljesen felfrissülve ébredt, és a vonat nyaktörő sebességgel száguldott a Balaton déli partján. Félrehúzta a függönyt az ablakon és megnézte a panorámát.

Erdővel borított hegyek hullámoztak a tó túlsó partján, ősrégi várak és évezredes kolostorok romjaival sziklás tetejükön, a tükörszerű vízfelszín utáni párás távlatban.

– Milyen békességes és gyönyörű látvány. – Katalin sóhajtott. – Az egész világon nincs még egy ilyen hely, ami szebb lenne, mint itt.

Leszállt a Kelenföldi pályaudvarnál és taxival hazavitette magát.

Belépett a lakásába, és az ismert otthon szeretetteljes melege tárt karokkal fogadta.

– Hosszú és kellemes élet áll előttem. – Suttogta bizalommal telve. – Csak nem szabad semmi rosszba belekeverednem, és nem szabad aljas gazemberek társaságában pazarolnom az időmet.

– Hogy van az én drága kisfiam? – Lépett a telefonhoz. – Az ifjabb Demeter, hogyan tudod elviselni apádat? Anyucid itthon van, és elmegyünk az Állatkertbe, szereted az állatokat, nem? Apád még azok között is tiszta szégyen lenne. – Kacagott egy kicsit a saját tréfáján és akkor észrevette.

Hangrögzítő gépe pislogott. Egy üzenet, talán több is, gondolta és megnyomta a vissza-játszó gombot.

Márta hagyta az üzenetet, az édesanyja.

– Katalin, – Márta hangja akadozott az izgatottságtól. – Hívj vissza azonnal, ahogy megkapod ezt az üzenetet. Kiraboltak. Sokat nem beszélhetek. Itt van a rendőrség, és szabadon kell hagynom a vonalat.

– Ah, – Katalin letargikusan kifújta az összes levegőt tüdejéből. – Egy rablás, mindennek a tetejében. Anyu, valaki kitépte táskádat a kezedből a Mall-ban?

Feltárcsázta az anyját, a fiával való találkozót pillanatnyilag a háttérbe szorítva, és hallgatta, ahogy Márta ömleszt rá izgatott szóáradatát.

– Katalin, – az anya félbeszakíthatatlan szótagnélküli özönnel beszélt, mintha soha nem kellene levegőt vennie. – Mi ketten, már úgy érted, hogy apád meg én, hétvégére lementünk Balatoni nyaralónkba, a mi a kis faházikónkba a tó mellett a dombon, tudod, és ahogy hazajöttünk azonnal megláttuk. Valaki nálunk járt, de semmi jele az erőszakos betörésnek, és semmi mást nem is vittek el.

– Mit vittek el, anyu? – Katalin valahogy be tudott szorítani egy rövid félbeszakítást.

– A festményt, Katalin. – Az anya zokogott. – A mi Benczúr festményünket, legféltettebb kincsünket.

– Azt? – Katalin felelte és szünetet tartott, – majdnem eladtam harmincmillió euróért.

– Katalin, – Márta hangja lecsapott, mint a mészáros bárdja az ártatlan bárány nyakára. Kinek árultad el, hogy értékes festményünk van? Odaadtad valakinek a címünket?

– Néhányaknak, nem soknak.

– Miért?

– Anyu, ha valamit el akarsz adni, meg kell, hogy mutasd a portékát. Alsó fokú kereskedelmi iskolai tananyag. Amit lehetett, a legjobbat próbáltam.

– Éppen attól félek. – Az anya egyre növekvő ingerültséggel beszélt. – Készíts egy listát, és hozd át ide. Oda kell, hogy adjuk a rendőrségnek.

– Semmi rendőrség. – Katalin felemelte a hangját. – Majd én mindent elintézek. Légy nyugodt, egy életem egy halálom, de visszaszerzem a festményt.

– Oh, aranyos drágaságom, miért kellett elválnod Demetertől? Ez soha nem történt volna meg, ha az a férfi még mindig védelmezne.
– Nem váltam el tőle. Ő vált el tőlem.
– Igen, persze. Megcsaltad, vagy tagadod?
– Anyu, ne ragadjunk le a szennyres részletek piszkos kátyújába. Felveszem ifjabb Demetert, és félórán belül nálatok vagyunk. Kínáld meg a rendőröket teával vagy kávéval és szalajts ki a papát a cukrászdába egy tálca krémesért. Vagy mondd meg a kopóknak, hogy menjenek haza, de nem hiszem, hogy hallgatnának rád.

* * *

Talán egy óra múlva, ahogy ifjabb Demeter kirakta Lego játékkockáit a szőnyegre és egy súlyos dömpert teherautót végignyomott a darabokon, két rendőr, az egyik legalább száz tíz kiló és két méter magas, a másik ösztövé, mint egy kútágas és igen haragos ábrázatú, fenyegetően szürcsölték kávéjukat és apró disznószegekkel ominózan méregették Katalin.

– Van magának a birtokában tudomás valamiféle hiányzó értékes festményről. – Kérdezte az ösztövé cifra rendőrnnyelven, mialatt a nehézsúlyú plajbással a kezében és notesszal az ölében jegyzetelésre látszott készen állni.

– Miféle festményről? – Katalin kérdezte, mialatt gondosan fontolgatta, hogy megmondja-e ennek a hekusnak, hogy ő hivatalosan még mindig halott, és a hullamerevség harmadik stádiumának állapotában egy rozsdamente acél tepsiben fekszik a Trieszti kapitányság hullaházában. – Tudomásom szerint nincs és soha nem is volt a tulajdonunkban semmiféle értékes festmény.

– A jegyzőkönyvileg idáig felvett vallomás szerint, a maga édesanyja, – az ösztövé a nehézsúlyú ölében lévő jegyzetfüzetre nézett, majd szeméit összehúzza Katalinra, és szigorú hangon hozzátette. – Kálnoky tekintetes asszony, azt hiszi, hogy valamiféle értékes képet innen elloptak.

– Értékes képet? – Katalin egyik térdét a másikra helyezte, és tenyerét homloka ellen tartva lassan ide-oda húzta, jelezve, hogy anyja értelmi képességei már régen nem léteznek vagy a vasutak járásához hasonlóak, és lekicsinylő mosollyal nézett a rendőrökre és hozzátette.

– Látják valami nyomát az erőszakos betörésnek? Én nem. Soha nem volt semmiféle festmény és nem volt itt semmi rablás. Szegény drága jó anyám rémeket lát, és biztosan nem vette be mai Xanax piruláját. Kérem, bocsásson meg neki, mindnyájunknak meg kellene bocsátani neki. Remélem, hogy nem okozott magunknak túl sok nehézséget.

– Van erőszakos betörés. – Ösztövé felnézett. – A teraszra nyíló konyhaajtó üvegét kivágták és ott jöttek be. Nincsenek ujjlenyomatok, ami hivatásos tolvajmunkát jelez. Madám, úgy vélem maga nem mondja az igazat, és szeretném tudni, hogy miért. A némariasztó kiment a kapitányságra, de mire rendőreink megérkeztek a betörőknek hűlt helye volt.

– Értem. – Katalin megcserélte a térdeit és előrehajolt, mintha az ösztövének a fülébe akarna sügni. – Van egy festmény, vagy inkább volt, egy Benczúr festmény másolata, és anyám makacsul hiszi, hogy egy eredeti volt. De nem volt az. Leellenőriztettem, és fogalmam sincs, hogy miért akarná bárki is ellopni.

– De egy eredeti Benczúr volt, – Márta visította. – Nagypád az életét kockáztatta érte.

– Ugyan már, anyu, – Katalin rázta a fejét. – Most az egyszer, be tudnád fogni a szádát? Nekünk soha nem volt igazi Benczúrunk. Meg tudod-e ezt te érteni? Mondd meg a törvény eme kedves embereinek, hogy miután megitták a kávéjukat, írják meg a jelentést és hagyjanak nekünk békét. – Majd a rendőrök felé fordult és a fejét rázva és forgatva a szeméit és nagyokat sóhajtván, hozzátette. – Oh, a sok minden nehézség, amivel foglalkoznom kell.

Meglehetősen jelentős idő után, miután a fakabátok megették a tizenhárom, azaz a cukrásztucát krémet, végre összeszedték szerelésüket és távoztak. Még egy darabig zajongtak a folyosón, majd az utcán zúgó és recsegő rádióikkal, és nyomdafestéket nem tűrő hosszas káromkodásokat eresztettek szélnek, csapkodták a járőr kocsi ajtaját és kipróbálták a szirénát, majd lassan elcsendesedtek és végre elmentek.

Márta kinyitotta a száját, nyilvánvalóan valami jogos tiltakozás céljából, de Katalin gyorsabb volt.

– Anyu, – mondta. – Tudom, hogy a festmény egy eredeti Benczúr, de ehhez a rendőrségnek semmi köze. Nem szabad, hogy tudjanak róla. El tudod képzelni, hogy a Nemzeti Galéria és az Elveszett Műtárgyak Bizottsága kivonul és megszáll minket és kérdezősködni kezd? Nagyon jól tudom, hogy ki vihette el a festményt, és vissza fogom szerezni.

– Oh, drága fenn való. – Az anya sebesen legyezte magát egy divatmagazinnal. – A te barátaid. Az Isten óvjon meg minket tőlük. Miért nem mész férjhez egy tisztességes emberhez és miért nem telepszel le végre?

– Épen azon munkálkodom, – Katalin gyengéden megcsókolta anyja homlokát és hozzátette. – Tudnátok vigyázni a kis Demeterre még egy pár napig, amíg vissza nem jövök a festménnyel, meg egy férjjel? Ígérem.

* * *

Katalin visszament a lakásába és az ajtó előtt ott találta Eszterházi Andrást izgulós örömmel álldogálni egyik lábáról a másikra.

– Örvendek itt lenni téged, – Katalin üdvözölte a férfit és könnyű puszira odatartotta az arcát. – Mit hoztál a szatyrodban? Megkaptad az egymillió eurót, amit Geoffrey ígért?

– Annál sokkal jobbat. – András követte Katalint a konyhába, megfogta a konyakosüveget a kredencen és töltött egy rövidet mind a kettőjüknek. – Stefániát sikerült rásóznom Pozzo di Borgo úrra és most Capri szigetén mézesheteznek, – mondta és vigyorgott hozzá. – Képzeld el. Valaki végre beleszeretett.

Katalin András felé fordult és felső testét akrobata módjára hátrahajlította, ahogy a férfi hozzányomta alsótestét kerek kis hasához. – Valaki ellopta Olvasó Nő az Erdőben festményemet. Lenne valami fogalmad, hogy ki tehet?

– Nincs, – András felelte és nyomult előre, hogy megcsókolhassa a nő kíváncsi száját. – Fogalmam sincs róla.

– Igen, – Katalin elfordította a fejét, és András szája helyett a fülcimpáját találta el. – Könnyítsem meg csak egy kicsit a gondolkodásodat. Geoffrey eladta a festményt egy millió euróért a kínaiaknak és neked is adott egy milliót. Világos az elgondolás idáig?

– Nem látok a kettő között semmi kapcsolatot. – András felelte és megmarkolta Katalin fenekét.

– Ebből kifolyólag következik, hogy, – Katalin lehámozta András kezét a fenekéről. – Geoffrey ellopatta a festményemet valakivel és odaadta Leroy Lee úrnak. Úgyszintén neked is adott egy milliót, amit a Bellini hamisítvány eladásában játszott szerepedért korábban megígért. Nem gondolod, hogy ez egy és ugyanaz a millió? Sok lenne, ha megkérnélek, hogy segíts visszaszerezni a festményemet, mialatt valami nagyon keserves kellemetlenséget okozunk Geoffrey-nek? Lehet, hogy ő rendelte el megöletésem, és még mindig meg kell győznünk, hogy vonja vissza a kérelmet.

– A valószínűség az, – András elgondolkozva simogatta az állát, és alsó ajkát aszalt szilvaszerű csomóba fogta össze. – Ahogy itt beszélgetünk Sorbonesi jelenleg az Olvasó Nő az Erdőben másolatán dolgozik és Geoffrey a másolatot fogja kézbesíteni a kínaiaknak, és az

eredetit, már úgy értem a ti festményedet, amiről azt hiszed, hogy az eredeti, hozzáadja titkos kollekciójához.

– Ügyes a gondolkodás, – Katalin felpöccentette András állát és elverte a kezét, mintha egy ebadta gyereket tanítana, hogy szüneteltesse rossz szokásait. – De hol van Sorbonesi? Ani di Gracie bevallotta nekem, hogy nem terveznek visszatérni Londonba. Édesapja a Dalmát tengerparton akar nyugdíjba vonulni, egy helyen, segíts ki már a nevekkel. Ragusában, nem?

– Én is úgy hiszem. – András bólintott és felhajtotta konyakját – és ahogy Pozzo di Borgo megígérte, bár szavát nem mindig lehet elhinni, Signor Sorbonesi őseinek kastélyában van, és ott dolgozik a következő projectjén.

– Helyes az okfejtés, – Katalin András felé tartotta a száját. – Hívjunk egy taxit és menjünk ki a Budaörsi repülőtérre, és fogadjunk meg egy repülőt, hogy levigyen Ragusába, hogy személyesen beszélhessünk Sorbonesi úrral.

– Holnap reggel is mehetnénk, – András a hálószoza felé intett a fejével. – Egy kiadós éjszakai pihenés után, és egy ágyban eltöltött gyönyörűséges reggel után.

– Mindennek megvan a sora, – Katalin rázta mutatóujját a férfi orra előtt. – Egyszer business, és csak utána az öröm.

Huszonkettedik Fejezet

Marija Crnobori kopogott az ajtófélfán és belépett a szalonba. – Signor Sorbonesi, – mondta rekedtes, mély hangon. – Egy fiatal pár van az ajtónál. Külföldiek és magát keresik. Mit mondjak nekik?

– Megtudta a nevüket? – Salvatore Sorbonesi kérdezte és Frano Gospodin érdeklődve nézte az alakuló párbeszédet.

Marija meghajtotta a fejét és a kezében lévő névjegykártyát odanyújtotta új gazdájának. – Eszterházi, – mondta nyilvánvaló megvetéssel a hangjában. – Valami magyarul vagy angolul. Egyik nyelvet sem értem.

– És a nő? – Ani di Gracie szemlélte kíváncsian a háztartásvezető arcát.

– A nő nem mondta a nevét, de magas és vonzó külsejű. Nem bíznék benne, ha maga volnék. Valamit el akarnak adni. Bogárrító szolgáltatási hálózatok vagy porszívógép handlék. Egyikre sincs itt szükség. Jól megvagyok azzal, ami van.

– Eressze be őket. – Salvatore sóhajtott. – Mi veszténivalóm lenne? Az én életemnek már ügyis vége.

Röviddel később Eszterházi András és Kálnoky Katalin léptek be a hatalmas kastély nagyszalonjába és minden szem rájuk meredt, a levegő megállt és megrettent csend gomolygott előre és csirájában elfojtott minden beszélgetést.

– Kálnoky Katalin. – Salvatore hebegte nagy sokára az első szótagokat. – Tényleg maga az?

– Meg van lepődve? – A fiatal nő mosolygott. – Azt hitte, hogy halott vagyok. Nem?

– Igen, joggal gondolhattam. – Salvatore megérintette Katalin karját, nyilvánvalóan biztosra menve, hogy nem valami tükör és festett levegő trükk áll előtte. – Hullazsákba vitték el magát. Nem? És az arca, amikor utoljára láttam, a sörétes puská szaggatta miszlikbe.

– Csalódást okoztam? – Katalin vádaskodóan nézte az öreg férfit, – hogy valahogy megmenekültem, de van ennél fontosabb is. Valaki ellopta az Olvasó Nő az Erdőben festményemet. Tudna maga inkább erről valamit?

– Összes pénzünket is ellopták. – Ani di Gracie közbevágott. – És a Bellini festményért sem fizettek ki minket. Tönkretettek. Geoffrey Coburn csinálhatta. Becsületemre fogadom.

– Elő az igazsággal. – Katalin megvető pillantást vetett Salvatorére és az első fotelbe ledobva magát keresztbe tette lábait. – Ki akarta halálomat? Ki vele, de gyorsan.

– Apám, – Ani di Gracie meredten nézte az apját. – Tudod te, hogy Katalin miről beszél?

– Geoffrey Coburn. – Az apa mormolta alig hallhatóan, és hangját iszonyatos szégyen húzta le a mélybe. – Geoffrey Coburn áll az egész dolog mögött.

– Apu, – Ani di Gracie felcsattant. – Te összeszövetkeztél azzal a citromrágó skorbutos angollal, hogy túltegyetek Katalinon és ellopjátok a festményét?

Az apa, nyilvánvalóan képtelenen bármi értelmes válaszra csak rázta a fejét. – Nem, valójában nem.

– De igen, összeszövetkeztél, – a leány szinte sikított a méregtől, – és átvert, és a következő áldozat te leszel. Téged is meg fog ölni. Tudom, neked elegend van az életből, de én élni szeretnék. Szerelmes vagyok és családom akarok és gyerekeket. Félelem nélküli életet akarok Geoffrey Coburn-féle gazemberek nélkül.

– Szerelmes vagy? – Az apa nézte a leányát és szemét Frano Gospodin felé fordította. – Ti ketten? Ilyen hamar? Miért nem mondtad meg nekem ezt idáig?

– Nem bele. – Ani di Gracie toppantott méltatlankodva. – Ivo Ladinic-be vagyok szerelmes.

– A hotel menedzserbe? – Frano Gospodin csóválta a fejét. – Egy alávaló kommunista a riválisom?

– Professzionista munka volt, – Eszterházi András most szólalt meg először amióta megérkeztek. – Egy szakértő bérnyilkos tette utasításra. Írjunk össze egy rövid listát, hogy kik lehettek. Hányan ismerték Katalint Triesztben, és leglényegesebben, hányan tudták, hogy a hotelben van?

– Geoffrey Coburn volt az egyetlen. – Katalin mutatóujjára támasztotta állát és ravaszul összecücsörítette a száját, mintha női Sherlock Holmes lenne. – És oka volt rá és indítéka, mert előző éjszaka én megfenyegettem, hogy elárulom a titkait, ha áron alul adja el a festményemet. Szóval, mit is akarok ezzel mondani? Geoffrey rendelte el, hogy valaki öljön meg. Hány embert ismert Triesztben? Teljesen alapfokú az elemzés, ez maga volt, drága hamisító mesterem, Signor Sorbonesi. Geoffrey magát kérte fel, hogy kicsináljon?

Salvatore Sorbonesi nem válaszolt. Magába roskadt és érthetetlen szavakat motyogott és a feje reszketett, mintha epilepsziás rohama lenne.

– Tehát, könnyítsem meg egy kicsit a gondolkodását. – Katalin felállt és kezeit háta mögött összekulcsolva, mint egy állami ügyész a vádlott előtt, hatalmas léptekkel fel alá rótt a óriási terem teljes hosszát. – Hányan tudták a szoba számát, ahol aludtam, és hányan tudták, hogy részegségemet aludtam ki félig eszméletlenül, és hányan tudták, hogy teljesen védtelen voltam?

Az apa nem szólt semmit.

Katalin megállt közvetlen az idős férfi előtt. Lábfejeit kissé széjjelhelyezte, előrehajolt és egyenesen beleordított az arcába. – Csak egyetlen valaki. Ismerje be. Nem magára vagyok mérges. Csak akarom tudni. Isten nem akarta még, hogy meghalljak, és egy beteges hajlamú fiataalt vezérelt a helyembe. Semmi harag, de még egyszer, Geoffrey Coburn utasította magát, hogy gyilkoltasson meg, vagy valaki más volt?

– Ő volt. – Az apa lehajtotta a fejét és sírni kezdett. – Szövegüzenetet küldött, hogy telefonáljak egy bérnyilkosnak. A bérnyilkosnak odaadtam a szobaszámot és tízezer dollár munkadíját ott hagytam a kisíróasztal tetején. Oh, mennyire szeretnék, most rögtön meghalni. Semmi okom, hogy életben maradjak.

– Katalin, – Ani di Gracie zokogott. – Kérlek, bocsáss meg neki, öreg és szenilis, nem tudhatta, hogy mit tesz.

– Igaz, – Katalin újraindította fel és alá sétáját. – A gyilkosság lefojt víz a Dunán. Hagyjuk a tettes előállítását a Trieszti rendőrségre és koncentráljunk rá Geoffrey-re, és szerezzük vissza a festményemet egyidejűleg.

– A probléma rejtélye, – András keresztbefonta karját, Katalinra pillantott, majd Salvatore felé nézett. – Nem tudhatjuk, hogy ki tört be szüleid lakásába, és hogy hol van a festmény. Geoffrey Triesztben tartózkodott abban az időben, és az összes többi személy is, aki tudott a festmény létezéséről.

– A dialektikus dedukció elméletét használva, – Katalin rázta mutatóujját a férfi orra előtt. – Meglehetősen konkrét feltételezéseket vonhatunk le. Próbára tesszük mindegyiket, és a festmény előkerül, mielőtt tovább tudják adni. Leroy Lee-t, a kínai úriembert, – Katalin itt körbenézett, mintha a bölcsességek nagy tudású varázslónője lenne. – Különösebben nem érdekelte a festmény. Egy milliót ugyan felajánlott érte, de inkább azért, hogy áruljam el neki Geoffrey titkát, a termet és hogy mi van benne. Nyilvánvalóan sokkal nagyobb zsákmányra vadászott, mint egyetlen kétséges értékű festmény. Ismervén Geoffrey természetét, – Katalin Salvatore felé nézett, – és a logika szabályait alkalmazva, Geoffrey, éppen úgy, ahogy engem megöletetett egy felfogadott bérnyilkossal, a festményt is mással lopathatta el és elszállította Londoni házába. Ott másolatot csináltat róla, és azt fogja eladni Leroy Lee-nek, mint eredetit.

– Értelmetlenség. – Salvatore rázta a fejét. – Nélkülem senki nem tud tökéletes másolatot csinálni.

– Abszolút génusz, – Katalin mosolygott. – Fényességesen okos, Signor Sorbonesi. Gratulálok, maga megoldotta a gordiuszi csomót. Geoffrey kiürítette a maga számláját, hogy

maga rohanjon vissza hozzá és csinálja továbbra is, amit negyven évig csinált neki, legsajátosabban a festmények hamisítását, amiket majd ő elad.

– Mi a helyzet ezzel a házzal? – Ani di Gracie felnézett, csinos arcát az ijedtség és a nyugtalanság még a szokásosnál is sápadtabbra festette.

– Feltehetően két hétre van kibérelve. – Katalin mosolygott leereszkedően. – Kérdezd meg a házvezetőnőt. Mi is a neve?

– Marija. – Ani di Gracie válaszolta. – Marija nagyon kedves személy és te is légy jó hozzá. Egy pillanat és megkérem, hogy jöjjön be.

Valóban, Ani di Gracie kisvártatva visszajött az idős nővel. Kiálló hasán és lapos mellén szürke kötény lógott, és kezeit szárítgatva rajta, engedelmes udvariassággal állt meg előttük, de mégis volt benne valami dacos kihívás és megvetés csillogott a szemében.

– Hivatott, uram, – mondta, a külföldieket semmibe sem véve, és csak a legidősebb férfihez szólva, akit a teremben láthatott. – Miben lehetek szolgálatára?

– Mondja meg nekünk. – Salvatore fixírozta ellenségesen az idős nőt, mert a választ sejtette, és irtózta tartalmát. – Kinek a tulajdonában van ez a kastély? Az enyémben?

– A Dubrovnik Hagyatéki Társulat a tulajdonos és alkalmaként kiadják bérbe hírességeknek, fontos politikusoknak, mint feltételezhetően maguk is. Jelenleg két hét tartózkodásra előre ki van fizetve, és nem kell, hogy bármi miatt is aggódjanak. Napi háromszori étkezés, és ki fogok tenni magamért.

– Valóban? – Salvatore kapkodott a levegőért, mialatt Frano Gospodin kárörvendő mosollyal szemlélte. – Ki fizetett érte, ha szabad kérdeznem? Mert én minden bizonnyal, hogy nem.

– Valaki Angliából egy internetes ügynökségen keresztül. – Marija felelte. – A nevet nem közölték velem.

– Geoffrey Coburn. – Az apa foga megcsikordult, és szavai sziszegve törtek elő szájából, mintha egy áspiskígyó hirtelen beszélőképpé vált volna. – Az aljas csatornatöltelék, az találta ki ezt az egész csalárdságot, tiszta szórakozásból, mert semmi haszna nem lehet az én megsemmisülésemből.

– Salvatore, – Frano Gospodin Salvatore görnyedt válla köré fonta iszonyatos erejű karját. – Lehetne egy privát szavam hozzád?

* * *

Frano előre engedte Salvatorét, és becsukta maguk mögött a dohányzó szoba ajtaját.

– Salvatore, – kezdte, – néhai drága édesapámnak legjobb barátja, ne keseredj el. Minden rosszban van jó, hidd el nekem. Én lehetőséget látok mindenben, ahol mások katasztrófát. Mint a Bolygó Hollandi, elátkozott utazója vagyok a hét tengereknek, és ha megengeded, hogy így fejezzem ki magam, megtaláltam az én Szent szerelmemet, az asszonyt, akinek igaz szerelme meg fogja menteni a lelkemet, és akit szeretni és gondozni fogok, ami élek.

– Mit mondasz? – Salvatore görnyedezett a férjezetlen és szépséges leánygyermekkel megáldott asszonytalan apák örök dilemmájának iszonyatos súlya alatt.

– Ani di Gracie kezéért esdekelek nálad, – Frano Gospodin két vastag kubai szivart húzott elő mellényzsebéből és az egyiket felajánlotta Salvatorének. – Mérheterlenül gazdag vagyok és ezt a kastélyt is meg tudom venni, bármi is legyen az ára, és Ani di Gracievel otthonunkat fogjuk varázsolni belőle, mialatt a városban tartózkodunk.

– Hallottad, amit mondott. – Az apa felelte letargikus, minden elveszett hangon. – Valaki másba szerelmes. Nem vagyok benne biztos, hogy rá tudom-e beszélni, hogy megváltoztassa érzéseit.

– A szerelem érzése jó, – Frano Gospodin elmélyülten jártatta a vastag falakon függő százados tengerjárók és öreg bárók portré festményein a szemeit, – és tárgya könnyen felcserélhető. A te leányod csak nemrégiben fedezte fel a szerelmi sejtelem magasztos érzését, talán csak egy múltóan átmeneti szexuális vágyat, amibe ifjú hormonjai kergették bele. Nem látok semmiféle fiatalembert körülötte lézengeni, és tudom, hogy leányod titokban engem csodál. Csodálja sikereimet és az egész világon nincs nálamnál jobbképű férfi. Engedd meg, hogy közelében legyek, és a kettőnk közötti vonzalom teljes virágzásába bontakozzon. Ani di Gracie meg fogja érteni, hogy mi van itt kockán. Édesapja egyetlen fillér nélküli nincstelen, és ezzel nem akarom mondani, hogy ez a te hibád, de a bosszú érzése mindennél édesebb, és én megmutatom neked, hogyan töltsd ki, egyszer és mindenkorra.

– Hogyan? – Salvatore hörögte fájdalmasan. – Olyan keveset tudok, és abban sem vagyok bizonyos.

– Nyilvánvalóan, – Frano Gospodin megérintette az apa karját és felemelte az állát. – Geoffrey Coburn az életedet leromboló vihar epicentruma. Ennyit össze tudtam szedni a beszélgetésekből, amit idáig hallottam. Hallgatódzás nem éppen nemes célkitűzés, de a cél szentesíti az eszközt, és készen állok vitorláimat kibontani és London felé hajózni, és megtekinteni Geoffrey Coburn házát, mialatt a gazda nincs odahaza.

– Vitorlát bontani? – Az apa hebegte.

– Igen, – Frano bólintott. – Engedj meg két napot, hogy hajómat megtöltssem a körbeutazáshoz szükséges províziókkal. Mind a két irányban az út egyenként két hetet is igénybe vehet, ami több mint elégséges idő, hogy Ani di Gracie és én kellőképpen kialakítsuk kapcsolatunkat. Ha egyszer bizonyos vagyok igaz szerelmébe, az átok felemelkedik lelkemről é a Katolikus egyház szertartásai szerint, mint férj és feleség egybekelhetünk. Természetesen, ha te is engedélyezed.

– A fiatal magyar párt is meghívod az útra? – Salvatore csodálta a jóképű és végtelenül gazdag és látszólagosan földöntúli titokzatos hatalommal rendelkező kérőt. – Nekik is van valami elintéznivalójuk Geoffrey Coburnnal. Extra segítséget nyújthatnak, ha szükségben leszünk.

– Semmi szükségem extra segítségre, – Frano Gospodin és masszív hangja végigvisszhangzott az egész épületben és kigomolygott a tengerre. – Semmi szükség extra segítségre, de könyörületes ember vagyok és minél több lelket tudok elvinni hajómon annál jobb.

– Akkor megegyeztünk. – Salvatore Sorbonesi kezet nyújtott és engedte, hogy Frano Gospodin szinte összeroppantsa acélkemény markában.

Huszonharmadik Fejezet

Ani di Gracie barátságosan mosolygott Katalinra. – Isten útjai kifürkészhetetlenek, – mondta, – és a végén minden jóra fordul.

– Igaz, – Katalin bólintott. – Úgy néz ki, hogy elvesztettem egy festményt, de találtam helyette egy férfit, aki szívből igazán szeret.

– A festmény, – Ani di Gracie lazított a pozitúráján, kényelmesebbet és magabiztosabb testhelyzetet felvéve és a fonott kosár után nyúlt baljánál, tele fonál és cérna gombolyagokkal, kötőtűkkel és elgondolkozva nézegette őket. – A festmény nincs elveszve. Valahol meg kell, hogy legyen és meg fogjuk találni. A másik kérdés, amit említettél, ha megengeded, hogy őszinte legyek, megtalálni és megtartani egy embert, akit szeretsz, én sokkal nagyobb szerencsének tartom, amit szeretnék, ha egy napon velem is megtörténne.

– Mi lenne a hotel menedzserrel? – Katalin a leány felé pillantott. – Mi lenne azzal? Mit mondtál, mi is a neve?

– Ah, jóformán alig ismerem. – Ani di Gracie mélyen elpirult és lesütött szemekkel az ölébe nézett, és nem vette észre Marija Crnobori vizsgálódó szemeit, ahogy a nő mély intenzitással szemlélte reakcióját. – Csak egyszer láttam, és akkor is nagyon rövid ideig.

– Értem. – Katalin felelt, és szája sarkában szarkasztikus mosoly bujkált. – Tucatot kapsz egy dénárért. Nekem elhiheted, már többször megjártam ezt az utat.

– Mit gondolsz Frano Gospodin kapitányról? – Ani di Gracie a dohányzószoba ajtaja felé pillantott, hogy biztos legyen benne, hogy még mindig csukva van.

– Gospodin kapitány, – Katalin felnézett, mosolya erősödött és a gúny minden nyoma felszáradt róla. – Gospodin kapitány jó ember. Van olyan jóképű, mint bárki más, és bármi földi mércével megmérhető vagyonosságnál is gazdagabb. Bármi nő, legyen az a legszebb és a legválogatósabb, büszke lehet, ha felkeltette a kapitány érdeklődését, és én úgy veszem észre, hogy te nagyon is felcsigáztad figyelmességét.

– Gondolod? – Ani di Gracie suttogta és a restelkedés rózsás lángjai festették arcát pirosra.

– Igen, úgy gondolom, – Katalin gyengéden megsimogatta a zavarban lévő leány arcát, – és apád nem az egyetlen férfi az egész földkerekségen. Vannak mások is, akik felmérhetőek hozzá. Nem számít, hogy mennyire magasra tartod érényeid és tulajdonságaid.

– Köszönöm. – Ani di Gracie ismét az ölébe nézett és ajkait vértelen, keskeny vonalba szorította, ahogy a dohányzó ajtaja megnyílt és édesapja és Frano Gospodin visszatértek a szalonba.

– Jó híreim vannak, drágám, – Salvatore atyai szeretettel és rajongó csodálattal szemlélte leányát, és ahogy tovább szötte szavait, Frano Gospodin egy lépéssel lemaradt követte, és elismeréssel méregette a fiatal nőt. – Londonba fogunk hajózni és elmegyünk Geoffrey Coburn házához. Geoffrey látszik minden bajunk okának és felelősségre fogjuk vonni. Gospodin kapitány, és használhatod a Frano nevet, ha akarod, felajánlotta hajóját, hogy elvigyen oda. Olyan lesz, mint egy luxus tengeri utazás, egy vitorlás hajón, amilyent őseid használtak kereskedelmi tevékenységük gyakorlására.

– Igen, apám, nagyon jó lesz és kedvem fogom lelteni benne. – Ani di Gracie szinte észrevehetetlen hangon suttogta, és ahogy szemét Frano Gospodin kapitányra emelte, a tavasszal elsőnek virágzó rózsá halovány színére pirult és bólintott a jóképű férfi felé. – Köszönöm, Frano, s mostantól kezdve maga is nevezhet engem Anice néven.

Frano megfogta a leány kezét, lélegzetnyi csókot lehelt rá, egy gyengéd fuvallatot, mintha a hajnali szellő susogását ajándékozna neki az Éden kertjében. – Köszönöm, hogy előlegezi nekem a kételkedés bizalmát, és ígérem magának, hogy nem fogja megbánni.

– Egy feltétellel, azonban, – Ani di Gracie a rózsaszínek még érzékibb árnyalatára pirult.
– Ha Katalint és vőlegényét, Andrást is magunkkal hozzuk. Nem fognak bajt okozni, és ők is szeretnének szembeállni Coburn úrral.

– Természetesen, – Frano Katalinra és Andrástra fordította tekintetét. – Ez magától értetődik, ha velünk akarnak tartani.

Katalin megnézte magának a kapitányt. Határozottan csodálta csiszolt és leghengerlő modorosságát, de nem tudott mit kezdeni vele. Túlságosan jónak hangzott az ajánlat, mintha Mefisztónak adná el a lelkét. Ennek ellenére, miután Andrástra nézett és tudomásul vette belegyező bólintását, Frano felé fordult és egyenesen a szemébe nézett.

– Végtelenül örvidenénk, – mondta suttogóan szenzuális hangon, tele csábos ígérrettel és kacér célzással.

– Holnapután indulunk. – Frano mondta és kihúzta magát, szinte egy fejjel magasabbnak látszott, mint valóban. – Ez elegendő idő lesz pihenésre, egy kis városnézésre, és hogy újra felfedezzük dicsőséggel teli múltunkat. Mindig ezt teszem, mielőtt hosszú útra indulok. Mások templomba mennek és felülről jövő áldásért imádkoznak, de én pragmatikus fajtából való vagyok. Magamban hiszek és kitartásomban és hozzáértésemben. De most, lássuk a vacsorát, farkaséhes vagyok és méltóan meg kell ünnepeelnünk találkozásunkat és jó szerencsét kell kívánnunk magunknak.

– Marija, – Salvatore Sorbonesi a házvezetőnőre tekintett, aki mostanáig csendesén várakozott a háttérben, de minden kiejtett szót gondosan az emlékezetébe látszott vésni. – Kérem, készítsen vacsorát, és tálaljon a grand ebédlőben.

– Igen, uram, – a matróna meghajtotta magát, – természetesen. Azonnal készítem a vacsorát, de lényegesen jobban haladnék, ha a kedves leánya segítene.

– Én is segíthetek. – Katalin felemelkedet székeből. – Imádnék kuktáskodni egy kicsit és egy csodálatos vacsora előállításában részt venni.

– Egy is elég. – Marija mosolygott. – A konyha szűk és kettőnél többnek nincs hely, ha nincs ellenükre.

– Rendben, – Katalin bólintott megértően, ahogy Marija megindult a konyha felé és Ani di Gracie követte.

* * *

A Sorbonesi Citadella konyhája kitűnő példájának látszott az óvilági pazar eleganciának. A régen elmúlt időkől, talán századokkal vagy előbbiről is, egy masszív tűzhely állt közepén, egykoron fatüzelésű, később szén, majd jelenleg földgázra átépítve. A tűzhely uralta a helyiséget és fatüzelésre meghagyott gyomra, még mindig különleges süteményeket produkált, és a leghidegebb napokon is melegen tartotta főnökét és parancsolóját, Marija Crnobori főszakácsnét és pékmestert.

Réz és öntöttvas fazekak és serpenyők függtek a falakon, konyhaművészeti hangulattal megtöltve a helyiséget, a zűrzavarnak és a zsúfoltságnak minden jele nélkül, és fényesen ragyogóra sikálva és úgy is maradva, bárhova, ahova bárki is tekintett. Modernizálás végett és varázslatosságának lerombolása nélkül, az egyik oldalról nyíló éléskamra mélyhűtő szobának lett átalakítva és modern vízvezeték és csatornázás elvezetett minden zsírt és hulladékot, mintha ebben a konyhában semmi ilyesmi soha nem csináltak volna.

– Barátságos, – Ani di Gracie szemei tágra nyíltak, – és nagyon szép, de be kell vallanom, nem vagyok valami ügyes a konyhaművészet területén. Londonban Mercedes csinálta az összes sütés-főzést és bármi más konyhamunkát.

– Semmi baj, drágám. – Marija úgy szólt a leányhoz, mintha máris közvetlen családjához tartozna. – Sokat nem kell, hogy csinálj. Elég előre elkészített és befagyasztott ételem van itt, a

legtöbb a messzi környék legjobb éttermeiből, hogy egy hajóhadra való kalózt is jóllakassak, és még mindig legyen maradék másnapra. Jelenléted csak azért kértem, mert négyszemközt akartam veled beszélni.

– Valóban? – Ani di Gracie nekitámaszkodott a tűzhely langyos oldalának és fényes fekete fűrtjeit előrehozta és elgondolkozva játszott a végükkel, ami olyan egyenesre látszott vágva, mintha most jött volna ki a fodrásztól. – Miről szeretne velem beszélni.

– A barátnőd, Katalin említette az Ivo Ladinic nevet, – Marija meleg, anyai szeretettel szemlélte a fiatal leányt, – és mintha utalt volna rá, és kérlek, hogy javíts ki, ha nem igaz, hogy kedvtelő érzéseid vannak iránta.

– Oh, de vannak, – Ani di Gracie elpirult. – Ivo nagyon kedves ember és megígérte, hogy felkeres itt Ragusában. Édesanyja itt lakik és ezt a kastélyt is jól ismeri.

– Tudom, – Marija a leány keze után nyúlt és gyengéden tenyerei közé fogta. – Ivo már telefonált ide, és mindent elmondott rólad. Nagyon szeret és Ivo az én fiam, és látom, hogy nagyszerűen választott.

– Ah, – Ani di Gracie felelte és lehunyta szemeit, mintha az ájulás szélén vergődne, hogy ilyen hirtelen a figyelem központjába került. – A te fiad? Soha nem gondoltam volna.

– A legtovábbi dolog lenne tőlem, – Marija mosolygott, – hogy befolyásoljalak. Hadd bizonyítsa Ivó, bármennyire is egyetlen gyermekem, magát az irányodban, és ne vegyen le lábadról férfias bőkokkal és ígéretésekkel. Személyes tapasztalataim alapján beszélek. Nekem sok szerencsém nem volt a férfiakkal. Crnobori a leánykori nevem, és Ladinic, Ivo apja, hazug tekergő volt, akinek hittem ifjúi ártatlanságomban. Terhesen hagyott itt és elment Zágrábba, ahol beállt a katonasághoz, és soha többet nem jött vissza, soha nem is telefonált és levelet sem írt. Ügyvédet kellett fogadnom, hogy kicsikarjam a nevét tőle, hogy a fia ne legyen törvénytelen zabigyerek. Hidd el nekem, én nem bízok a férfiakban, és te sem kellene, hogy bízzál bennük. Ivo, vagy legyen bárki is a választásod, százszorosan ki kell, hogy érdekelje bizalmadat.

– Soha nem beszélt hozzám még senki ilyen szépen. – Ani di Gracie sírni kezdett. – Édesanyám belehalt a születésembe, és soha nem volt mellettem egy anya, aki törődött volna velem, és aki figyelmeztetett volna a szerelem és a kapcsolatok veszélyeire. A legjobb iskolákba jártam és a legszigorúbban neveltettek, de soha senki nem beszélt hozzám bizalommal a szívügyek és a szerelem nehézségeiről.

– Semmi baj. – Marija elengedte a fiatal leány kezét és belépett a hűtőkamrába, és kinyitotta a mélyhűtő ajtaját. Ani di Gracie követte és, ahogy a kökeményre fagyott készételeket kezdte leszedni a polcokról, a vállá felett visszanézett rá, – de ha nincs ellenedre, szeretnék egy pár jó szóban tanácsot adni Frano Gospodin kapitányról.

– Rendben, – Ani di Gracie felelte, és egyenként elvette a fagyasztott ételeket Marijától, és magas toronyban egy tálcára rakta őket. – Hallgatlak.

– Gospodin érdekes ember, és ezzel nem mondok sokat, – Marija két fagyasztott készételt betett a két mikrohullámú sütőbe, ami a pult felett látszott beépítve, – és kicsi leányzó korom óta ismerem.

– Talán az édesapja lehetett, – Ani di Gracie mondta és a polcokról szedegetni kezdte a tányérokat, letörölte őket és rárakta egy kerek asztalkára. – Apám említette, hogy ismerte Gospodin kapitány apját, és mondta, hogy megszólalásig hasonlítottak egymásra.

– Lehet, – Marija összerázkódott, – és nem vagyok egy babonás személy, de titokzatos meséket beszélnek róla és hajójáról. A kocsmákba suttozják egymásnak és kikötői lebujaiban, és a történetek száz évekre mennek vissza. Vissza a régi Ottomán korszakba és a Keresztes Hadjáratok századaiba. Frano Gospodin, mondják, Templomos Lovag volt és eredetileg ő lopta el a Szent Kelyhet, és az óta is gonosz cselekedetek elkövetésére használja. Isten megátkozta, és a nyílt óceánok vizét kell, hogy hajózza, és hét évben, hét hónapban és hét napban

csak egyetlen egyszer léphet partra. Három napig maradhat és kutathat és kereshet, de ismét mennie kell, hacsak egy hajadon igaz szerelme meg nem váltja kárhozatra ítélt lelkét, és akkor többet nem kell tengerre szállnia.

– Megragadóan bővöletes történet és egy Wágner Richard opera tárgya. – Ani di Gracie mosolygott, de sápadt arcára alatt rejlő finom izmok reszketése elárulta megmérhetetlen félelmét. – És, kérlek, ne sértődj meg, de nem hiszem el. Senki nem él több száz évig, és a hajója sem öregebb, tegyük fel, kétszáz évesnél.

– Legyen úgy, ahogy gondolod. – Marija suttogetta. – Remélem, hogy nincs igazam, de Frano Gospodin az újraéledt ördög maga, vagy legalább is valaki nagyon közeli hozzá.

– Megígértem, hogy vele és társaságának többi tagjaival elmegyek Londonba. – Ani di Gracie nézte, ahogy Marija kicserélte a mikrohullámúban a lobogó és sistergő ételeket a fagyasztottakkal. – Nekünk is van elszámolnivalónk Geoffrey Coburn úrral, aki egy másik feltámadott ördög vagy gonosz démon, – itt Ani di Gracie leereszkedően mosolygott – és Frano megígérte, hogy segíteni fog. Apám bűnös dolgot csinált Katalin ellen, és mérhetetlen sokkal tartozunk Katalinnak. Segítenünk kell neki, hogy visszaszerezze festményét, és apám vissza kell, hogy szerezze vagyonát attól a tolvaj gazembertől. Sajnálom, de Londonba kell mennem.

– Mit mondjak a fiamnak? – Marija felnézett és hosszasan szemlélte a fiatal nőt. – Ha erre jön és téged keres.

– Mondd meg Ivónak, – Ani di Gracie gyengéden megérintette az idős asszony ráncos, kidolgozott kezét. – Hogy visszajövök és lehetőséget adok neki, hogy bizonyítsa mivoltát. Ennek ellenére, most, nem tudom magam elhatározni és meg kell, hogy bocsásd tétovázásom. Ha igazán szeret, meg fog érteni.

– Becsületes ajánlat. – Marija bólintott beleegyezően. – Meg kell adnunk a kételkedés előnyét, még ha az ördög maga kéri is vagy az ikertestvére. Most menjünk és terítsük meg az asztalt a nagy ebédlőben.

Huszonnegyedik Fejezet

Kihasználva a szerencsésen jóra fordult időt és a kedvező széljárást a hátukba, és kora reggeltől késő estéig egyfolytában vitorlázva, a Száguldó Szél körbekerülte az Ion tengerbe benyúló Capo Santa Maria di Luca sziklaormot és az éjszaka folyamán átvágott a Taranto öböl vizein. Szicília szigete felé haladva, az olasz föld vonalait még mindig láthatták, ahogy másnap délelőtt késői reggelire gyülekeztek a hátsó fedélzeten. A táj oly szépséges és az út olyannyira megnyugtató, és Ani di Gracie soha nem tapasztalhatta még, hogy az élet ilyen szép is lehet, ilyen megjutalmazó és teli áldással és örömmel.

Később, hogy örömét lelje a magányosságban és összeszedje gondolatait, Ani di Gracie a hajó orrába ment és a korlát ellen nyomta testét és karjait széjjeltárva angyalnak képzelte magát, aki a hajó oldalát gyengéden paskoló hullámok és az ég boltozatán legelésző kisbáránszerű tejszínhab felhők között repdes, és gyermeki módon élvezi a tenger és a mennyek látványát.

– Drága Szélike királykisasszonyom, ugye mennyire dicsőséges és felséges a szabad tengeri élet? – Hallotta Frano Gospodin hangját, ahogy a férfi háta mögül közeledett felé, mintha valami hátborzongató fantazmagória gomolyogna elő hangtalanul a semmiből, mert a vitorlák csattogásának egyenletes ritmusa elnyelte lépteinek deszkákon kopogó zaját.

Sietve leeresztette karjait és egy masszívan magasló hegyorom felé mutatott, ami miazmás lila ködökbe veszve fenyegetően feléjük emelkedve látszott a baloldali látóhatár aljában. – Mi ez a félelmetes csodálatosság, – kérdezte, – és mi az a fekete füstcsóva a tetején?

– Az Etna, – a férfi követte a leány szemeit. – Egy működő vulkán, Európában a legnagyobb. Néphit azt tartja, hogy krátere a pokol bejárata, és számos nyomos ok erősíti ezt a nem egészen babonás hiedelmet.

– Valóban, – Marija figyelmeztető szavaira emlékezve, Ani di Gracie összerázkódott. – Honnan tudná maga ezt ennyire biztosan?

– Hosszú és magányos utjaimon, – a férfi felelte, – rengeteg könyvet olvastam. Kiváló könyveket és közöttük Dante Poklok Képe munkáját is több alkalommal. Amott az a hegy, – Frano a fényesen szikrázó üstökös csóvára mutatott, ami egy váratlan kitörés izzó parazsaiból formálódott és az eget a pokolbéli veresség rémisztő árnyalatára festette. – Az alvilághoz való direkt kapu, ami egyenesen magának Belzebubnak birodalmába közvetlenül vezet.

– Igaz lenne, amit magáról mondanak, – a leány szemei a férfibe fúródtak. – Hogy maga egykoron Templomos Lovag volt?

– Szeretném, ha igaz lenne, – Frano hahotázott, és hangja gurgulázva visszaverődött a csúcsvitorla és a megfigyelőkosár faláról. – Lehet, hogy előző életeimben sok mindenki más is voltam, ha valaki hisz a halhatatlan lélek örök vándorlásában, de most az vagyok, aki vagyok, a világ leggyorsabb vitorlás jachtjának a tulajdonosa, és arra vitorlázok, amerre a kedvem tartja.

– Igaz lenne, hogy minden hetedik évben, hetedik hónapban és hetedik napon, maga csak egyszer léphet partra? – Ani di Gracie kérdezte növekvő önbizalommal, mintha valami titokzatos erő magabiztosságot adott volna neki, hogy bájos vonzóereje és szépsége ellen még maga az ördög is fejet kellene, hogy hajtson és tisztelettel kellene, hogy beszéljen hozzá.

– Igaz, – Frano belenézett a lány szemébe, és földöntúli erő rémlett sötét írisze mögött. – Mendemondák keringenek, és nem teljesen alaptalanul, hogy hajóm háromszor is körbe tudja kerülni a földet szén vagy fa üzemanyag nélkül. Mennyei szelek taszítanak előre és hat hónapra való élelmet, vizet és minden ellátmányt tudok magammal vinni hajóm gyomrában.

– Honnan van az elektromosság és más modern kényelmességek. – Ani di Gracie mosolygott, szinte beleegyezően. – Bőségesen és minden határ nélkül látszik, ahogy van belőlük magánál.

– Napelemek és újra tölthető lítium akkumulátorok. – Frano a hatalmas panelekre mutatott, amik a hajó napnak kitett farát és oldalát szinte beborították. – Modern technológia és óvilági elegancia. Elégge meggyőztem már magát, drága Szélike királykisasszonyom, hogy ártalmatlan vagyok, talán még vallásos is, ahogy némelyek joggal gondolhatják rólam.

– Semmi nukleáris energia? – Ani di Gracie felelte kételkedő hangon.

– Nincs gyakorlati haszna. – Frano mosolygott és a leány keze után nyúlt. – A hajóm fából készült és egy reaktor túl sok helyet foglalna el, és lerombolná szándékomat, hogy környezetvédelmileg barátságos legyek.

– Értem, – a leány nevetett. – A Zöldek pártjának tagja. Rengeteget olvastam róluk a Londoni bulvárlapokban.

– Igaz, – Frano megcsókolta a leány ujjait, – eleget beszélünk rólam. Kérdezhetnék egy-két kérdést én magától?

– Nincs okom, hogy miért ne. – Ani di Gracie kokettáló kacsintást vetett a férfi felé.

– Geoffrey Coburn, – Frano elengedte a leány ujjait és arca ijesztően szigorúra és komolyra változott. – Tudna valami jelt, vezérfonalat vagy nyomot, ha maga is úgy gondolja, amivel jókora hasadékot tudnánk ütni arrogáns és legbeképzeltőbb hozzáállásán? Mi lenne a nagy titok, amit Katalin felfedni fenyegetett, és amiért Coburn orgyilkost eresztett a nyomába. Meg tudná ezt nekem mondani?

– Maga nem ereszt orgyilkost az én nyomomba, vagy igen? – Ani di Gracie nézte merészen a férfit, akit jóformán nem is ismert. – Ha megmondom?

– Nem, – Frano felelte és a leány arcát simogatta, és megcsókolta a homlokát. – Védelmezni fogom magát, szerelmem, úgy segítsezenek engem az ismeretlen hatalmak erői.

– Rendben, – Ani di Gracie suttogta, ahogy ajkaik egy forrón lángoló másodpercre összeértek. – Geoffrey házában van egy hatalmas terem tele mérhetetlenül értékes festményekkel, amiket vagy ellopott, vagy elcsalt másoktól, és restellem beismerni, az apám segítségével.

– Tehát, – Frano hahotázott és ismételten megcsókolta a leány száját, ezúttal jóval erőszakosabban. – A rendőrség bevonása minden feltételezésen kívül áll. Nem akarnánk édesapját bajba keverni. Vagy igen?

– Nem, – Ani di Gracie suttogta és ajkai engedelmesen széjjelnyíltak, ahogy beleolvadt a férfi ölelésébe. Valami benső remegés növekedett előre ágyéka tájáról és áterjedt hasa mélyére, és fel a szívére, mintha sebesen száguldó prérítűz lenne az idáig érintetlen pusztaságban, ami letarolta, elfogyasztotta, kiradírozta, és lehengerelte minden fogadkozó ellenállását és kitörölte Ivórol megmaradt emlékeit. Védetlenül és legyőzötten, többet nem tudott ellenállni az ördögnek.

– Io T'amo morto. – Frano suttogta a fülébe.

– Morto? – Ani di Gracie susogta és elnyomta a férfit.

– Igen, – Frano nem engedte el a leányt. – Olasz kifejezés, a halálon túl is szeretlek.

– Túl fiatal vagyok, – a leány teste megmerevedett és két kézzel lökte el magától a férfit, – hogy az elmúlás és a halál gondolatával foglalkozzak. Kérem, ne beszéljen így hozzám. Bármiben is egyezkedett apámmal, egyszer velem kellett volna, hogy beszéljen.

– Legyen úgy, ahogy akarja. – Frano elengedte a leányt. – Időnk van. Utazásunk majdnem két hetet vesz igénybe, mindegyik irányban, és türelmes vagyok.

– Helyes, – a férfi polipszerű öleléséből kibújva Ani di Gracie a hajó közepe felé futott, ahol látta Andrást és Katalint előbukkanni a nagy ebédlőből, és válla felett figyelmeztető hangon visszaszólt. – Feltéve, ha megtartja a három lépés távolságot.

* * *

Sebesen hasítva a hullámokat, és néha inkább lebegve felettük, a Száguldó Szél sietve haladt előre és egy napon belül az Olasz szárazföld utolsó sziklát is maguk mögött hagyták.

Az éjszaka késői óráiba fennmaradva, Ani di Grácia elmerülten bámulta Bizerte fényeit a Tunéziai parton a távolban elhaladni, ahogy kiértek a Mediterrán tenger nyílt vizeire, az algériai Annaba és a Capo Spartivento kilátótorony között, Szardínia, avagy a más néven ismert Szamarak szigetének déli csücskénél.

Egy láthatatlan műezzin üvöltött az afrikai kontinens legmagasabb minaretjének tornyán, imádságra invitálva az igazhívőket, talán figyelmeztetve az átkozott hitetleneket, hogy az ördög hajóját kormányozzák messzi távolra partjaik közeléből.

– Mi dolgom van ezen a hajón, – tűnődött bosszúsan. – Miért kerülök mindig bajba, ha nem tettem semmi rosszat?

Másnap nem sok minden történt, de ahogy átmentek a Gibraltári szoroson, egy gonosz trópusi légnyomás kanyarodott feléjük Cape Verde szigetéről és orkánerejű széllel tetejükbe ereszkedett, mintha Mihály Arkangyal kardja lenne a végítélet napján.

Az összes ajtót, ablakot és nyílást bezárták és beszögezték, és utasaink félve bújtak össze a nagy szalonban, a hajó gyomrában, ahogy láthatatlan kezek kibontották a vitorlákat, egyenesen az iszonyatos vihar legnagyobb és legkönyörtelenebb széllekeiseinek útjába.

– C'est magnifique. – Frano Gospodin arca ragyogott kísérteties gyönyörrel. – Ha ez az áldásos vihar kitart mellettünk, legalább öt napot lefaragunk London felé tartó utunk idejéből.

– Nem félsz? – Salvatore Sorbonesi kérdezte. – Hogy a hullámok alá merülhetünk és az összes lélek hajónkon odavesz. Senki ki nem fog menteni minket ebben az időben.

– Nem félek semmitől. – Frano Gospodin fensőbbeségűs pátosszal deklarálta. – Imádott hajóm, a Száguldó Szél, még mindig tartja New York és San Francisco közötti a világrekordot, Patagónia csúcsa körül, 89 nap alatt. Egyetlen gőz vagy atomerő meghajtotta csónak sem tudta utolérni ezt a teljesítményt. Nincs gyorsabb hajó, mint egy kiváló építésű klipper biztos kezekben, és ez a biztos kéz én vagyok.

A vihar, az óta már hurrikán erőre növekedve a Jezabel nevet kapta, és nyomta és kergette őket, mintha magával az ördöggel, Frano Gospodinnal lépett volna elvetemült frigyre.

Minden hajózást és az összes nyugati irányba tartó repülőt a vihar elmúltáig leállítottak Franciaországtól a Cape Hatteras fokig. A Száguldó Szél észrevétel nélkül hajózott fel a Thames folyón, az éjszaka legsötétebb közepén.

Ahogy haladtak felfele a folyón a vihar elvonult, mintha soha nem is létezett volna és fekete nyugalom váltotta fel, és az emberek féltek kijönni rejtékhelyeikről.

Röviddel később, miután kötelekkel vastag kikötőbakokhoz erősítették, és büszkén magasodva az angol ködben, most már vitorláktól levetköztetett árbocainak csúcsa elveszve a semmibe, a Száguldó Szél csendesen ringatózott közel a Westminster palota falaihoz, ahogy a Canterbury katedrális masszív tornyában a nagyharang éjfél kongatott.

– Tehát, – Frano Gospodin kiáltotta, ahogy társait szemlére állította vitorlásának nyitott fedélzetén. – Ki ismeri a legrövidebb utat Kensingtonba, annak a híres Geoffrey Coburnnak, annak az aljas szemétnek a házához aki, szembe mert állni hatalmammal.

– Micsoda ostoba dicsekvés, – Katalin suttopta Ani di Gracie fülébe, – ha ez a beképzelt bohóc az ördög, akkor én meg az Orleansi Szűz vagyok.

Egy sötét és jókora csukott hintó jelent meg a kikötődokkon, és a négy feketebársony színű paripa, kantárjuk feszesre húzva és ágaskodva, megállt a hajóhoz közel. A bakon gubbasztó kocsis arcát nem láthatták, de szokatlan hosszú ujjaival és fekete körmeivel befele intette őket, és ahogy egyenként felkapaszkodtak a leengedett lépcsőn, a lovak topogtak, és ideges várakozással rúgták az út macskaköveit.

Huszonötödik Fejezet

Geoffrey Coburn háza a Kensington kerületben csendesnek tűnt, szinte elhagyottnak, ahogy a négylovas fekete batár elérte és megállt kovácsoltvas főbejárata előtt.

– Legjobb lenne, – Frano Gospodin vigyorgott földöntúli gyönyörrel, – ha Salvatore és Ani di Gracie egyedül csengetnének be, és közölnék a háztartásbelivel, ha létezik ilyen, hogy hazaérkeztek és szeretnének bejönni.

– Hol van Geoffrey, – Katalin akadékoskodott. – Mi lesz, ha itthon tartózkodik? Mit mondjunk neki akkor?

– Nem lesz itthon. – Frano hahotázott. – Business partnerem telegráfot küldött neki, hogy egyszer az életben való alkalom adódott, hogy luxus bérpalotát építesse a Copacabana tengerparti strandon. Jelenleg a Brazil adófizetők költségén dorbézol és mulatozik Rio de Janeiróban.

– Csak kérdeztem, – Katalin vállat vont. – Az ember leánya soha nem tudhatja, mi leselkedik az ismeretlenbe vezető út kanyarulatán túl.

– Mi a hintóban maradunk, főleg magát is beleértve, – Frano rosszállóan csóválta a fejét, – és hagyjuk Salvatorét és leányát bonyolítani ezt az egész hazaérkezési bejelentkezést.

Öt vagy tíz hosszú perccel később, léptek közeledtek a házban belülről és az ajtó csikorogva megnyílt. Mercedes állt a keskeny rés benső oldalán és pislákoló olajlámpást tartott a kezében.

– Halló, drágám, – Salvatore mosolygott. – Örvendek, hogy látlak. Megjöttük, lennél olyan kedves és beengednél.

– Természetesen, – Mercedes sóhajtott megkönnyebbülve, – legyenek üdvözölve és elnézést a kinézetemért. Már lefeküdtünk és most keltem ki az ágyból.

– Semmi baj, – Salvatore belépett az ajtón és Ani di Gracie követte, és válla felett hátra tekintett, hogy mit csinálnak a többiek.

Nem látta őket. A hintó eltűnt, mintha a köd nyelte volna el, vagy nyom nélkül felszívódott volna, de sehol nem lehetett látni őket.

– Geoffrey itthon van? – Salvatore kérdezte a fiatal mulatt cseléd lányt. – Legalább tíz napja nyomát veszítettük.

– A mester Argentínában vagy Brazíliában. – Mercedes felemelte a lámpát és megvilágította a férfi arcát. – Valamiféle ingatlan ügyletben. Már amennyire én tudom. De egy vagy két napon belül itthon kell lennie.

– Nagyon jó. – Salvatore bólintott. – Legalább lesz egy kis időnk pihenni és összeszedni magunkat. Menjen vissza aludni, legdrágábbam. Mi ismerjük a járást fel a padlásig, a mi tetőtéri lakhelyünkhöz.

Mercedes meghajtotta magát és engedelmesen lesietett az alagsorba vezető lépcsőkön, ahol a raktárszobák és a tüzelőanyag kamra között megosztotta a cseléd szobát testvérével, Sebastiannal.

– Mi történt? – Sebastian megmozdult a túlsó fal melletti ágyában.

– Semmi, – Mercedes elfújta a lámpás lángját. – Mister Sorbonesi és a fiatal úrnő jött haza. Aludj tovább. Kora délelőtt reggelit kell majd csinálnunk nekik.

– Örvendek, – Sebastian morogta álmosan, – végtelenül boldog vagyok, hogy visszajöttek, de most szeretném lehunyni a szemem és szeretném megölelni a párnámat.

Salvatore és Ani di Gracie lábujjhegyen felóvakodtak a padlástérbe és bementek a festőműterembe, ami üresnek látszott és árvának, ahogy a por lassan belepte az állványokat és tartópolcokat, és az egyszerű bútortárat.

– Szeretnéd kicsit rendbe szedni magad? – Salvatore megsimogatta leánya kezét. – Én addig lemegyek és beengedem őket a szolgálati bejáraton. Egyelőre ne oltsd fel a villanyokat. Nem akarom, hogy a szomszédok észrevegyék, hogy hazajöttünk. Ha végeztél gyere le könyvtárba és én is odakalauzolom a többieket.

A földszintről kilépve az öreg festményhamisító a hintót már rúddal kifelé betolatra találta, köztük és a szomszédos épület közötti sikátorban, és a kifogott lovak, mint sötét árnyékok némán legeltek a közeli gyepes részen.

– Na, hogy áll a dolog? – Frano Gospodin bukkant elő a sötétből. – Itthon van Mr. Coburn?

– Nincs. – Salvatore körülnézett, hogy nem-e figyeli őket valaki. – Jöjjenek be és megmutatom a házat. A gondnokok mélyen alszanak, és ha vigyázunk, csinálhatunk bármit, amit akarunk.

– Akármi is lesz, amit teszünk, – Frano vigyorgott. – Csendben fogjuk véghezvinni.

Az éjféli triumvirátus, Frano, András és Katalin belopakodott az épületbe, és Salvatorét követve végiglábujjhegyeztek a folyosók, titkos ajtók és rejtett járatok hosszú során és beléptek a kastély legnagyobb szobájába, a mesésen berendezett nagykönyvtárba. Semmi érezhető szag, a szoba hidegnek érződött és száraznak. Geoffrey, hogy védelmezze és megóvja kincseit, mindig rajta hagyta a légkondicionálást.

– Hol van az a legendás titkos szoba? – Frano nézte Salvatorét keményen. – Vagy kezdjük inkább komputerjeivel és páncélszekrényeivel?

– Majd én megmutatom. – Ani di Gracie felelt apja helyett, és két gigantikus könyvespolc között kinyitott egy titkos ajtót. – Kövessenek.

Hosszú folyosó mentében vezette őket, beépített szekrényekkel mind a két oldalon, és ahogy kezét csúsztatta a szegélyek díszítő fadaragásokon, semmiben sem különbözően, mint bémelyik más a házban, egy helyen megállt és megnyomott valamit. Az egyik összecsukható ajtó mögött kicsiny motor kezdett zúgni és a leány nyitottra húzta a lazán járó két szárnyat. Két teljes polc sor tűnt elő a szárnyak mögött, tele cipőkkel, ingekkel, és nyakkendőkkal, ami lassan széjjelhúzódtott és kicsiny billentyűzetet engedett látszatni.

Ani di Gracie beütött egy négy számjegyes kódot és enigmatikus mosoly bukkant elő kicsiny és keskeny, de nagyon is szenzuális szája sarkából. – Számtalan alkalommal néztem, ahogy ezt Geoffrey csinálja, – fordult a többiek felé, – és engedte, hogy figyeljem mozdulatait, mert üresfejű libának tartott, némi iskolázottsággal ugyan, de minden ész nélkül. Ez az én bosszúm, ahogy engem kezelt, és amit elkövetett apám ellen.

Kicsiny zöld lámpa villant a számbillentyűzeten és Ani di Gracie megnyomta a falat. Apró hasíték tűnt elő a folyamatos fehér falban, és egy másodperc múlva ajtó lett belőle.

– Íme, itt van, – a leány mondta. – Legeltethetik szemeiket.

Hatalmas terem tárult elébük. Hatalmasnál is nagyobb, és a falak tele voltak aggatva festményekkel.

– Ah, – Frano Gospodin nyögött gyönyörében. – Ennyi sok, soha nem hittem volna, hogy egy magángyűjtő ennyi kincset össze tud halmozni. Hány festmény lehet itt? – Nézett Salvatore felé. – Mit gondolsz?

– Kétszáz, talán kétszázötven. – Salvatore körbehordozta a szemét a falakon, mintha ellenőrizné, hogy nem-e hiányzik valamelyik.

– Mit mondanál? – Frano Gospodin végigcsúsztatta kezét az egyik festményen, és hangosan felolvasta a névtábláját. – A Szabadság Vezeti a Népet, Eugene Delacroix, 1830. Mennyi lehet az összérték, amennyit itt látunk? Nagyjából, egy két millió ide vagy oda nem számít.

– Ötmillió egyenként. – Salvatore mosolygott büszkén. – Némelyik több, némelyik kevesebb, de mindegyik eredeti.

– Több mint egy milliárd dollár, – Frano pattintgatta ujjait és egyik felmérhetetlen értékű festményről a másikra nézett. – Nem csoda, hogy barátocskánk milliárddolláros hoteleket épít Rio de Janeiróban és Buenos Airesben.

Katalin egy hatalmas festmény elé lépett, amin egy elegánsan öltözött hölgy látszott és mellette egy félig mezítelen lenge ruhában. Felszentelt és Profán Szerelem, Titian festménye 1512-ből, – olvasta le a névtábláról. – Melyik lennék én?

– Odanézzetek, – András kiáltotta. – Szent Sebestyén Mártírsága, Antonio és Piero Polaivolo festménye 1475-ből, a Londoni Nemzeti Galériában láttam nem olyan régen. Mi keresnivalója lenne itt?

– Itt van Madame Récamier, – Katalin táncolt a falak mellett végig, és olvasta a neveket és nézte a címkéket. – Jacques Louis David munkája 1800-ból, de hol van az én Olvasó Nő az Erdőben festményem. Ez az, amit szeretnék leginkább megtudni.

– Ott, – András a terem közepén álló jókora állványra mutatott. – Még nem lett kiakasztva a falra, gondolom, hogy Goffreynek még nem volt ideje hozzá.

– Drága Istenem, – Katalin odaszaladt a festményhez. – Családi kincsünk. Geoffrey Coburn nemcsak meg akart ölni, de festményünket is ellopta. Az egész családomat meggyalázta, beszennyezte a nevünket, és becsmérelte hazámat. Szeretném, ha meg tudnék neki bocsátani és nem lenne bosszúvágy a szívemben, de van. Le akarom égetni a házát és elevenen meg akarom nyúzni a gazembert. Négyfelé vágatnám és szeretném London utcáin végigrángatni véres testét, mint a régi szép időkben, amikor még volt lovagiasság és igazságszolgáltatás.

– Nem rossz, – Frano Gospodin hahotázott. – Meglátom, hogy mit tudok tenni ebben az ügyben, de soha nem könnyű egy milliárdost méltón megbüntetni. Pénz védelmezi a pénzt, és sajnos nem hisznek természetfeletti dolgokban.

– Csillapodj, Katalin drágám, – András az őrjöngően reszkető nő remegő vállára tette a kezét. – Reggel első dolgunk legyen, hogy taxit fogadunk, kimegyünk a repülőtérre, és az első járattal repülünk Budapestre. Felejtsük el ezt a szörnyeteget, és hagyjuk ezt az egész pénz-csináló cselszövését. A pénz nem tesz boldoggá. Soha nem lett volna szabad belekeverednünk ebbe a nemzetközi festményhamisítási összeesküvésbe. Szeretlek téged és össze fogunk házasodni, és örökkön örökké együtt fogunk maradni, és békés családi otthont fogunk magunknak teremteni. Hidd el nekem, ez az élet igazi értelme. Rettenetes életem volt egy szörnyű boszorkány mellett, és én tudom. Az igazi élettárs megtalálása, akit szívedből szeretsz, minden vagyonnál többet ér.

Mélységes elragadtatással sápadt arcán, Ani di Gracie figyelmesen hallgatta Andrást, látszólagosan minden szavat magába fogadva és megértve a fogalmakat, amit a férfi ki akart fejteni. Kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit, de semmi hang nem jött ki belőle. Végül apjára nézett és akadozó hangon kezdett beszélni hozzá.

– Édesapám, te mit gondolsz? Andrásnak igaza lenne? Kellene, hogy meghallgassam a szavait? A jövőm, a sorsom, az életem függ attól, amit most határozok.

Frano Gospodin meredten bámulta az apát, és mély, fenyegető hangja betöltötte az egész termet. – Nekem ígérted a kezét, – kiáltotta, – légy nagyon vigyázatos és bölcs abban, amit most tanácsolsz, mert a következmények beláthatatlanok.

– Ani di Gracie, – az apa határtalan aggodalommal az arcán szemlélte leányát. – Én itt maradok, és te is velem kellene, hogy maradj. Gospodin kapitány jó ember és kezeskedem érte. Jó és boldog életed lesz mellette. Dolgainkat majd elintézzük Geoffrey Coburnnel, amikor visszajön, és itt Londonban megtarthatjuk az esküvőt. Az egész világ fog a lábaid előtt heverni. Te leszel a világ leggazdagabb asszonya.

– Sajnálom, édesapám, – Ani di Gracie az ajtó felé mozdult. – Már előzőleg megmondtam neked. Ladinic Ivót szeretem, és neki leszek a hites felesége. Ez a hullámkergetés ezen az istenátka hajón nem az a fajta élet, amit akarok. Reggel Andrással és Katalinnal együtt én is távozom és vissza fogok menni Triesztbe.

Salvatore felemelte öklét, készen állva, hogy megüsse egyetlen leányát, és a vad gyűlölet lángja lobbant fel kígyószerű szemeiben. – Azt teszed, amit parancsolok neked, – kiáltotta. – Nem azért pazaroltam el az életemet, hogy egy horvát fattyúnak legyél a felesége, a mi nemzetünk legádázabb ellenségének.

– Édesapám, – Ani di Gracie zokogott és felemelte kezét, hogy kivédje a halálos ütés erejét, amit minden bizonnyal egy másodperc századrésze alatt megkap. – Megölhetsz, ha akarsz, de soha nem leszek Frano Gospodin felesége. Soha nem is szerettem és soha nem is fogom.

– Elég, – Frano Gospodin menydörgött és megragadta Salvatore kezét és a rettenetes csendben, ami tettét követte lehetett hallani az öreg festő karján a csont roppanását. – Egy ujjal sem nyúlsz hozzá. Leányod becsületes nő, és a szívét öntötte ki most nekünk. Ha nem szeret, nem tudom rákényszeríteni. Az átok nem lett levéve vállamról. Hajóm ismét útra kell, hogy kelljen a hajnal első sugara előtt, és hét évig és hét hónapig nem tehetem a lábam szilárd földre.

Salvatore hátratántorodott és rémülten dadogta. – Mi lesz most, mi lesz az én sorsom?

– Azt még meglátjuk, – Frano iszonyatos hangja földöntúli erővel visszhangzott. – Maradhatsz itt és kérdezhatsz ügyes kérdéseket Geoffrey úrtól, és várhatod a válaszokat. Vagy jöhetsz velem és megoszthatod az én végzetemet. A kettő együtt nem lehetséges. Hajnal előtt távoznunk kell, és máshol kell majd keresnünk szerencsét.

– Mi lesz velük? – Salvatore Katalinra, Andrásra és leányára mutatott, akik ijedten bújtak össze és készen látszottak menekülni.

– Most azonnal menniük kell. – Frano a telefon után nyúlt. – Egy perccel tovább sem maradhatnak itt, – majd tekintetét Salvatore felé irányítva folytatta. – Neked meg nekem még ma éjszaka itt rengeteg dolgunk van, és nem szabad, hogy bárki is zavarjon. Taxit hívok nekik és mehetnek, amerre akarnak, csak nem itt és feltétlenül sehol a hajóm közelébe. Katalin elviheti a festményét, az övé, és én az igazság és a racionalizmus embere vagyok. Csak azokat büntetem meg, akik bűnt követtek el, például, akik felhívnak bérgyilkosokat és gyilkosságokat rendeznek el.

– Köszönöm, Gospodin kapitány, – Katalin és Ani di Gracie egyszerre suttozták és szinte észrevehetetlenül meghajtották magukat. – Tudtuk, hogy igazságos ember vagy és bízunk ítélezésedben.

Kevéssel később egy temetkezési batár kinézetű Londoni taxi érkezett és András és a két nő beültek, és a hátsó ülésre kényelmesen elhelyezett Olvasó Nő az Erdőben festménnyel egyetemben békésen távoztak.

Huszonhatodik Fejezet

Néhány nappal elteltével, miután befejezte ügyeit Dél Amerikában, Geoffrey Coburn hazaérkezett Kensington kerületi otthonába, Londonba.

– Történt valami érdekleges, – kérdezte, mialatt Mercedes elvette a csomagját és felakasztotta a kabátját. – Jött valami látogató, amíg távol voltam?

– Mester Sorbonesi és Missus Ani di Gracie hazajöttek. – Mercedes felelte, mialatt lekefélte Geoffrey derbi kalapját és gyengéden belehelyezte dobozába a felső polcon. – Az egyik késő éjjel és másnap hajnalban már el is mentek. Ágyba akartam vinni nekik a reggelit és tálcával a kezemben felmentem a padlásra. Nem nyitottak ajtót és a tálcát letettem a padlóra az ajtó előtt. Órákkal később visszamentem és nem nyúltak hozzá. Álkulcsommal bementem a műterembe és semmi jele nem volt, hogy ott lettek volna. Fogalmam sincs, hogy miért mentek el és miért siettek annyira.

– Érdekes, – Geoffrey simogatta az állát. – Felettből érdekes, pontosan mikor történt, hogy itt voltak?

– Négy nappal ezelőtt, Mester, az elmúlt pénteken. Egyetlen szót sem hallottam felőlük azóta.

– Volt valaki más is?

– Senki, – Mercedes felelte, – egyetlen lélek sem. Ijesztően csendes volt itt minden.

– Jobb a csend, mint a zaj. – Geoffrey rázta a fejét. – Többet semmi szükségem rájuk.

– Készíthetek valamit, – a fiatal nő pukedlizett, – egy csésze teát süteménnyel, mialatt a vacsora főzésén dolgozom?

– Igen, kérek. – Geoffrey Mercedesre mosolygott és megérintette a karját. – Okos ötlet, hozd be az irodámba. Öt percen belül ott leszek, de egyszer le kell, hogy ellenőrizzek valamit, mielőtt lepihenhetek. Rossz érzésem van, hogy itt valami nincs rendjén.

Miután Mercedes elment és a konyhában foglalatoskodott, Geoffrey titkos szobája felé vette útját és beütötte a kódot. Az ajtó kinyílt és bement. Bent körülnézett és hátratántorodott.

– Mi, – a hangja recsegett rekedten, – mi történt itt? Hol vannak a festményeim? Mindegyik?

Szemei idegesen pásztázták a terem falait, de semmit nem látott. Mind a négy fal üresen tátongott. Összes felmérhetetlen értékű festménye eltűnt, minden nyom nélkül, kivéve néhány áruló pizsokvonalat a falakon, ahol nem olyan régen, oly elegánsan, csodálatosan, szépségesen és szeretetre méltóan függtek kiakasztva.

– Ellopták az összes festményemet. – Geoffrey tépte a haját és lihegett, és artikulátlan, szinte állatias hangon hörgött. – Hogyan volt ez lehetséges? Ehhez hatalmas teherautó kellett és néhány rakodómunkás, hogy kicipeljék mind, és Mercedes nem látott senkit. Átaludta az egész dolgot. Legalább is azt állítja. A vetélytársaim, a rendőrség, a maffia, szervezett bűnözés. Ez felfoghatatlan, nagyon kevesen tudtak kincseimről. Lássam csak. Salvatore és Ani di Gracie, hát persze. Ők voltak itt. Bárkinek elárulhattak és megfogadhattak egy költöztető céget egy éjszakai műszakra. Sebastian és Mercedes, összejátszhattak a bűnözőkkel, de nem maradtak volna a házban, ha ezt tették volna. Katalin halott, de András, az a gazember csinálhatta. Sokáig nem fogja tudni rejtegetni múzeum nagyságra menő festmény gyűjteményemet. A festményeim valami raktárházban lehetnek elrejtve, nem messze innen. Valaki semlegesíthette a riasztóberendezést.

– Várjunk egy percet, – Geoffrey folytatta szitkozódását, – egy teherautó, kellett, hogy legyen egy teherautó a lopásban, és áthajthattak az alagúton a kontinensre és már valahol Európa közepén járnak. Ismerem Salvatorét, rögeszmésen ragaszkodik szülővárosához,

Trieszthez, és feltehetően mostanra már Triesztben vannak. Telefonáljak csak megbízható szövetségesemnek, Gabriel Gonzalesnek, hogy látta-e őket: Festményeimet meg fogom találni és méltó bosszút fogok állni.

Geoffrey feltárcsázta a számot és egy perc múlva a műhold fogadó végén hallotta a recsegő hangot.

– Mi van?

– Láttad őket? – Geoffrey vartyogta, dühét alig tudva visszatartani.

– A Caffè Stella Polare, James Joyce szobor közelében lefolyt találkozás után nem. Tudod, Pozzo di Borgo volt ott és a ferdeszemű kínai, meg Sorbonesi és a két nő, akik közül az egyiket már kicsináltam. Nyírjam ki a másik cifra dámát is? Elég csinos, abból a fajtából, akit inkább az ágyasomnak szeretnék, néhány éjszakára, ha tudod, hogy mit értek az elgondolás alatt. Ennyi az egész.

– Nem, – Geoffrey krákokott. – Ne ölj meg senkit. Legalább is egyelőre nem. Azonban, ha bármi vicceset látsz, azonnal értesíts. Már úgy értem, hogy valami szokatlant. Például valaki el akar kótyavetyélni egy felbecsülhetetlen értékű festményt az ócskapiacon, vagy valaki túl sok pénzt lobogtat a kezében.

– Várj csak, – a hang mondta érdektelen, de mégis sietős hangon – ha jobban meggondolom a Sorbonesi csaj itt van. Mi is a neve? Ani di Gracie. Nem? Nem kellene, hogy így flancoljon mindenki szeme láttára, ha nem akar feltűnni. Éppen most sétáltak el előttem kart karba fonva a menedzserrel a Grand Duchy hotelből. Hulljon ki a hajam, ha nem igaz. Három méterre tőlem és nyilvános helyen csókolódnak, a szemétláda erkölcsök nélküli ateisták. Ha ki tudnám rádiózni mind a kettőt egyszerre.

– Egyelőre ne csinálj semmit. – Geoffrey tehetetlen méregettel berregtette száját. – Néhány órán belül ott leszek, és Isten legyen a tanúm, kiszedek belőle minden szennyest.

– Helyes, – Gabriel felelt csalódottan és nyilvánvalóan a szétkapcsoló gomb után nyúlva, ahogy hozzátette. – Pontosan ezt teszem.

– Várj, van még egy dolog, – Geoffrey morgott, mint a kóbor kutya, akinek veszélyben a vacsorája. – Tégy túl azokon a hüllőszerű copfokon. Úgy nézel ki velük, mint egy Komoró sárkánygyík. Élettelen szemeiddel, kilógsz a sorból, mint egy gennyes hüvelykujj. Végre viselj már valami tisztességes álruhát.

– Milyet? – Gabriel válaszolta meglepett hangon, kétségtelenül összezavarodva és megsértődve.

– Végy fel egy barna csuhát fehér kötélövvel, és játszd meg, hogy Ferencrendi szerzetes vagy, esetleg egy vezekelő püspök, valamiféle katolikus alak nagykeresztrel a nyakadban.

– Lehetnék egy Falangista katonatiszt a spanyol polgárháborúból? – Gabriel kérdezte felvillanyozva, – veres Beret sapkával és sötétkék inggel hozzá. Hogy úgy nézzek ki, mint aki valóban vagyok, egy keresztény-fasiszta hazafi.

– Az lehetsz, – Geoffrey felelt. – Akárki, mit érdekel engem, kivéve ne nézz ki, mint egy dülledtszemű hüllő. Ez feladná mivoltodat és Ani di Gracie úgy eltűnne, mint fehérruhás angyal a báránylehők mögött.

Ezzel befejezték diskurzusukat és Geoffrey már úton is volt Trieszt felé, mialatt Gabriel hazament és felöltözött, mint egy vagány kinézetű Movimiento Nacional rajongó, a hímezett járom és nyílhegy szimbólummal az ingén, és a győzelmet jelképező, ősrégi V, I, C, T, O és R római betűkkel a sapkáján. Senki nem venné észre jelvényeit, gondolta, mivel a fasiszták már régen letűntek, de szerelése felsőbbbséget kölcsönzött neki és kiválóan érezte magát.

* * *

Ani di Gracie Bécsig együtt utazott Andrással és Katalinnal, ahol elváltak útjaik. Katalin és András Budapestre induló távolsági buszra ült és Ani di Gracie egy kis ingázó repülőgépre, a Trieszti városi repülőtér felé.

A piciny gépmadár erősen küszködött az Alpok felett, emelkedett, süllyedt, erőlködve felpörgette egyetlen motorát és a hófedte hegycsúcsokat szinte meg lehetett érinteni, és más alkalmakkor a lila ködbe vesző mélységekbe bukott alá.

Édesapja járt eszében. Az ördöggel lépett szövetségre, hogy kitöltse bosszúját, és a leány nem akart semmi ilyesminek részese lenni. Szép lett volna, hogy egy ezeréves kastély hercegnője legyen, de az ellenszolgáltatás nem érte meg. – Drága Istenem, – sóhajtott, – ne engedd, hogy Ivóban is csalódjak. Ha Ivó is becsap, angol nevelőnő vénlányként fogom végezni Amerikában.

A pilótafülke nyitott ajtaján láthatta a pilótát és a segédpilótát. Hála Istennek a segédpilóta állását még nem újították ki a költségvetésből. A fiatal és jóképű osztrák pilóta felvette a mikrofont és bejelentette.

– Tíz percen belül landolunk a Trieszti kifutópályán, – mondta és megigazította pilótasapkáját, ahogy a lemenő nap sugarai szinte megvakították és egy hatalmas szirti sas túlságosan merészen húzott el a közelükben.

Kissé göröngyös, a landoló szerkezet kerekei recsegték ropogtak az erős földet érés ütése alatt, és végre megálltak, a kicsiny terminus épület mellett. Isten kegyelméből épségben és minden katasztrófa nélkül.

Kilépett a repülőgép ajtaján, és köszönetet biccentett a kapitánynak, aki műszerei előtt álldogált és éhes, intenzív szemekkel méregette, mintha táncra hívogatná, vagy az ágyba, és a szemei ellenállhatatlan csábba ragyogtak felé.

– Ah, – Ani di Gracie sóhajtott. – Nő lett belőlem és a férfiak óhajtanak, és meg kell tudnom védeni magamat.

Beugrott az első üres taxiba és odaszólt a sofőrnek, egy középkorú harcsabajuszú olasznak. – Vigyen a Grand Duchy hotelhez, kérem.

Ivo Ladinic látta, ahogy kiszállt a taxiból, és rohant elébe, ahogy az ajtón belépett, és a leány a karjaiba omlott.

– Legdrágább Ivo édesem, – Ani di Gracie suttozta, ahogy a férfi csókolta ajkait, és a leány nyaka köré fonta karjait. – Visszajöttem és többé soha el nem hagylak.

– Tudom, – a férfi magához húzta a karcsú és engedelmes testet. – Édesanyám elmondta a rengeteg megpróbáltatást és veszélyt, amin át kellett menned, és végtelenül boldoggá tesz, hogy mellettem döntöttél. Hol van édesapád? Tőle is meg szeretném kérni a kezedet.

– Az apám, – a leány könnyek áztatta szemekkel vizsgálta a férfit. – A sötétség erőit választotta helyettem, és régi Londoni otthonunkban hagytam, az ördög társaságában. Soha többet nem megyek oda vissza, mert el akart adni vagyonért és hatalomért, és egy esélyért, hogy orvosolja sérelmeit.

– Tudom, hogy túl sokat kérek, – Ivo simogatta a leány selymes haját és csókolta lázas izgalom festette rózsás arcát. – De egy pillanatra el kellene, hogy feledkezzél a szörnyűségekről, amiken átmentél. Meg kell nyugodnod, pihened kell, és újra kell gyűjtened erődöt. Megengednéd, hogy kivegyek neked egy saját szobát, természetesen részedről minden költség nélkül, hogy holnap reggel kipihenten, elkezdhessük együtt hátralévő életünket?

– Köszönöm, szerelmem, – Ani di Gracie felelte. – Ezt fogjuk tenni, de, ha te is úgy gondolsz, szeretnék veled egy kicsit sétálgatni a városban és szeretném magamba szívni a hely elbűvölő atmoszféráját. Akarom, hogy mindenki tudja, hogy mi már együvé tartozunk, és örökre a tied leszek, és te az enyém, az idők végtelenségéig. Idáig életemet egy padlásra bezárva töltöttem, és most akarom érezni a szabadságot, első esténket együtt és a te oldaladon.

– Felséges ötlet, – Ivo kabátja után nyúlt. – Fedezzük fel igaz városunk csodálatos légkörét. Járjuk körbe macskaköves utcáit és lélegezzük be a tenger sós levegőjét, és a nem olyan messzi havasi rétek derengő illatát. Ez valóban egy csodálatos hely egy új élet kezdésére.

Ebben megegyezve kimentek a hotelből, és karjukat egymás karjába fonva, andalogtak, megnézték ezt és azt, egy kirakatot itt és ott, és csókokat és öleléseket cseréltek, és a kávéházak nyugdíjas törzsvendégei a járdára kirakott asztalok mellett, elismerő csodálattal szemléltek őket.

Huszonhetedik Fejezet

Detektív Mario Pugliesi di Verona éles szemeket mondhatott magáénak, és mindent észrevett, ami őrségén furcsának látszott vagy kilógott a sorból. Már régen nem látott túl sok fasisztát a környéken, különösen amióta a párt húsz évvel ezelőtt elvesztette a választásokat. Azonban ma reggel, legnagyobb meglepetésére, feltűnt neki egy alak, aki fényes napvilágban lézengett nyilvános helyeken, veres Beret sipkával a fején, amire a győzelem ősrégi Római szimbóluma, a Viktor betűinek elrendezése volt kivarrrva. A jel, bármennyire is kicsiny volt, mégis jól lehetett látni, és ráadásul sötétkéék inget viselt hozzá, a nyíl és a járom összefonódott jelével a jobb zsebe felett. Az alak a járdára kirakott asztaloknál ült az egyik kávéháznál és közömbös pofával nézegette a sétálgató járókelőket, mintha semmi jobb dolga nem lenne.

– A vizsgálódás az én feladatom, – Mario detektív morogta az orra alatt, – és lehet-e őket skatulyázni vagy sem, beszélgessek csak egy kicsit vele, hogy miféle rosszban sántikál.

Megkerülte a háztömböt és bement a kávéház hátsó bejáratán, hogy a kérdéses polgár nem vegye észre, amíg a detektív meg nem ragadott egy széket a mellette lévő asztalnál, nagy robajjal leejtette a padlóra és a legbarátságosabb, bajtársiassággal teli hangon megkérdezte.

– Leülhetek?

A férfi bólintott, máskülönben teljesen, abszolúte semmibe vette, csak nézegette tovább a sétányon forgó tömeget.

– Dicsőség Ferdinánd császárnak és Izabella királynőnek és éljenek a falangisták. – Mario detektív szalutált és mosolygott hozzá.

– Si, – a férfi feléje fordult, és jogos gyanakvással méregette a betolakodót, de semmi ellenségeséget nem lehetett érzékelni reagálásában. – Lehetek valamiben a szolgálatára?

– Különösebben nem, – a detektív vigyorgott, – csak szeretek a múltra visszaemlékezni. Nagypám a Kondor légió pilótája volt, és gondoltam, hogy meg tudnánk osztani néhány nagyon kellemes történetet.

– Ripityára bombáztuk azokat a republikánus szemeteket és rengeteg tömegsírt megtöltöttünk hulláikkal. – A férfi a veres Beret sapkában összeecsücsörítette a száját és megvető berregtetéssel kifújta a levegőt.

– Régi szép idők. – Mario detektív felelte, majd a pincér felé pattintott ujjával és odakiáltotta. – Egy cappuccinót ide, a barátomnak meg duplázza meg, akármit is iszik.

Egy másodperccel később a falangista felé fordult és kacsintott neki. – De még sokkal szebb idők jönnek. Olvasta az újságban az amerikai választások eredményeit?

– Csak a kezdet, – a falangista bólintott. – Egy nap, hamarosan, a keresztényszták fogják uralni a világot.

– Mit gondol azokról beteges hajlamú degeneráltakról? – Mario detektív kérdezte ravasz hangon. – Én különösen azokat a női ruhába öltöző nemi identitás zavarodott férfiakat utálom. Maga is?

– Én is, – a férfi felnézett, – én is utálom őket. Az ilyenek megvetendő elfajulásai a mi egészséges világunknak, amit az Isten nekünk teremtett, hogy benne lakjunk.

– Istenátka hermafroditák, – Mario detektív kiköpött a kövezetre. – Gyűlölök mindenkit, aki másként néz ki és másként gondolkozik, mint mi.

– Egy nemzeti ország a fajilag és erkölcsileg tiszta gyülekezete egy népnek, akik egyazon a területen laknak. – A falangista felelte. – Nincs szükség, hogy megosszuk földünket idegenekkel és degeneráltakkal.

– Okos elmélet, – a detektív vigyorgott és kinyújtotta a kezét. – A nevem Mario, mi a magáé?

– Gabriel, – a férfi elfogadta a jobbot. – Úgy nézem, hogy sok mindenben egyformán gondolkozunk.

– Nagyon is, – Mario folytatta a vigyorgást, és szinte csorgott a nyála, mint egy vadász-vizslának, ami szimatot kapott. – Falangista sejtet próbálunk szervezni itt Triesztben. Lenne kedve feliratkozni?

– Nem tudom, – Gabriel vállat vont. – Jobban szeretek önállóan működni.

– Honnan való? – Mario meredt szemekkel bámulta a férfit. – Nem emlékszem, hogy láttam volna magát valaha is errefele.

– Innen is meg onnan is, – Gabriel viszonzta a farkasszemet. – Ahogy mondtam, akárki is vagyok, nem szeretek feltűnni. Ez megmagyarázza, hogy miért nem látott idáig. Bárki, aki túlzott érdeklődést mutat irántam, nem marad sokáig életben.

– Szuper, – Mario detektív hahotázott. – Maga az én emberem. Lenne kedve nekünk dolgozni, mint áruhás ügynök, vagy informáló, ha jobban szereti ezt a kifejezést.

– Ki a fészkes fekete pokol maga? – Gabriel hátrahőkölt, mintha kígyó csípte volna meg.

– A Trieszti rendőrségnél vagyok detektív, de jelenleg szolgálaton kívüli. Semmi oka az aggodalomra. Csak viccesen rángattam a láncait. Van éppen elég informálónk. Fele Trieszt szorgosan informál a másik felén. De azért, nagyon kedveltem beszélgetni magával.

– Maga aljas csatorna patkány. – Gabriel morogta. – Csapdába csalás, ismeri a koncepciót, vagy nem?

– Ugyan már, – Mario hahotázott, mint egy részeg ló. – Nincs oka tőlem félni. Maga nem gyanúsított a vizsgálatban, amin dolgozom. Nyugi, senki nem sivalkodott még, hogy maga tette.

– Mit nem tettem? – Gabriel értetlenül bámulta a detektívet.

– Városunkban történt egy bérgyilkosság, körülbelül két héttel ezelőtt, és még mindig nincs semmi fogalmam, hogy ki tehette. – Mario gondterhelten simogatta az állát, és sajátos érdeklődéssel szemlélgette Gabrielt. – Ami még rendben lenne. Hol van az megírva, hogy minden gyilkost azonnal el kell, hogy fogjak, de ez az eset, úgy néz ki, mint egy totális melléfogás. El tudja képzelni? A bérgyilkos a rossz személyt ölte meg, és látszólagosan nem is tudja. Senki nem tudja, csak mi a rendőrségen, de mi biztosan tudjuk. Egy szerencsétlen ruhacserélő hermafroditát ölt meg a kijelölt áldozat helyett, egy kivételesen szexi külföldön született dáma helyett, akinek a nemzetközi műgyűjtő kereskedelemmel voltak kapcsolatai. Ezért kérdeztem, hogy maga utálja-e a keresztbeöltözőket, és gyűlöli-e a külföldieket.

– Ember, maga tiszta bolond. – Gabriel felállt és egy tízeurós bankót dobott az asztalra. – Hagyjon ki a gyepes fejű elméleteiből. Nem csoda, hogy az emberek minden rendőrt gyagyás bunkónak tartanak.

Ezt így megmondva Gabriel távozott és Mario odavillantotta szemét segítőjének és belesúgott kabátgallérja szerelt rádióadójába. – Kövessétek, – hangja sercegett a gyönyörtől, – Lehet, hogy ez a bérgyilkos, és ragasszatok rá egy folyamatos, huszonnégy óra hét nap, nyomozófarkat.

Azonban Gabriel sem volt totálisan ostoba gyengeelméjű. Tudta, hogy esetleg követni fogják, és nem volt merő véletlen, hogy helybeli áruhás kopó csevegni óhajtott vele. Többször is irányt változtatott, átvágott keskeny sikátorokon, megfordul az utcákon, és visszatért a sétányra és ismételten kiült a kávéház teraszára. Egy pohár Cinzano bort rendelt és előhalászta mobil telefonját.

– Katalin életben, további utasításokat kérek, – gépelte gondosan a szövegüzenetet és elküldte Geoffrey Coburn címére.

– Ez hogy történhetett? – Jött a válasz.

– Sose törődj vele hogyan. – Gabriel egyre dühösebben verte a billentyűket. – A nő még mindig biztonsági kockázat, vagy erőszakos kimúlása már idejét múlta ügy? Én megdolgoztam a béremért. Nem az én hibám, hogy elhibáztuk a célpontot. Az a féleszű businessstársad, az adta nekem a rossz információt és terelt téves irányba.

– Lefolyt víz a híd alatt. – Geoffrey válaszolta. – Ennél sokkal nagyobb problémám van. Fogalmam sincs ki árult el, de ahogy odaérek szólásra bírom azt a Sorbonesi lányt, és ha egyszer komolyan kezdek beszélni hozzá, énekelni fog, mint egy bülbülmadár. Van egy érzésem, hogy a kis nő a kulcsa ennek az egész fertelmes kalamajkának.

* * *

Ivo Ladinic bőséges reggelit küldetett fel Ani di Gracie szobájába. Reggel hat órától este hatig volt szolgálatban, és nem volt ideje, hogy személyesen vigye fel. Egy órával a reggeli felküldése után, Ani di Gracie lejött a felvonón és odalépett a regisztrációs pulthoz, ahol Ivo éppen rettenetesen el volt foglalva egy német túrabusz most érkezett idős utasaival.

– Ivo, drágám, – a fiatal nő csicsergett a jóképű menedzser felé. – Szeretnék egy kicsit vásárolgatni, ha nincs ellenedre. A ruhatáram olyan szörnyen divatjamúlt, és nagyon szeretnék javítani megjelenésemen. Imádnék nézegetni a helybeli butikokban és divatüzletekben. Vacsorára visszajövök.

– Lenne valami pénzre szükséged? – Ivo mélységes vággyal a szemében nézegette a leányt.

– Nem, – Ani di Gracie elpirult. – Éppen nem.

– Itt, – Ivo előhúzta bankkártyáját a zsebéből és a leány felé tartotta. – Használd ezt. A kódszám a születésnapod dátuma. Érezd jól magad és este találkozunk.

Ani di Gracie kiment a hotelből és csodálatosan érezte magát. Mint egy kalickájából szabadult kismadár, élvezte a szabadságot. Több üzletbe is bement, két jókora csomagra való ruhát vett, nadrágokat, szoknyákat és blúzokat, hozzá néhány hamis ékszert, és két kezében egyensúlyozva a füles zacskókat sétált és csavargott, gondtalanul és boldogan, mintha a világ tökéletesen biztonságos hely lenne és soha semmi baja nem történhetne.

Hirtelen és váratlanul, és ez a jobb szavak hiányában elég szálnalmas leírás, egy óriási termetű férfi válla köré tekerte a karjait, és egy másodperc töredéke alatt berántotta az utcasarok mögé.

A leány eldobta csomagjait és ütötte, ahogy tudta a férfi arcát és rúgta a sípcsontját, de semmi eredmény nélkül. A férfi belökte egy ott várakozó Mercedes Benz kocsiba és utána ugrott.

– Indíts, – a nagydarab tróger intett a vezetőnek mialatt izzadt baltenyerét Ani di Gracie szájára nyomta. – Maradj csendben és nyugodtan, – mondta a reszkető fiatal nőnek, – és nem lesz semmi bántódásod. Csak beszélni akarunk veled, és elengedünk, ha megmondod az igazat.

Ezt kijelentve egy fekete kendőből összehajtott sötétítőt kötött a leány szemire, és mély torokhangon röhögött hozzá.

– Ne ijedj meg. Ez csak standard elővigyázatossági gyakorlat, hogy ne kelljen megölnünk, miután kihallgattunk.

Ani di Gracie-nek fogalma sem volt, hogy a férfi mit csinálhatott a kezeivel mielőtt rátette a szembekötőt, de felettébb büdösnek érződött. Izzadtságának szaga vetekedett a rohadt hagymahéj és áporodott vizelet szagával és nagyot okádott. Óriás adagot eresztett ki torkán és széles legyezőívben beborította vele a drága autómobil.

– Na, most már felbosszantottál, – a férfi üvöltött és ütésre emelte a kezét.

– Megállj, – a sofőr kiáltotta. – Ne üsd. Nem az ő hibája, hogy nem szeretsz kezet mosni és soha nem használsz szappant.

A hang ismerősnek hangzott, Ani di Gracie gondolta, nagyon ijesztően ismerősnek, bár valami rettenetes ütlegetesétől menthette meg.

– Geoffrey, – suttogta. – Maga az?

– Igen, én vagyok, – a sofőr egy pillanatra hátrafordult, – és beszélgetnünk kellene. Egyetért ebben velem?

– Egyetérték. – Ani di Gracie felelte, nyilvánvaló megkönnyebbüléssel a hangjában. – De mondja meg ennek a fertelmesen ocsmány barátjának, ha még egyszer hozzámér, dupla mennyiséget fogok egyenesen ráokádni.

– Nem fog hozzád nyúlni. – Geoffrey rőfögött. – De engedd meg, hogy visszategye rád a szemkötőt. Hosszú út áll előttünk, és kérek, ne vedd sértésnek, de nem akarjuk, hogy megtudd, hogy merre járunk.

– Rendben, – Ani di Gracie bólintott, mélységesen megbánva, hogy nem hozott magával paprikasavas lefűjót, vagy legalább is egy kis gyöngyház nyelvű pisztolyt a táskájában.

Huszonnyolcadik Fejezet

A Mercedes cikkcakkban haladt előre, felgyorsított majd hirtelen lelassult, elbújt majd előbukkant a sűrűsödő forgalomból, nyilvánvalóan lerázni szándékozva bármi kopót vagy fakabátot, és nagyjából egy órával később jóval magasabb régiókban lehettek, mert Ani di Gracie fülei bedugultak és több alkalommal is nyelnie kellett.

Közel egy végtelenségig tartó idő múlva, durva zökkenéssel megálltak, és zúzottkövek vagy laza kavicsok csikorgó zajjal súrlódtak a kerekek alatt. A fertelmes bűzsák valamiféle lépcsőkön felvezette, egy ajtó keservesen nyikorgott és valahova belülrre kerültek. A nehéz portál tompa robajjal becsapódott mögöttük és Geoffrey levette a kötést a leány szeméről.

– Megérkeztünk, – mondta, – legyenek üdvözölve rejtekhelyemen a Dolomit hegység rengetegében.

Hatalmas kúriának látszott az épület, palotának, ha úgy vesszük, Ani di Gracie egy terjedelmes szalon közepén találta magát, tele előkelő bútorokkal és a falakat mindenféle klasszikus festmények borították.

– A régebbi Schwarzenberg kastély, – Geoffrey körbenézett a szobában, szemei tele határtalan büszkeséggel és rátartisággal. – Kiárúrási áron jutottam hozzá az örökösöktől, mert ostobák voltak én meg végtelenül okos. Egyetlen fillérembe sem került. Óriási jelzőlogócsont vettem fel rá a Deutsche banktól, és soha semmi tartozást nem fizetek vissza.

– Felettébb lenyűgöző, – Ani di Gracie elbiggyesztette a száját, és kissé oldalvást rántotta a fejét. – De mégsem magyarázza meg, hogy miért hozott ide akaratom ellenére, és miért kellett eltűnnöm fertelmes barátjának penetráns bűzét, és a szemkötőt, ami teljesen összemázolta a sminkemet.

– Mindjárt rátérek. – Geoffrey vigyorgott, és a természetes nőt nézte, aki tálcán, frissítőket és nassolnivalókat hozott be, és hozzá poharakat és két üveg Vermut italt.

– Köszönöm, Jela, – mondta, – egyelőre ennyi elég. Ne engedje, hogy bárki is zavarjon. Ha szükséges, használhatja a gépfegyvert és a rakéta meghajtású repeszgránátokat a toronyban.

Ezt kijelentve, Geoffrey ismét Ani di Gracie felé fordult, és a bűdös gazember rögtön a leány háta mögé tornyosodott. – Az ok, amiért idehoztuk, és vendékként fogadjuk a házukba, az lenne, hogy néhány kérdést kellene intéznem magához, és elvárom, hogy az igazat beszélje, hacsak nem akarja, hogy bizalmas barátom és közvetlen munkatársam durváskodni kezdjen magával.

– Mi a neve? – Ani di Gracie kérdezte okvetetlenkedő hangon.

– Pardon, – Geoffrey vigyorgott, – de itt mi kérdezzük maga meg hallgat. Csak akkor beszéljen, ha direkte magát faggatjuk.

Ani di Gracie vállat vont. Nem félt. A Cheltenham Leányiskolában, Gloucestershire grófságban, az önvédelmi szakosztály legelsői között volt. Könnyen le tudta volna gyűrni ezt a két korosodó tróger, nyilvánvalóan magas koleszterin vérképpel és ijesztően feltornázott vérnyomásokkal.

– Kérdezzenek, – a leány felelte, – nincs semmi titkolnivalóm.

– Hol vannak a festményeim? Valaki ellopta őket Kensingtoni házamból, és Mercedes szerint, maga meg a maga apja bent voltak a házban a lopás felfedezése előtti napokban.

– Utoljára, ahogy ellenőriztem, – Ani di Gracie mosolygott gúnyosan. – Mind ott függtek a falakon, kivéve egyet, az Olvasó Nő az Erdőben festményt. Katalin azt magához vette. Az övé volt. Igaz? Tehát nem lophatta el. Maga lopta el tőle.

– Aha, végre valahova kilyukadunk, – Geoffrey kiáltotta és szemével Gabriel Gonzales felé vágott, a fertelmes szagú tróger felé, ki lett volna más, aki öklével hatalmas csattanással belecsapott tenyerébe. – Katalin is ott volt. Ki más?

– Eszterházi András, – Ani di Gracie ráncolta a homlokát, és gyilkos pillantást vetett Gonzales felé, hogy tartsa a távolságot. – Tudja, jegyben járnak, hogy össze fognak házasodni. Stefánia, András volt felesége meg megszökött Pozzo di Borgo úrral, és amennyire én tudom, valahol dél Olaszországban mulatozzák magukat, de úgy, mint még soha életükben.

– Ah, a gazemberség csimborasszója, – Geoffrey krákolgott. – Ennek a végére fogok járni és mindenki bűneinek nagysága szerint fog fizetni. Ki lopta el a festményeimet és hova vitték? Ez valami rettenetesen nagy összeesküvés, akkora, mint amilyent a világ még nem látott. Különben is, segített nekik maga is leszedni és összepakolni?

– Amikor mi elmentünk, röviddel éjfél után, a festmények még mindig a helyükön függtek, és senki nem javasolta, hogy le kellene szedni őket. Fogalmam sincs, hogy mi történt miután elmentünk.

– Persze, hogy nem, – Geoffrey összekulcsolta kezeit a háta mögött és lépteivel hangosan dübörögve ide-oda masírozott a szobában, ahogy jogos felháborodás a sötétség legördögiebb árnyalatára festette arcát. – Ki maradt ott, miután maguk elmentek?

– Édesapám és Frano Gospodin. – Ani di Gracie felelte, ahogy hirtelen eszébe jutott a kicsi rugós bicska, amit bugyijának elülső csipkés zsebében hordott. Azonban, hogyan fogja kivenni onnan, és mennyire lenne hatásos, a sárkányszerű nő ellen, aki feltehetően a legmagasabb technikájú modern fegyverekkel őrzi a tornyot?

– Ki a fészkes fekete pokol ez a Frano Gospodin? – Geoffrey üvöltötte és öklével akkorát ütött a kemény tölgyfából faragott asztalra, hogy az hosszában kettéhasadt.

– Frano, – csúfondáros mosoly libbent át Ani di Gracie arcán, ahogy egyik szemét összehúzta és a másikat kikerekítette. – Frano a volt vőlegényem. Apám szerette volna, ha férjhez megyek hozzá, de én kikoszartam, és azért jöttem el onnan. Döntésemnek abszolúte semmi köze a maga szálnalmas festmény hamisításaihoz. Na, most már mindent tud. Megkérné ezt a fertelmesen bűzös barátját, hogy hívjon nekem egy taxit? Ivo Ladinic várja, hogy vele vacsorázzak. Lehet, hogy még a rendőrséget is értesíti, ha ma este nem jelenek meg, és egész Észak Olaszországra és fél Ausztriára kiterjedő, minden személyre érvényes körözést adnak ki keresésemre.

– Emiatt nem aggódnék, – Gabriel Gonzales rázta a fejét. – Senki nem tudja, hol vagyunk, és a birtokon rengeteg hely van, hogy nyom nélkül elássunk egy holttestet.

– Ki ez az Ivo Ladinic? – Geoffrey lebegtette a szemhéját, nyilvánvalóan összezavarodva és mérgesen, és ugyanakkor türelmetlenül és nyugtalanul.

– A vőlegényem. – Ani di Gracie farkasszemet nézett a dühös férfivel.

– Maga csapodár perszóna, – Geoffrey rázta az öklét a lány felé. – Hány vőlegénye van magának? Az Isten szerelmére, fejezze be már, hogy olyan sűrűn férjhez meneget.

– Soha nem voltam férjnél. – Ani di Gracie felelte szemrebbenés nélkül. – Miket nem gondol rólam?

– Rendben, – Geoffrey sóhajtott csalódottan, mint egy rezignált versenyló a veszített grand futam lenyargalása után. – Még egyszer. Ki ez a Frano Gospodin? Soha nem hallottam róla, pedig a családom már századok óta van a szépművészeti businessben.

– Kellett volna, – Ani di Gracie kacagott. – Frano a Bolygó Hollandi, ha nem az ördög saját maga, vagy legalább is az ikertestvére. Ezért nem mentem férjhez hozzá, bár hatalmas vagyont ígért apámnak a kezemért.

– Ördög vagy sem, pusztá kézzel fogom megfojtani, ha ellopta a festményeimet. – Geoffrey megragadta a kétméteres kitömött medvét, ami idáig csendesen álldogált a sarokban, és dühödt erővel fonta ujjait a szegény állat nyaka köré. – A maga apja mutatta meg neki a titkos termemet. A maga apja épen olyan bűnös, mint a sátán maga.

– Először maga csapta be apámat. – A leány dacos bátorsággal nézett az őrző férfi szemébe. – Maga szedte ki az összes pénzt a bankszámlájáról, és megszegte az ígétét, hogy visszaszerzi neki családi erődűnkét Ragusában. Nincstelen, egyetlen fillér nélkül maradt szegényekké tett minket. Akármilyen módon is állt bosszút magán, én nem hibáztatom. Maga megérdemelte. Maga kellene, hogy bocsánatot kérjen tőle és nem fordítva.

– Soha senkitől nem kérek bocsánatot, – Geoffrey ordította egy centiméterről bele a leány arcába. – Mert soha nem teszek semmi rosszat. Amit tettem az emberiség javát szolgálta, és a képzőművészetek érdekét. Összegyűjtöttem azokat a mérhetetlen értékű festményeket, hogy megmentsem őket a degenerált liberalizmus befolyásától, ami minden vallást és fajt összekever, legyenek azok között a legalapvetőbben alantasak is. Hogyan került maga Triesztből Londonba? Mondja csak meg, vagy sugalljon valami használható ötletet.

– A Száguldó Szél clipper vitorlás hajón Gibraltár sziklája körül. – Ani di Gracie mosolygott győzedelmesen, és jottányit sem hátrált. – Mind a hatan, beleértve afrikai férfiszlóját. A Londoni Torony közelében horgonyoztunk le és hintón mentünk Kensingtoni házához. Nem lennék meglepődve, hogy a festményeit a clipper vitorlásra költöztették át. Sok szerencsét, hogy hét tengereken át kergesse őket.

– Megfojtom őket, – Geoffrey kiabálta, – egy kanál vízben, a saját kezemmel.

– Jobban tenné, ha alkuba bocsátkozna velük. – Ani di Gracie felelte hidegvérűen. – Frano és apám méltányos emberek. Tegyen fel egy twitter üzenetet, és előbb utóbb a kezükbe jut. Mondja meg, hogy visszaadja apám pénzét, és meggyőzi az ördögöt, hogy legyen irgalommal a maga lelkéhez és halassza el pokolba való utazását.

– Semmivel sem igazibb ördög, mint én. – Geoffrey motyogta.

– Helyes beszéd, maguk ketten pontosan egyformák, – Ani di Gracie bólintott. – Na, az a twitter üzenet, talán szüksége lenne segítségre a feltevésében?

Ebben a pillanatban heves géppuska tűz tört ki. A toronyból jött, és Gabriel Gonzales felüvöltött. – Ez Jela kell, hogy legyen. Kellett, hogy lásson valakit közeledni.

Következő pillanatban hatalmas robbanás rázta meg az épületet. A XVII. századbeli gótikus torony direkt találatot kaphatott, mert kövek és malter tonnaszámra özönlöttek alá és vízesésként zúgtak el az oldalvást kinéző panoráma ablak előtt. Jela bukkant elő a rejtekajtóból és vadul sikított. – A fekete fenyőbe, megtámadtak és harcban állunk. Több furgon száguldott felénk szélsebesen és egy drón bombát dobott a fejemre. Semmi időm nem maradt, hogy kilőjem a stinger rakétámat.

Alig fejezte be a mondatot, amikor a nehéz tölgyfaajtó kettérepedt és hatalmas faltörő kos rúd a szoba közepéig rontott be a szalonba. Három ember bukkant elő az örvénylő hulladékforgatagból, és Gabriel Gonzales megragadta Ani di Gracie-t. Fél nelsonfogással megfogta a nyakát és a lány könyökével bezúzta a férfi bordáit. A drabális és durva ember sírt, mint egy szopósgyerek és egy tizedmásodpercre elengedte a fiatal nőt. Ani di Gracie körbeperdült, mint egy mongúz az óriáskígyó körül, de Gonzales ismét megragadta, ezúttal egy frontális teljes ölelésben. Ani di Gracie villámsebesen felrántotta térdét és Gabrielt direktbe ágyékon találta. A csapás összezúzhatta a férfi zacskóját, ahogy jajgatva és rugdalódzva, mint egy epilepszia rohamos, fetrengett a földön és két kézzel markolta a tojásait.

Az egyik férfi pisztolyt tartott Geoffrey fejéhez és rákiáltott. – Ne mozdulj, le vagy tartóztatva.

Coburn nem állt neki verekedni. Annál kulturáltabb volt és jobban szofisztikált, hogy erőszakhoz folyamodjon. – Kik a poklok ördögei vagytok, és mi lenne ellenem a vád? –

Kérdezte nyugodt hangon. – Hol van a házkutatási parancs? Az összes kárt megfizettetem veletek és benneteket tartóztatlak le betörésért és halálos fegyverrel való fenyegetésért.

– Detektív Főhadnagy Mario Pugliesi di Verona vagyok, – a törvény derék embere megvillantotta rendőrijelvényét, és egy papírlapot dörzsölt Geoffrey orra alá. – Itt a házkutatási parancs. Emberrablás és gyilkosságra való szervezkedés és a letartóztatás ellen való tiltakozás vádjával le vannak tartóztatva. Akarja, hogy felolvassam a jogait.

– Olaszországban ilyen nincs. – Geoffrey Coburn rázta a fejét. – És maga egy baromságokkal teli degenerált nulla. Senkit nem raboltam el, és nem esküdtem össze senkivel. És most, ha megbocsát, egy emberrel kell beszélnem egy kutya dolgában és mennem kell.

– Kérem, válogassuk meg szavainkat, – Ani di Gracie keresztüllépett Gabriel görcsösen rángatózó testén. – Semmi káromkodás, – mondta, – semmi szükség a csúnya szavak használatára. Maga elrabolt engem, és felvett egy bérgyilkost, hogy öljék meg Kálnoky Katalint.

– Mikről nem beszél, – Geoffrey harsogott, mint egy harci trombita. – Katalin életben van?

– Igen, – egy második férfi csatlakozott a szóbeli dulakodáshoz és Geoffrey-re szegezte mutatóujját. – A maga bérgyilkosa az én drága alkalmazottamat, Fasciolla Vittóriót ölte meg Kálnoky kisasszony helyett. Tévedést csinált, mert nem ellenőrizte le a személyazonosságát mielőtt miszlikbe nem lőtte az arcát.

– Oh, Ivo, drága szerelmem, – Ani di Gracie a hotel menedzser nyaka köré font karjait. – Megmentettél. Honnan jöttetek rá, hogy elraboltak és hogy merre vittek.

– Farkat ragasztottunk rá, – Ivo Gabriel felé biccentett, aki még mindig a földön forgott rettenetes fájdalmak között. – A csomagjaidat megtaláltuk a járdán és egészen idáig követtük a Mercedest. Tony Macaluso tiszta lángész. Született vadászkutya, aki soha nem veszít el egy nyomot.

– Nem, soha nem veszitek el semmi nyomot, – Tony felelte öntelt vigyorral az arcán, mialatt Gabriel Gonzales csuklóira kattintotta a bilincset. – Csak csináltam, amit bármelyik elsőéves rendőrkadét tett volna a helyemben, vagy egy ígéretes jelentkező a Rendőr akadémiai felvételi vizsgáján.

– Ok, Tony, – Mario főhadnagy mosolygott elismerően, – mi mind tudjuk, hogy a szerénység a legfőbb erényed, de most koncentráljunk az előttünk álló szituációra. Szedjük össze ezeket a banditákat, beleértve a kótyagos sárkánynémbert és kísérjük be őket a kapitányságra, és majd ott elbeszélgetünk velük bűneik nagyságáról.

Huszonkilencedik Fejezet

Magas katedráján gögösen trónolva, a Trieszti Törvényszék főbírója dühödten nézte maga előtt a bilincsekbe és lábbéklyókba vert két férfi vádlottat és a malterporos ruhába öltözött nőt.

– Végre, – mondta vészjósló hangon és bírói kalapácsával fenyegető robajjal lesújtott az asztalán lévő, ütésre odakészített fatömbre. Majd Geoffrey Coburn felé összpontosította tekintetét és folytatta.

– Végre, a törvény keze utolérte magát, maga piszkos angolszász csatornaszemét. Gondolja, hogy idejöhet gyönyörű országunkba, megölhet embereket és elrabolhat egy fiatal nőt? Drágán meg fog fizetni büneiért, nem számít, hogy mennyi pénzt gondol a bankszámláján.

– Senkit nem öltem meg és egyetlen lelket sem raboltam el. – Geoffrey Coburn Gabriel Gonzales felé mutatott, – az tette.

– Igen, feltétlenül, – a bíró a még mindig sötétkék ingbe öltözött, szíve felett falangista jelvénnel díszelgő, hatalmas termetű férfi felé irányította tekintetét. – Ez? Ezt ismerem. Ez az ember egyike a helybeli kripta-fasisztáknak. Tehát, maga bérbe vette szolgálatait, hogy gyilkosságot kövessen el, és a fasiszta összerontotta. Ezt akarja mondani?

– Nem én. – Geoffrey Coburn tiltakozott, ahogy az egyik carabinieri közelebb lépett hozzá, a nyilvánvaló szándékkal, hogy betömje a pofáját. – Salvatore Sorbonesi tette. Én műgyűjtő vagyok, és a Christie's Aukcióháznál kikiáltó becsüs. Gyilkosságok és emberrablás, nem az én kenyerem, disztingváljunk, kérem.

– Ki ez a Salvatore Sorbonesi? – Menydörgött a bíró.

– Annak az apja, – Geoffrey Coburn Ani di Gracie felé mutatott, aki a nézőtér első sorában ült és szerelmesen kapaszkodott Ivo Ladinic karjába. – Tartóztassák le azt. Bűnös az asszociációs kapcsolattársulás végett, és egyúttal hatalmas tolvajlást is elkövetett. Az apja ellopta értékes festménygyűjteményemet, és ez a nő az egyik bűntársa. Én ártatlan vagyok.

A főbíró a mellette ülő két segédbíró felé pillantott, akik mind a ketten vállat vontak és egyszerre beszéltek. – A hölgy a vád egyik koronatanúja, sajnos többet nem tudunk róla.

– Egy fontoskodó angol primadonna, ha engem kérdeznek, – Gabriel Gonzales morogta, – és semmi gátlása nincs, annyi se, mint egy kikötő-sikátorbeli szajhának, Liverpoolból. Kacsingatott velem, hogy vigyem a táncba, és csak ingyen fuvar ajánlottam neki.

– Fogja be a száját, – harsogta a bíró és Gonzales felé mutatott. – Vagy betömetem.

A vezető védőügyvéd felemelkedett székéről és beszédre kért engedélyt.

– Legmélyebben tisztelt bíró úr, – kezdte legalázatosabb és legengedelmesebb hangon. – Signor Gonzales a mi következő tanúnk, és ha betömeti a száját nem fog tudni beszélni.

– Rendben, – a bíró dühödten fixírozta a drabális embert. – Ültesse be a tanúszékebe.

Gabriel Gonzales felesküdt, mint egy becsületes, szavahihető tanú, végigmondta az összes szóbeli cifraságokat, és esküre emelte a kezét, ahogy kellett, és fertelmes vigyorral a pofáján többször végigmérte a törvényszéki termet, jobbról is meg balról is.

A védőügyvéd hátul összekulcsolta a kezét és nagy léptekkel járni kezdte a bírói emelvény és a vádlottak asztala közötti részt.

– Ahogy a vád egyik tanúja, detektív Főhadnagy Mario Pugliesi di Verona korábban tanúsította, – kezdte az ügyvéd. – Valaki a Grand Duchy hotel lobbijából, kevesebbel, mint fél órával a gyilkosság előtt, telefonhívást helyezett a maga mobil telefonjára, a mobilra, amit a maga tulajdonában találtunk letartóztatása alkalmából. Meg tudná nekünk mondani, hogy ki volt ez a személy, és hogy mit akart?

– Nem titok, – Gabriel Gonzales vigyora mélységesebbé vált. – Salvatore Sorbonesi volt. Akarta, hogy nyírájam ki a külföldi csajt, és tízezer dollárt ajánlott, ha megteszem. Semmi gondot nem fordított, hogy eltitkolja a telefonhívást. Sőt, teljesen a nyílt publikum tudtára akarta adni.

– Miért? – A védőügyvéd szüneteltette fel-alá való masírozását és várakozóan Gonzalesre meresztette a szemét.

– Nyilvánvalóan, – Gonzales nyerített, – csapdát készített elő nekem. Sorbonesi azt a látszatot akarta kelteni, hogy én öltem meg a nőt, mialatt ő maga tette. A telefonhívás időpontjában én két óra kocsizásra voltam a hoteltől, fent a Dolomitokban, ahol zergére vadásztam. Teljesen lehetetlen lett volna, hogy félórán belül a hotelnél legyek.

– Hazudik, – Ani di Gracie felkiáltott, – apám állandóan velem volt, és reggeliztünk, és számos ember van, aki alibit hajlandó nekünk szolgáltatni. Apám a légynek sem tudott volna ártani, nehogy hidegvérrel gyilkoljon. Apám művész és nem bérgyilkos.

– Kérem, Signorina Sorbonesi, – az ügyész békítően a leány karjára tette a kezét. – Kérem, hallgasson. Maga már tanúskodott az időpont és a hollét tekintetét illetően.

– Összejátszó, bűntárs, – Gabriel morogta, – védelmezi az apját, és eskü alatt hazudik. Tisztára nyilvánvaló.

Az ügyész rázta a fejét, és a bíró felé fordult. – Kérem, ne vegye tudomásul ezt az állítást.

A bíró bólintott és meredten bámulta a védőügyvédet. – Lenne még valami más kérdése is a tanúhoz? – Kérdezte.

– Nem, – a kérdezett felelte, – de a védelem fenntartja a jogot, hogy később visszahívja.

A bíró felnézett. Rápillantott a vádlottra és mérgesen bámulta az ügyvédeket. – A tárgyalást két óra hosszára szüneteltetem, – mondta. – Két segédmagisztrátusom és a vád ügyésze fáradjanak be bírói szobámba, és a többi tartson szünetet. A vádlottak fegyveres őrség alatt helyben maradnak.

Ezt kijelentve felállt székéből és megindult a háta mögötti ajtó felé. A két magisztrátus és az állam ügyésze követték, és ahogy mind a négyen bent voltak a szobában, a bíró intett, hogy csukják be az ajtót.

– Meg kell találnunk Salvatore Sorbonesi urat, – a bíró indított iszonyatosan vészes hangon. – Vagy semmi esélyünk az ügy megnyerésére.

– Signorina Sorbonesi tanúsította, hogy édesapjával az étteremben volt a kérdéses időben. – Az állam ügyésze felelte. – Jogi letételezés van a tulajdonomban, Pugliesi rendőrfőhadnagytól, hogy Signor Sorbonesi kezén nem érzett semmi puskapormmaradék szagot.

– Egy családtag tanúvallomása, különösen egy fiatal leánygyermeké, nem fogadható el jogilag. A puskaporszag hiánya megtámadható mellékkörülmény. Signor Sorbonesi könnyen megmoshatta a kezét. A rendőrtiszt letételezés nem bizonyít semmit. Lenne valaki az étteremből, hogy megerősítse Signor Sorbonesi és leánya jelenlétét az étteremben, a kérdéses időpont idején?

– Nem találtunk senkit, – az ügyvéd elveresedett. – Az étkezde tulajdonosa nem volt ott a kérdéses időben. Rendszerint csak dél fele kezd, és az ügyeletes pincérfiút sehol sem találjuk. Nyilvánvalóan megszökött az országból, mert minden nyom nélkül eltűnt.

– Érdekes, felettébb érdekes, – a bíró idegesen dobolt mahagóni íróasztalának üvegtetején, és félelmetesen mérgesnek látszott és késznek kirobbanni. – Tanácsadó úr, magának sajátságos tehetsége van, hogy ne találjon meg tanúkat. Végérvényesen szüneteltetnem kell az egész eljárást, ha meg nem találja vagy a pincérfiút az étkezdéből vagy Signor Sorbonesit.

– Időre lenne szükségünk, – hebegte a meglepett fiskális.

– Van elég ideje. – A bíró megvető pillantást vetett az ügyvédre. – Teljes másfél órája van a tárgyalás újakezdéséig.

* * *

A tárgyalóterem lassan megtelt, ahogy a szünet ideje lejárt, és az ügyész felállt és aggódva nézte a bírót.

– Tehát, – a bíró nézett vissza mérgesen. – Megvan a pincérfiú vagy Sorbonesi úr?

– Nincs, – az ügyész váratlan bátorsággal állta a bíró tekintetét, – de a vád új tanút szeretne előállítani.

– Mi a neve? – A bíró felemelte a fejét és a védelem sajátos érdeklődéssel szemlélte minden mozdulatát.

– Ivo Ladinic, tisztelt bíró úr, a hotel menedzser. Kérem, engedje meg, hogy tanútételt tegyen.

– Nincs rajta a listánkon. – A védelem három tagja is felugrott. – Diszkvalifikálja, kérem.

– Nem, – a bíró felemelte kalapácsát. – A hotelmenedzser tanúskodhat. Valóban kíváncsi vagyok, hogy mit fog mondani.

Ivo Ladinic felemelkedett Ani di Gracie mellől és megindult a tanúszék felé. A törvényszolga beeskette, és a fiatalember becsületes nagy kék szeméit az ügyész felé fordította.

– Maga jelen volt a hotel lobbijának közelében a gyilkosság idejének környékén. – Kérdezte az állam ügyésze.

– Igen, mint általában. – Ivo Ladinic felelte. – Figyeltem, hogy mi történik és gondom volt, hogy ne legyen semmi baj.

– És mit látott? Eszébe tudná idézni, és el tudná mondani nekünk?

– Igen, – Ivó biztató mosollyal nézett Ani di Gracie felé. – Láttam, hogy Signor Sorbonesi telefonál és körülbelül tíz perccel később lányával együtt kimentek a hotelből.

– Mikor jöttek vissza?

– Nagyjából két óra múlva. Felmentek a szobájukba és öt percen belül telefonáltak, hogy szobájukban gyilkosság történt.

– Ellenvetés. – A védőügyvéd kiáltott. – Sorbonesi lelőhette az első tíz perc alatt. A tanú találgat, és a vád próbálja rávezetni az előre kigondolt válaszra.

– Ellenvetés megadva, – a bíró menydörgött. – Fogalmazza újra a kérdést.

– Értem, – az ügyész félénk mosolyt vetett a mérges bíró felé, majd ismét a tanúhoz fordult.

– Láttam a vádlottat, – itt Gabriel Gonzales felé mutatott, – kijönni vagy bemenni a hotelbe a kérdéses időben, vagy akármikor is?

– Nem mondhatnám, hogy láttam. – Ivo Ladinic elhúzta a száját és sajnálkozóan bólintott. – Nem láttam, de az nem jelenti azt, hogy nem volt ott. Gyakran ott kell hagynom a beiratkozási pultot, és hátul kell elintéznem ügyeket.

– Ellenvetés, – a védelem ügyvédje úgy üvöltött, mint egy légiriadó, amit fényes nappal kipróbálnak. – A tanú egy egyszerű igennel vagy nemmel kellene, hogy feleljen, és nem kellene fellengzős szónoklatot tartania, hogy az érzéseit magyarázza. A potenciális vádlottal szerelemben van. Nem látják, ahogy fogják egymás kezét? Elfogult. Kérem, diszkvalifikálja.

A bíró bólintott. – Megadva, – mondta és Ivo Ladinicre szegezte a mutatóujját. – Befejeztük, elmehet.

Ani di Gracie sűgött valamit ügyvédjének és a férfi felemelte a kezét.

– Tisztelt bíró úr, – mondta. – A kliensem bejelentést szeretne tenni.

– Rendben, – a bíró összehúzta a szemét, – de fogja rövidre.

Ani di Gracie felállt. Hosszú világoskék ruhát viselt, és fehér csipke fodrok takarták a nyakát. A becsületesség megtestesítőjének látszott, és ráadásul csodálatraméltóan szépek is.

– Hajlandó vagyok az emberrablási vádakat ejteni mind a két vádlott ellen, – jelentette be kristálytisztán csengő hangján. – Feltéve Mr. Coburn visszaadja édesapám pénzét, nagyjából húszmillió eurót, és betartja ígéretét, hogy a nemrégiben a kínai kormánynak eladott festmény árát is kifizeti neki. Viszonzásul hajlandók vagyunk aláírni egy legálisan kötelező nyilatkozatot, hogy több követelésünk nincs vagyona ellen.

– Hagyja figyelmen kívül a tanú nyilatkozatát, – üvöltötte a védőügyvéd. – A nyilatkozatba beleértődik a gyilkossági vád elismerése. Finanziális megállapodások a polgári bíróság hatáskörébe tartoznak. Ez itt egy bünygyi eljárás.

– Hallgasson, – a bíró válaszolta nyers hangon és mérgesen nézte a védőügyvédet. – Szeretném hallani Mr. Coburn vádlottat magát, hogy elfogadja-e az ajánlatot vagy nem. – Tette hozzá és várakozó fixírozással érdektelen szemében Geoffrey felé irányította tekintetét.

– Elfogadom. – Geoffrey felemelkedett székéből, bár a védőügyvéd nyomta vissza, hogy maradjon. – Feltéve, ha a kedves apja, Salvatore Sorbonesi visszajuttatja összes festményeimet, amiket elvitt házamból.

– Lehetetlen feltétel. – A bíró mondta és gúnyos mosoly ült ki a szája sarkába. – Signor Sorbonesi nincs jelen. Ennél fogva, nem kényszeríthetjük semmiféle ígélet megfogadására. Vagy igen?

Geoffrey vállat vont, ahogy egy öreg férfi, csodálatos ősz hajkoronával a fején és markáns római orral az arcán emelkedett szóra és szónoki hangon bejelentette.

– Itt vagyok. Én vagyok Salvatore Sorbonesi, Ani di Gracie édesapja. A törvényszék hatalma alá vetem magam, és kérdezhetnek bármit tőlem, amit óhajtanak.

– Ah, édesapám, – Ani di Gracie sikított és Ivo Ladinic karjaiba omlott, aki sietve rohant előre, hogy elkapja, mielőtt összetöri magát a kökemény gránitpadlón.

– Hol vannak a festményeim? – Mennydörögte Geoffrey Coburn.

– Hol van a pénzem? – Sorbonesi erős hangja betöltötte az egész termet.

– Lépjen közelebb a bírói emelvényhez és feleljen a kérdésre. – A bíró intett Salvatore Sorbonesinek.

Közelebb lépve, és büszkén állva, de mégis tisztelettel a szemében, az öreg férfi válaszolt.

– Biztos helyen, egy Londoni raktárépületben. A helyet csak akkor fogom megmondani, ha a pénzem visszakerült a számlámra.

– A maga döntése, – a bíró nézte szigorúan Geoffreyt. – Igen vagy nem. Egy egyszerű bőlintás tizenöt évet lefaraghat büntetéséből.

– Rendben, – Geoffrey kihívóan vigyorgott a bírónak. – Mi lesz a többi váddal? Semmi közöm a gyilkossághoz. Tisztelt bíró úr, tudná szüneteltetni ellenem az összes vádakat?

– Szabad lenne szólnom. – Salvatore felemelte a kezét.

– Igen, – intett a bíró.

– Bűnösebb vagyok magánál a bűnnél is, – az öregember mondta és bocsánatkérő pillantást vetett leánya felé. – Mert telefonáltam a bérnyilkosnak, ahogy Signor Coburn utasított. Geoffrey Coburn rendelte el Kálnoky Katalin megöletését, és itt van nálam mobil telefonom az összes szövegüzenettel, hogy bizonyítsam szavaim igazságát.

– Mutassa. – A bíró kinyújtotta a kezét, és fejét mélységes szégyenében alázatosan meghajtva, Salvatore odaadta neki a készüléket.

A vezető magisztrátus sokáig tanulmányozta a kis műszert, majd felnézett.

– A törvényszék szünetet tart és két óra elteltével visszatérünk ítélethozatalra. Több tanúra, több hazugságra és vádaskodásokra nincs szükségem. Pontosan tudom, hogy mi történt, és a büntetés a vétkek mértéke szerint lesz kiszabva.

Epilógus

Gyilkosságra való felbujtás miatta Geoffrey Coburn tíztől tizenöt évig terjedő börtönbüntetést kapott. Remélte, hogy jó magaviseletért három év múlva szabadlábra helyezik. Büntetése második évének közepe felé, a Trieszti maximumszigorítású börtönben, egy algériai nemzetiségű halálra késelte a zuhanyozóban. A sajnálatos incidens magát a börtönigazgatót is összezavarta és alapjaiban megingatta. A börtönigazgató jogos reményeket fűzött kedvenc foglya személyéhez, leginkább, hogy majd a hóna alá veszi a szépművészeti műtárgyak kereskedelmének businessében, ahol a bennfentesek tonnaszám csinálják a pénzt.

Átkozott algériai, mi haszna lehetett egy ilyen rendes ember megöléséből, mint Geoffrey Coburn? Senki soha nem fogja biztosan tudni. Talán Mohamed sugallta, hogy egy ilyen öntelt hitetlen megölése ingyenjegyet vált neki a Hetedik Paradicsom felé tartó vonatra. Következő alkalommal, a börtönigazgató már jobban fogja tudni. Védelmezni fogja majd a jókat és meg fogja büntetni a rosszakat, minden hatalmával, amit magasságos pozíciója adományoz neki.

Gabriel Gonzales huszonötötől életfogytiglanit kapott. Kapott volna még több életfogytiglanit is, ha bevallotta volna szerepét egész Észak Olaszországra kiterjedő kiderítetlen gyilkosságok sorozatában, de nem ismert be semmi ilyesmit. Okos ember, ennyit meg kell, hogy hagyjunk. Gabriel hat hónapot töltött ugyanabban a Trieszti maximumszigorítású börtönben, ahol Geoffrey ült, és akkor megszökött. Valaki kellett, hogy segítsen neki. Talán a patyolat szekér aljában rejtőzködött el, a rengeteg kacsaszíros alsónadrág alatt, vagy egy hullával helyet cserélt, és bemászott egy halott-cipelő zsákba és a városi hullaházban ébredt fel, ahol betegre ijesztette az ott dolgozó hullamosogatót. Vagy, alagutat áshatott elkülönített magánzárkájából, ki a börtön falain túlra, de ez felettébb valószínűtlen. Ilyen sok erőfeszítést és kitartást igénylő feladathoz, soha nem lett volna türelme. Soha nem fogjuk az igazságot megtudni, és a kedves olvasó feltevése legalább olyan helyén álló, mint az enyém, de hat hónappal később Gabriel Gonzales Oviedo városban, Spanyolországban bukkant elő. Ebben a békés és szépséges városban, a Biscayne öböl partján, Gabriel Gonzales a falangista párt listáján kampányolva, megnyerte a választást és a város polgármestere lett.

Semmiféle szemét anarchista, szocialista, de még egy kommunista sem kerülhetett a közélébe. Győzelme szilárd volt, mint a vasbeton és bátor és merész emberek légioi védelmezték sötétkék ingeikben és veres Beret sipkákkal a fejükön, a nap minden órájában és a hét minden napján.

Salvatore Sorbonesi öttől tíz évig terjedő fegyházat kapott a telefonhívásért. Büntetését tíz évre felfüggesztették, feltéve, ha többet nem tér rá a bűn útjára. Salvatore jelenleg Ragusában lakik, természetesen digitális bopakerecet visel, hogy az Interpol bármelyik pillanatban tudja tartózkodási helyét.

Salvatore és Marija Crnobori munkálkodnak, hogy legjobb barátok legyenek, ami egy teljesen bizonytalan kimenetelű ügy, mivel ugyanazoknak az unokáknak a nagyszülei lenni és egy fedél alatt élni, akármilyen nagy is legyen az a ház, nem éppen könnyű dolog.

Ani di Gracie és Ivo Ladinic a Trieszti katolikus katedrálisban fogadtak örök hűséget. Három gyermekük született boldog házasságuk első öt évében, és Ragusában élnek az ősrégi Sorbonesi Citadellában. Ivo otthagyta menedzseri munkáját a Grand Duchy hotelnél, és jelenleg a pénzt menedzseli, a több millió eurót, amit Geoffrey Coburn visszajutatót Salvatore Sorbonesinek.

Ha sok dolga mellett néha le tud pihenni, Ani di Gracie elábrándozik és gondolja, hogy mi lenne, ha hagyta volna, hogy Szélike királykisasszonynak hívják.

Salvatore még mindig klasszikus festmények restaurációit csinálja, amit Leroy Lee örömmel vásárol fel a Kínai kormány részére.

Pozzo di Borgo elvette feleségül Stefániát, Eszterházi András volt feleségét, és Pozzo állítja, hogy semmiről nem tud semmit. Jelenleg luxurvillát bérelnék Capri szigetén és a lét, mind az ágyban és az ágyon kívül is, tele van rózsákkal és zamatos kajszibarackok jelképes élvezetével.

Ah, Eszterházi András, és természetesen, a mi legdrágább Amado Mio énekesünk, Kálnoky Katalin, ők is összeházasodtak. Katalin Budapesti lakásában laknak, és szépséges ikerleánykáik vannak, András két felnőtt fia és Katalin legénykéje, ifjabb Demeter mellett.

A festmény, Az Olvasó Nő az Erdőben visszakerült Márta, Katalin édesanyjának tulajdonába, aki a sifonérban lepedők alatt rejtegeti. Egy nap, milliókat fog megérni, Márta mondja, és András elnézően mosolyog, ha ilyen beszédek hall.

Salvatore Sorbonesi visszajutatta az összes felbecsülhetetlen értékű festményt, amit Frano Gospodinnal együtt vittek el Geoffrey Coburn Kensingtoni palotájából. Mercedes és Sebastian vigyáznak rájuk, és várják, hogy az örökösödési bíróság eldöntse, hogy a ház és a festmények kié legyenek, mert Geoffrey nem hagyott maga után se végrendeletet, se senki legális örökösét.

Mercedes és Sebastian ragaszkodnak, hogy legdrágább néhai édesanyjuk, Geoffrey szeretője volt, születésük ideje körül, és mivel mérhetetlenül nagy vagyon forog a kockán, az örökösödési bíróság nem siet döntést hozni, és türelmesen meg akarja várni az apasági kereset DNA próba eredményét.

Frano Gospodin kapitány. Róla sem feledkezzünk meg. A kapitány összejött egy Gwendolyn Murphy nevű fiatal hajadonnal, Limerick, Írországbeli városból, aki örökön örökké tartó szerelemet ígért neki. Ennél fogva tehát, a fenn való, bármennyire is nem akarta, de le kellett, hogy vegye átkát a mi tengerjáró kapitányunk válláról. Frano Gospodin összes bűnét meggyóna a helybeli katolikus plébánosnak, aki feloldozta és összeadta őket, és ahogy illik, mint férj és feleségnek, stórával egybekötötte a kezüket. A házasságból született gyermekek számát pontosan lehetetlen tudni, de időállta régi Irish tradíció szerint, a szám rengeteg.

Ezzel elérkeztünk bájos történetünk végére, és úgy hiszem, hogy minden egyes szereplőnek a sorsát ismertettem. Ha nem, kérem, tudassák velem, akár a Facebook weboldalamon, vagy még könnyebben elérhetően, Google útján keressék velem a kapcsolatot.

Vége